

398 16

41967

7.2

การศึกษาสัญญาลักษณะและลักษณะสมจริงในนิทาน
ของแฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน

ปริญญาโท

ของ

นภาพรพิย เลิศปริศากกร

31 พ.ค. 2531

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กรกฎาคม 2530

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

105839

การศึกษาสัญลักษณ์และลักษณะสมจริงในนิทาน
ของแฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน

บทคัดย่อ
ของ
นภาพรีย์ เลิศปรีดากร

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กรกฎาคม 2530

การศึกษารังนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาลักษณะสมจริงและสัญลักษณ์ในนิทาน
ของ แอนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน จากการวิเคราะห์นิทานทั้งหมด 168 เรื่องนั้น
ตัวละครที่มีลักษณะสมจริงแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ ต้นไม้ดอกไม้ สัตว์ สิ่งของเครื่องใช้
ภายในบ้าน สถานที่ต่าง ๆ ปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ และคน ส่วนสัญลักษณ์นั้น ได้แบ่ง
ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายนามธรรม และสัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายพฤติกรรม
ผลจากการศึกษาปรากฏว่า ลักษณะสมจริงที่ปรากฏในนิทานของแอนเดอร์สันนั้น ปรากฏอยู่
ในตัวละครที่เป็นต้นไม้และดอกไม้มากกว่าตัวละครที่เป็นสัตว์ สิ่งของเครื่องใช้ภายในบ้าน
สถานที่ต่าง ๆ ปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ และคน ส่วนสัญลักษณ์นั้น จะใช้ในการ
อธิบายนามธรรมมากกว่าพฤติกรรม

A STUDY OF SYMBOLS AND REALISM IN
HANS CHRISTIAN ANDERSEN'S TALES

AN ABSTRACT

BY

NAPASUP LERDPREEDAKORN

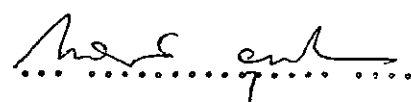
Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

July 1987

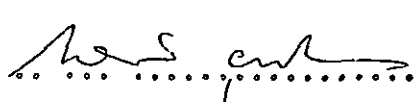
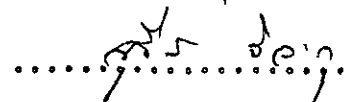
The purpose of this study was to study realism and symbols in Hans Christian Andersen's Tales. The characters and the symbols were analyzed and classified. The characters were divided into 5 main groups in term of realism - trees and flowers, animals, household utensils, places natural phenomenon, and humans, and the symbols into two groups, the symbols used to explain abstract ideas and those employed to explain the characters' behavior. The findings were - the trees and the flowers were more realistically drawn than the animals, the household utensils, the places natural the phenomenon and even the humans; more symbols were used to explain the abstract ideas.

คณะกรรมการผู้รักษาระดับชาติ และคณะกรรมการสอยได้พิจารณาปริญญาโท
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการผู้รักษา

 .. .. . ประธาน
 .. .. . กรรมการ

คณะกรรมการสอย

 .. .. . ประธาน
 .. .. . กรรมการ
 .. .. . กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จดวงลงควยก็ เนื่องด้วยความอนุเคราะห์ของ
ท่านรองศาสตราจารย์เสาวณี อินทรภักดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์กรรณิการ์ ยุกศิริรัตน์
ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอาจารย์ทั้งสอง และขอกราบขอบพระคุณเป็น
อย่างสูงมา ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จิวะกุล ซึ่งรับเป็นกรรมการสอบ
เพิ่มเติม

ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจจนงานนี้สำเร็จ
นอกจากนี้ขอขอบพระคุณคุณแม่ที่ให้การสนับสนุนในทุกทาง จนปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้สำเร็จดวงลงควยก็

นภาพรพิทย์ เลิศปรีดากร

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
/ ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	6
/ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	7
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	7
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	7
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
2 ชีวิตประวัติของแฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน	16
ผลงานของแอนเดอร์สัน	22
สัญลักษณ์	24
ลักษณะสมจริง	29
3 นิทานของแฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน	36
4 วิเคราะห์ลักษณะสมจริงในนิทาน	96
ลักษณะสมจริงของต้นไม้และดอกไม้ที่เป็นตัวละครเอก	97
ลักษณะสมจริงของดอกไม้ที่เป็นตัวประกอบ	101
ลักษณะสมจริงของสัตว์ในนิทาน	102
ลักษณะสมจริงของสิ่งของเครื่องใช้ภายในบ้าน	106
ลักษณะสมจริงของสถานที่ต่าง ๆ และปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ ...	112

ภูมิหลัง

^{ผู้เขียน} แฮนส์-คริสเตียน แอนเดอร์สัน ^{แต่ง} (Hans Christian Andersen) ได้รับการยกย่องจากผู้อ่านนิทานทั่วโลกว่าเป็นบิดาแห่งโลกของนิทาน ทุก ๆ ปีก่อนที่จะถึงวันคริสต์มาส นิทานของเขาจะถูกนำมาพิมพ์ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อที่จะเป็นของขวัญสำหรับเด็ก ๆ นิทานของแอนเดอร์สันทั้งหมด 168 เรื่องนั้น ถูกแปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ เกือบทุกภาษา โดยเฉพาะประเทศทางแถบยุโรปซึ่งอยู่ใกล้กับประเทศเดนมาร์กซึ่งเป็นประเทศที่แอนเดอร์สันได้ถือกำเนิดมา นิทานของแอนเดอร์สันเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก เช่น "The Ugly Duckling", "The Steadfast Tin Soldier", "The Little Mermaid", "The Emperor's New Clothes", "The Red Shoes", "The Nightingale" และอีกหลายเรื่องซึ่งผู้อ่านนิทานได้ให้ความคิดเห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเด็ก แอนเดอร์สันมุ่งที่จะให้ผู้อ่านที่เป็นผู้ใหญ่ที่อ่านแล้วคิดไปควยว่า นิทานของเขาให้อะไรกับผู้อ่านบ้าง เด็ก ๆ ส่วนมากจะชอบฟังนิทานเล่าจากผู้ใหญ่ ฉะนั้นผู้ใหญ่จึงควรหันมาสนใจและใช้ความคิดบ้าง เมื่ออ่านนิทานเหล่านั้น (Arden. 1979 : 845)

จากการอ่านนิทานของแอนเดอร์สันจากต้นฉบับ ซึ่งเป็นภาษาเดนิช (Danish) ของ อีริก คริสเตียน ฮอกการ์ด กวีชาวเดนิช (Erik Christian Haugard) ทำให้ฮอกการ์ดเกิดความสนใจและได้แปลนิทานของแอนเดอร์สันออกมาเป็นฉบับภาษาอังกฤษ เขาให้เหตุผลว่า นิทานทั้งหมดของแอนเดอร์สันนั้น ให้ทั้งความรู้ ความสนุกสนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพฤติกรรมตัวละครในนิทานของแอนเดอร์สันมีความสมจริงไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ ดอกไม้ ต้นไม้ หรือสิ่งไม่มีชีวิตทั้งหลาย ตัวละครแต่ละตัวจะแสดงพฤติกรรมที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง ตัวละครทุกตัวจะถูกใส่วิญญาณเข้าไปให้สามารถพูดได้ คิดได้ รวมทั้งแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนของตัวละครประเภทนั้น ๆ ได้ ไม่ใช่ตัวละครที่เลียนแบบคน ยกตัวอย่างเช่น ตัวละครที่เป็นสัตว์ ก็จะมีบทบาทเหมือนสัตว์ทุกประการ

มีพฤติกรรมต่าง ๆ สมเหตุสมผล เป็นจริงตามลักษณะของสัตว์ประเภทนั้น ๆ ซึ่งไม่ได้ผิดแปลกไปจากชีวิตจริงของสัตว์เหล่านั้นเลย แอนเดอร์สันได้เขียนไว้ในหนังสือ

The Thorny Path ว่า นิทานและชีวิตจริงอยู่ไม่ห่างไกลกันนัก นิทานมีความประสานกลมกลืนเหมือนชีวิต ในฐานะที่อีริก คริสเตียน ฮอกการ์ด เป็นผู้แปลนิทานของแอนเดอร์สันผู้หนึ่ง ได้ให้ความคิดเห็นต่อการเขียนนิทานของ แอนเดอร์สันว่านิทานของแอนเดอร์สันเป็นเรื่องตรงไปตรงมา เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ไม่ยุ่งยาก สลับซับซ้อน ผู้อ่านอ่านแล้วเกิดความเพลิดเพลิน สนุกสนาน นิทานของแอนเดอร์สันแตกต่างจากนิทานชาวบ้านและนิทานที่เล่าต่อ ๆ กันมา เพราะเขามีพรสวรรค์ในการเขียนนิทานจากชีวิตจริง จากประสบการณ์ที่เขาพบ ลักษณะการเขียนนิทานของเขาจะไม่เริ่มต้นด้วย "กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว..." เหมือนกับนิทานอื่น ๆ ทั่วไป เขามีแนวการเขียนนิทานของเขาเองไม่ได้เลียนแบบบุคคลอื่น (Haugard. 1972 : 557 - 562)

เอลเลียส เบรดสคอฟ (Elias Bredsdorff) นักเขียนชาวเดนมาร์กเป็นอีกผู้หนึ่งที่แปลนิทานของแอนเดอร์สันจากภาษาเดนมาร์กเป็นภาษาอังกฤษ กล่าวว่า แอนเดอร์สันเป็นผู้ที่ให้ความบันเทิง และความพอใจกับเด็กชาวเดนมาร์กมานานกว่าหนึ่งศตวรรษแล้ว เขาเป็นบิดาแห่งนิทาน เขาได้นำเอาตัวละครในนิทานมาใส่วิญญาณให้สมจริงกับสภาพของตัวละครนั้น ๆ เช่น เรื่อง "The Emperor's New Clothes", "The Princess on the Pea" ฯลฯ เอลเลียส ได้อธิบายต่อไปว่า แอนเดอร์สันในวัยเยาว์นั้นพบกับความทุกข์ยากอย่างมากในวัยปลายชีวิตของแอนเดอร์สันได้ประสบความสำเร็จจากการเขียนนิทานก็เพราะว่าแอนเดอร์สันเป็นผู้ที่มีความรู้รอบด้าน มีความคิดกว้างไกล (Bredsdorff. 1976 : 56)

จีน เฮิร์ชฮอลต์ (Jean Hersholt) ผู้ที่แปลงานของแอนเดอร์สันอีกผู้หนึ่งกล่าวว่า งานของแอนเดอร์สันมีผู้แปลออกมาหลายภาษา แต่ยังไม่มียุคที่สมบูรณ์ที่ได้รวบรวมงานนิทานทั้งหมดไว้ในเล่มเดียวกัน และมีบางเรื่องที่ยังไม่ได้แปลออกมาเป็นภาษาอังกฤษ จีน เฮิร์ชฮอลต์ ได้พยายามรวบรวมงานนิทานของแอนเดอร์สันทั้งหมดซึ่งเป็นภาษาเดนมาร์ก แปลออกเป็นภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์ เหตุผลที่แปลก็เพราะว่า

เพื่อที่จะส่งเสริมงานเขียนของแอนเดอร์สันให้แพร่หลายต่อไปให้สมกับที่แอนเดอร์สันเป็นนักเขียนที่ไม่ตาย งานของเขายังคงมีผู้สนใจศึกษาอยู่เรื่อย ๆ ทั้งในประเทศเดนมาร์ก และประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก (Hersholt. 1949 : หน้าคำนำ)

คูนิตซ์ และโคลบี้ (Kunitz and Colby) บรรณาธิการหนังสือ

European Author 1000 - 1900 กล่าวว่างานเขียนของแอนเดอร์สันถูกแปล

ออกเป็นภาษาต่าง ๆ หลายครั้ง ผู้แปลงานของแอนเดอร์สันคนแรกคือ แมรี โฮวิต (Mary Howitt) ในปี 1845 และปีต่อ ๆ มา ก็มีผู้สนใจงานเขียนของแอนเดอร์สันไปแปลเป็นภาษาต่าง ๆ เรื่อยมา ส่วนคนที่ได้รับยกย่องว่าเป็นผู้ที่แปลงานเขียนของแอนเดอร์สันได้ดีที่สุด คือ จีน เฮร์ชอลท์ (Jean Hersholt) ห้องสมุดสภาของเกรซของอเมริกาได้เก็บผลงานชิ้นนี้ไว้และพิมพ์ออกเผยแพร่ในปี 1949 (Kunitz and Colby. 1967 27)

ฟิลลิส เอลเลน ฟังก์ (Phyllis Ellan Funke) นักวิจารณ์ประจำหนังสือ Travel Holiday ได้กล่าวถึงแอนเดอร์สันว่า เป็นนักเขียนที่มีชื่อเสียงทั้งในประเทศเดนมาร์ก และนอกประเทศเดนมาร์ก เมื่อนักท่องเที่ยวไปถึงเดนมาร์กก็จะมองเห็นรูปปั้นของเงือกน้อยจากเรื่อง "The Little Mermaid" อยู่ชายฝั่งทะเลของโคเปนเฮเกน ที่เมืองโอเดนส์ (Odense) ซึ่งเป็นบ้านเกิดของแอนเดอร์สัน มีพิพิธภัณฑ์ ซึ่งเก็บรวบรวมผลงานทุกชิ้นของแอนเดอร์สัน ตลอดจนเครื่องใช้ต่าง ๆ ในสมัยที่แอนเดอร์สันยังมีชีวิตอยู่ แอนเดอร์สันชอบท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ฉากในนิทานบางเรื่องก็มาจากประสบการณ์ที่แอนเดอร์สันไปเที่ยวในดินแดนต่าง ๆ ซึ่งแอนเดอร์สันสามารถบรรยายได้สมจริง รูปปั้นของแอนเดอร์สันอยู่ในกรุงโคเปนเฮเกน และที่นครนิวยอร์ก สิ่งที่น่าสนใจเมื่อมองดูรูปปั้นของแอนเดอร์สันจะเห็นมีรูปปั้นเล็ก ๆ นั่งอยู่ล้อมรอบแอนเดอร์สัน และมีลูกเบ็ดตัวหนึ่งเดินเข้ามาหารูปปั้นของแอนเดอร์สัน ซึ่งสามารถสะท้อนภาพในนิทานของแอนเดอร์สันได้เป็นอย่างดี (Funke. 1982 : 51 - 54)

Chamber's Encyclopaedia Volume I หน้า 416 - 417 ได้

แยกนิทานของแอนเดอร์สันเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกจะเป็นนิทานที่ไม่มีมือกบิทารในเรื่อง

แต่ละสอคแทรกความคิดและจริยธรรมเข้าไปในเนื้อเรื่อง กลุ่มที่สองแหล่งที่มาของนิทานส่วนใหญ่ก็จะมาจากการเชื่อโชคลางเป็นนิยายชาวบ้าน นิทานของแอนเดอร์สันนั้นมาจากประสบการณ์ในชีวิตของเขาเอง เขาได้นำเอาดอกไม้ ต้นไม้ สัตว์ กน สิ่งไม่มีชีวิตทั้งหลายมาเป็นตัวละครในเรื่อง ลักษณะตัวละครแต่ละตัวมีคุณสมบัติในตัวเอง บางครั้งจะมีชีวิตคล้ายกับเพื่อน ๆ ของแอนเดอร์สันเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องศรัทธา ความรัก ความเกลียดชังก็ตาม บางครั้งจะสะท้อนภาพชีวิตจริงของเขา เช่น เรื่อง "The Shadow", "The Swineherd" บางครั้งเขาก็เขียนประชดประชันความเจ็บปวด เช่น ในเรื่อง "Aunt - Tooth - Ache" บางครั้งก็แสดงถึงความกตัญญู เช่น "The Bell" แอนเดอร์สันเป็นนักเขียนกนแรกของโลกที่เขียนนิทานให้เป็นภาษาที่เด็กสามารถอ่านได้ แอนเดอร์สันเป็นนักเขียนชาวเดนมืชคนแรกที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก เขาได้เขียนหนังสือเรื่อง "The True Story of My Life" ปี 1855 ในหนังสือเรื่องนี้เขาได้เล่าสภาพชีวิตของเขาซึ่งถือกำเนิดมาจากสังคมต่ำ ๆ แต่เขาก็ไม่เคยล้มสภาพของตนเอง เมื่อเขาชื่อเสียงขึ้นมา

โมนิกา สเตอร์ลิง (Monica Sterling) นักวิจารณ์วรรณกรรมคนหนึ่งกล่าวว่านิทานของแอนเดอร์สัน จะอยู่คู่กับเด็กตลอดไป แอนเดอร์สันไม่ได้เขียนนิทานขึ้นมาเพื่อเด็ก เงิน หรือชื่อเสียง แต่เขาเขียนนิทานขึ้นมาตามความคิดที่เขาอยากจะเขียนออกมา ในที่สุดเขาก็ได้รับสิ่งเหล่านั้นเป็นการตอบแทนโดยไม่รู้ตัว เขามีชื่อเสียงในหมู่เด็ก ๆ ทั่วโลก เขาเปรียบชีวิตจริงของเขาเหมือนนิทาน ดังจะเห็นได้จากฉากในนิทานบางเรื่องของเขา เช่น "The Nightingale" เขาโตมแม่ที่ไอเดนส์ (Odense) ซึ่งอยู่ที่บ้านเกิดของเขา เป็นแหล่งกำเนิดของนิทานเรื่องนี้ นิทานที่มีชื่อเสียงทั่วโลกคือ "The Ugly Duckling", "The Ice Maiden", "The Little Mermaid", "Thumbelina", "The Emperor's New Clothes", "The Snow Queen", "The Story of a Mother", "The Swineherd", และอีกหลายเรื่อง (Sterling. 1965 : 58)

มอริส เซ็นดัก (Maurice Sendak) เป็นผู้หนึ่งที่สนใจนิทานของแอนเดอร์สัน เขาได้วาดภาพตัวละครในหนังสือของแอนเดอร์สัน ซึ่งตีพิมพ์ออกเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นหนังสือสำหรับเด็ก มีภาพประกอบด้วย เขากล่าวว่าตัวละครในนิทานของแอนเดอร์สัน เป็นสัญลักษณ์ (Symbols) แทนสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีความหมายมากมายและมีความสมจริง อยู่ในตัวเอง เป็นต้นว่า ต้นสน ทหารตะกั่ว และลูกเป็ดขี้เหร่ ซึ่งล้วนแต่เป็นสัญลักษณ์แทนความหมายต่าง ๆ ในการวาดภาพประกอบเรื่องนั้นทำได้ยาก เพราะว่าเราจะต้องอ่านนิทานทั้งหมดและศึกษาตัวละครแต่ละตัวให้ถูกต้อง เพื่อที่จะให้ภาพซึ่งอยู่ในหนังสือเด็ก ถ่ายทอดความรู้สึกของผู้เขียนนิทานออกมาตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน (Sendak. 1959 14 - 15)

เบลล์ เบคเกอร์ ไชด์แมน (Belle Becker Sideman) ผู้รวบรวมนิทานดีเด่นของโลก กล่าวไว้ในหนังสือ The World's Best Fairy Tales ว่า นิทานและนิยายพื้นบ้านเป็นเรื่องเล่ากันมา ระหว่างคนมีอายุ เรื่องที่เก่าแก่ที่สุดจะอยู่แถบทวีปเอเชีย ต่อมาก็มียุคขึ้นในทวีปยุโรปและแอฟริกา เมื่อคนฟังนิทานแล้วก็จะนำเรื่องราวต่าง ๆ มาปรับเข้ากับชีวิตตนเองตามสภาพความเป็นอยู่ นิทานไม่เพียงแต่จะเป็นที่นิยมในหมู่เด็กเท่านั้น คนที่มีอายุก็นิยมฟังนิทานแต่ที่เด็ก ๆ ชอบมากที่สุดคือนิทานประเภทต่าง ๆ นั้น ก็คือ นิทานปรัมปรา ซึ่งมีการดำเนินเรื่องสนุกสนาน อาจจะมีตัวละครเป็นยักษ์ คนแคระ แม่มด และสัตว์ประเภทต่าง ๆ รวมทั้งต้นไม้ ซึ่งพูดได้ ในนิทานจะแฝงไปด้วยคติสอนเกี่ยวกับคุณงามความดีด้วย นิทานชุด Arabian Nights เป็นนิทานชุดแรกที่เขียนขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร เป็นเรื่องที่มาจากประเทศอินเดีย และแปลเป็นภาษาเปอร์เซียในศตวรรษที่ 9 และต่อมาในศตวรรษที่ 13 ก็ได้มีคนพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ ต่อมา ชาร์ลส์ เพอร์รอลต์ (Charles Perrault) ชาวฝรั่งเศส ได้เขียนนิทานเรื่อง "ซินเดอเรลลา" จากการได้ฟังมาจากคนอื่นราวศตวรรษที่ 17 ต่อมาในศตวรรษที่ 19 พี่น้องตระกูลกริมม์ ชาวเยอรมัน ได้รวบรวมนิทานพื้นบ้านจากการเล่าต่อ ๆ กันมา โดยการจดตามคาบอกเล่า นั้น ๆ แล้วมาเขียนเป็นเรื่องราวขึ้น นิทานของพี่น้องตระกูลกริมม์มีเรื่อง "Snowwhite" และ "Sleeping Beauty" ใน ค.ศ. 1835 - 1872 แอนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน

ได้เขียนนิทานและรวบรวมไว้เป็นเล่มทั้งหมดที่เขาเขียนมี 168 เรื่อง ในบรรดา 168 เรื่องนั้น เขาได้เขียน 4 เรื่องขึ้นมาพิมพ์ก่อนคือเรื่อง "The Tinder Box", "The Princess on the Pea", "Little Claus and Big Claus", และ "Little Ida's Flowers" แฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน เป็นนักเขียนที่เขียนนิทานได้ดีที่สุดในบรรดานักเขียนนิทานของชาติต่าง ๆ (Sideman. 1969 . คำนำ)

จากการอ่านนิทานของแอนเดอร์สัน และการอ่านงานวิจัยพร้อมทั้งเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่า แอนเดอร์สันเป็นบุคคลที่น่าสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขามีชื่อเสียงมากในประเทศเคนซาร์ค และงานเขียนของเขาได้มีผู้สนใจแปลออกนหลายภาษาคด้วย เหตุผลที่ว่า งานเขียนของเขาเป็นงานเขียนที่ไม่ซ้ำแบบใครในเรื่องการสร้างตัวละครในนิทานของเขา เขาสามารถสร้างตัวละครให้สมจริง และแฝงสัญลักษณ์อยู่ในตัวละครด้วย ซึ่งอาจจะทำให้ผู้อ่านนิทานของเขาสนใจที่จะทราบถึงความสมจริงของตัวละครและสัญลักษณ์ที่เขาใช้ในนิทานมีอะไรบ้าง ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่น่าทึ่งหากการศึกษาค้นคว้า และยังไม่มีการศึกษาค้นคว้างานของแอนเดอร์สัน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาและวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครในนิทานของแอนเดอร์สัน ในลักษณะของความสมจริงและสัญลักษณ์ที่ใช้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาสัญลักษณ์และลักษณะสมจริงที่ปรากฏในนิทานของแฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบสัญลักษณ์ และลักษณะสมจริงที่ปรากฏในนิทานของแฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน
2. เพื่อเป็นแนวทางศึกษาวรรณกรรมประเภทนิทาน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งหาการศึกษาและวิเคราะห์นิทานของ แอนน์ กริสเตียน แอนเดอร์สัน ทั้งหมด 168 เรื่อง ซึ่งเป็นฉบับภาษาอังกฤษ แปลโดย จีน เฮอร์ชอลท์ (Jean Hersholt)

คานิยามศัพท์เฉพาะ

นิทาน คือ เรื่องเล่าที่มีโครงเรื่องไม่สลับซับซ้อน และพฤติกรรมตัวละครในนิทาน บางเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ และสิ่งไม่มีชีวิตต่าง ๆ สามารถพูดได้และแสดงความรู้สึกได้

ลักษณะสมจริง คือ ลักษณะที่เหมือนจริงตามที่ปรากฏในนิทาน เช่น เมื่อกล่าวถึง สัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ และสิ่งไม่มีชีวิตต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้จะมีสภาพตามความเป็นจริงของคนเอง

สัญลักษณ์ คือ สิ่งที่ใช้แสดงออกแทนสิ่งอื่น เพื่อสื่อความหมายในพฤติกรรมของตัวละคร ผู้ประพันธ์จะบรรยายโดยตรง จะใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่แฝงความหมายลึกซึ้งเอาไว้ เพื่อแนะนำให้ผู้อ่านคิดเอง สัญลักษณ์อาจจะอยู่ในรูปของการใช้คำและข้อความ อันได้แก่ อุปมาอุปไมย อุปลักษณะ บุคคลาธิษฐาน และนามนัย นอกจากนี้ สัญลักษณ์ยังอยู่ในรูปของสิ่งของต่าง ๆ และพฤติกรรม

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาลักษณะของนิทานประเภทต่าง ๆ จากเอกสาร
2. ศึกษาชีวประวัติของ แอนน์ กริสเตียน แอนเดอร์สัน
3. ศึกษาผลงานและบทวิจารณ์งานของแอนเดอร์สันจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง
4. ศึกษาลักษณะความสมจริงและสัญลักษณ์
5. ศึกษา นิทานทั้งหมด 168 เรื่อง

6. จัดประเภทของนิทานทั้ง 168 เรื่อง ตามเกณฑ์การจำแนกประเภทนิทานของ สติช ทอมสัน

7. วิเคราะห์

7.1 วิเคราะห์ลักษณะสมจริงจากพฤติกรรมของตัวละคร

7.2 วิเคราะห์สัญลักษณ์ที่ใช้ในนิทานที่ปรากฏใน

7.2.1 การใช้คำและข้อความ

7.2.2 สิ่งของต่าง ๆ

7.2.3 พฤติกรรม

8. เสนอผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับลักษณะสมจริงและสัญลักษณ์ของนิทานแต่ละประเภท โดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961 : 70 - 79) ได้รวบรวมนิทานท้องถิ่นของประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วโลก ได้นิทานมากกว่า 1,300 เรื่อง และทำการสูมนิทานโดยไม่ได้อ่านเรื่องมาก่อนเลย แล้วแปลนิทานเหล่านั้นออกเป็นภาษาอังกฤษให้มีรูปแบบเดียวกัน นำนิทานที่สู่มานำให้คะแนน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการวิจัยสรุปว่าประเทศที่นิทานได้รับคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นประเทศที่มีความเจริญทางเศรษฐกิจสูง ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่านิทานมีส่วนกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุคคลเป็นอย่างดี

สุขสมร ประพัฒน์ทอง (สุขสมร ประพัฒน์ทอง 2521 : 68 - 73)

ได้สนับสนุนการศึกษาของ แมคเคลแลนด์ ทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 4 อายุ 7 - 10 ปี โดยการเล่านิทานเนื้อเรื่องกระตุ้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แล้ววัดพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กโดยการให้เล่นเกมแบบที่ยาก 3 ชั้น ผลวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ฟังนิทานที่มีตัวแบบมีความเพียรพยายามฝ่าฟันอุปสรรคจนบรรลุความสำเร็จ จะมีพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ฟังนิทานไม่มีคุณค่าและยังพบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว จะมีพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองช้า

จากผลการวิจัยสามารถบอกได้ว่า บทบาทของตัวละครในนิทาน สามารถทำให้ผู้ฟังเกิดการเลียนแบบขึ้น ทั้ง เปลี่ยนพฤติกรรมและทัศนคติด้วย

ดิกสัน และซอลซ์ (Dixon and Salts. 1977 : 367 - 379) ได้ทำการวิจัยกับเด็กอนุบาล อายุระหว่าง 3 - 4 $\frac{1}{2}$ ปี ที่เมืองคัทรอยด์ วิจัยกับเด็ก 146 คน โดยแบ่งเด็กออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มแรกเล่านิทานให้เด็กฟัง แล้วให้เด็กแสดงบทบาทประกอบตามเนื้อเรื่อง กลุ่มที่สองเล่านิทานให้ฟังพร้อมกับพาไปดูของจริงนอกสถานที่ กลุ่มที่สามสนทนากับเด็กเกี่ยวกับนิทานที่ได้เล่าให้ฟัง ส่วนกลุ่มที่สี่เป็นกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึก ก่อนฝึกและหลังฝึกได้ทำการทดสอบพัฒนาการทางการเรียนรู้ และความสามารถในการควบคุมความต้องการ ผลพบว่า ในการฟังนิทานนั้น ถ้าเด็กได้แสดงพฤติกรรมเลียนแบบตัวละครในเรื่องไปด้วย เด็กจะพัฒนาทางค่านิยมจิตใจที่สุด เด็กจะเลียนแบบตัวละครที่เด็กชอบที่สุด ถ้านิทานเป็นเรื่องไกลความจริง เช่น เทพนิยาย จะให้ผลดีต่อจิตใจเด็ก ได้ดีกว่านิทานที่มีเนื้อหาใกล้ชีวิตจริงของเด็ก

จันทร์ศรี สุบัญญัติกร (จันทร์ศรี สุบัญญัติกร : 2517) ได้ศึกษาและรวบรวมวรรณกรรมไทยรามัญจากตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่านิทานนอกจากจะทำให้เกิดความรู้สึกสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว นิทานยังให้ข้อคิดและคติซึ่งสามารถจะนำไปเป็นกลวิธีในการอบรมลูกหลานของชาวบ้าน และนิทานยังแสดงแนวความคิดมาตรฐาน และแนวการปฏิบัติตนในสังคม ทั้งในอดีตและปัจจุบันอีกด้วย

ชานาญ รอดเหตุภัย (ชานาญ รอดเหตุภัย : 2518) ได้ศึกษาวรรณกรรมไทยสี่จากตำบลห้วยอน อำเภอเชียงคำ จังหวัดเชียงราย ได้แบ่งนิทานที่รวบรวมไว้เป็น 5 ประเภท คือ นิทานคติ นิทานทรงเครื่อง นิทานปริศนา นิทานเรื่องผี และนิทานมุขตลก ผลการศึกษาพบว่า นิทานที่รวบรวมได้นั้น แสดงให้เห็นถึงชนบทรชนนิยมประเพณีและวัฒนธรรมของชาวไทยสี่หลายด้าน เช่น ด้านภาษา ด้านความเป็นอยู่โดยทั่วไป ความเชื่อของการนับถือศาสนา นิทานหลายเรื่องสัมพันธ์กับวรรณคดีไทย

บรูโน เบคเทลเฮม (Bruno Bettelheim) นักจิตวิทยาผู้ปัจจุบัน ได้ศึกษาวิเคราะห์นิทานประเภทเทพนิยาย และชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของแก่นเรื่อง

ที่เป็นความขัดแย้งระหว่างพี่น้อง นิทานที่เป็นที่รู้จักคือ ซินเดอเรลลา (Cinderella) ได้แสดงถึงความขัดแย้งในเรื่องนี้เหมือนกัน และอีกผู้หนึ่งซึ่งทำการวิจัยเรื่องนี้ คือ

ไคลด์ คลุกโฮน (Clyde Kluckhohn) นักมานุษยวิทยาชาวอเมริกัน

ได้ศึกษาแก่นเรื่องของนิทานประเภทเทพนิยายและเขียนบทความเรื่อง "Recurrent Themes in Myths and Mythmaking" จากการศึกษานี้เขาพบว่า มีนิทานอยู่ 32 เรื่อง ที่มีแก่นเรื่องแสดงถึงความขัดแย้งระหว่างพี่น้องท้องเดียวกัน นิทาน 32 เรื่อง นี้มีอยู่ 6 เรื่องที่พบในประเทศแถบภาคพื้นทวีป ส่วนใหญ่จะพบในประเทศแถบหมู่เกาะทางทะเลแปซิฟิก และในหมู่ชาวนิโกรอาฟริกามากกว่าแหล่งอื่น ๆ จากการศึกษานี้พบว่า ความขัดแย้งระหว่างพี่น้องที่เป็นชายด้วยกันมีมากกว่าอย่างอื่น และจะลงเอยด้วยการฆ่ากันตาย มีเพียง 4 เรื่องเท่านั้นที่แสดงการทะเลาะวิวาทระหว่างพี่ชายกับน้องสาว และมีอยู่เพียงเรื่องเดียวที่ปรากฏว่าฝ่ายหนึ่งถูกฆ่าตาย และมีนิทานเพียงสองเรื่องเท่านั้นที่ปรากฏความขัดแย้งระหว่างพี่สาวกับน้องสาว (บุญยง เกศเทศ 2525 : 98 อ้างอิงมาจาก Kluckhohn. บ.ป.ป. : ไม่มีเลขหน้า)

กรathy จันทวิชานุกรษ์ (กรathy จันทวิชานุกรษ์ : 2523) ได้วิจัยเรื่อง รูปแบบของนิทานที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบของนักเรียน ป.4 จากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้ฟังนิทานรูปแบบต่างกันกับนักเรียนที่ไม่ได้ฟังนิทาน มีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน และเมื่อแยกตามการอบรมเลี้ยงดูในแบบฝึกหัดที่ฟังตนเองกับแบบที่ยังการฟังตนเอง พบว่ากลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

กิ่งแก้ว อัทธการ (กิ่งแก้ว อัทธการ 2513 : 8 - 16) กล่าวว่า "นิทานหมายถึง เรื่องเล่าทั่ว ๆ ไป มีใจกว้างใจแสดงประวัติความเป็นมาของอะไร ส่วนใหญ่เล่าเพื่อความสนุกสนาน บางครั้งก็สอดแทรกคติเพื่อสอนใจไปด้วย นิทานไม่ใช่เรื่องเฉพาะสำหรับเด็ก มีอยู่เป็นจำนวนมากที่เกี่ยวข้องที่เล่าเฉพาะในหมู่ผู้ใหญ่ และเหมาะสมควรสำหรับเด็กผู้ใหญ่เท่านั้น"

นอกจากนี้พอจะสรุปความคิดเห็นเกี่ยวกับนิทานของ กิ่งแก้ว อัทธการ ได้ว่า นิทานประกอบด้วย เนื้อหาแตกต่างกันอย่างกว้างขวาง ตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องไม่

ซับซ้อนมาก นิทานแสดงถึงสัญลักษณ์แบบอย่าง และมีส่วนสำคัญที่จะทำให้เด็กเกิดการ
 เลียนแบบขึ้น นิทานมีการเสริมสร้างบุคลิกภาพ มีพลังโน้มน้าวพฤติกรรมและทัศนคติของ
 แต่ละคนในสังคมได้ บทบาทของตัวละครในนิทาน ย่อมมีสิ่งดึงดูดใจให้คนเลียนแบบพฤติกรรม
 ของตัวละครนั้น ๆ แนวคิดจากโครงเรื่องของนิทานส่วนใหญ่ จะมาจากความจริงที่พบเห็น
 อยู่เสมอในสังคม เช่น การกระทำผิดวิสัยของคน ความอวดดีหลงผิด การหลอกลวง
 ความขยันซื่อสัตย์ ความกตัญญู ความสามัคคี ความโลภ ถ้าจะยึดหลักพุทธศาสนา ก็คือ
 ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

ศุภย์ ชุมสาย (ศุภย์ ชุมสาย 2516 : คานา) ได้กล่าวว่า จุดประสงค์ดั้งเดิม
 ที่มีการเล่านิทาน ฟังนิทานของบรรพชนนั้น เพื่อให้เกิดความบันเทิง นิทานจะมีทั้งความเพลิดเพลิน
 และแฝงด้วยคติสอนใจหรืออุภาพิตที่มีอยู่ในนิทานนั้น

เจคอบ และวิลเฮล์ม (Jacob and Wilhelm. 1965) กล่าวว่า
 การใช้นิทานเป็นเครื่องป้อนบรมสั่งสอนเด็กมีมานานแล้ว นิทานเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม
 มีทั้งคุณค่าของชีวิตและสิ่งที่ตั้งถามที่สอนไว้ในนิทาน

วิชัย วงษ์ใหญ่ (วิชัย วงษ์ใหญ่ 2526 : 54 - 56) ได้อธิบายว่า ผู้ใหญ่
 สามารถที่จะสอดแทรกสิ่งที่ต้องการจะสอนเด็กเข้าไปในนิทานได้ เพราะเด็กทุกคนชอบฟัง
 นิทาน การรู้จักใช้ความคิดใหม่ ๆ สอดแทรกเข้าไปในนิทานนั้น จะทำให้เกิดผลดีในการสอน
 เด็กเหลือคณานับ พฤติกรรมที่เด็กแสดงออกมาเพื่อโต้ตอบจากเรื่องที่ได้รับจากนิทานนั้น
 จะพบว่าเด็กไม่มีมายา ไม่เสแสร้ง ถ้าเสียใจเด็กก็จะร้องไห้ ตีใจก็จะหัวเราะ การฟัง
 นิทานเด็กจะมีจิตใจที่เบิกบาน สิ่งใดที่เขียนในนิทานเด็กจะมีความเชื่อถือสูง

รัฐจวน อินทรกำแหง (รัฐจวน อินทรกำแหง 2520 : 106 - 111)
 ได้วิเคราะห์นิทานของต่างประเทศ พบว่า นิทานแต่ละเรื่องแฝงแง่คิดและข้อเตือนใจ
 แก่ผู้ฟัง เช่น เรื่องเจ้าหมีใหญ่ (The Biggest Bear) เป็นเรื่องที่ช่วยกระตุ้นเด็ก
 ให้เกิดกำลังใจกล้าตัดสินใจ มีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง

สมบุญ กิ่งฆานันท์ (สมบุญ กิ่งฆานันท์ 2522 : 35 - 38) ได้อธิบาย
 ถึงคุณสมบัติของผู้เล่านิทานว่า จะต้องเป็นบุคคลที่อ่านนิทานมาก ๆ เพราะการอ่านนิทาน

มาก ๆ นั้น จะทำให้เป็นผู้มีรสนิยม และมีวิจารณ์สูง และเมื่อรวบรวมความรู้ต่าง ๆ ไว้มากแล้วก็จะนานิทานที่ได้อ่านมา เรียบเรียงให้เป็นถ้อยคำสละสลวย มีชีวิตชีวา เป็นคาพูดของตนเอง และสามารถจะดัดแปลงเรื่องที่ตนเล่าให้เข้ากับสถานการณ์ เป็นคนว่าให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้ฟัง เวลา และสถานที่ นักเล่านิทานที่ดีสามารถเล่านิทานให้สนุกได้โดยไม่ต้องใช้อุปกรณ์ เช่น รูปภาพหรือหนังสือ สิ่งสำคัญคือ น้ำเสียงในการเล่า การใช้คำ การสร้างภาพพจน์ด้วยคำ สร้างอารมณ์ด้วยน้ำเสียง เวลาพูดไม่ตะกุกตะกัก น้ำเสียงสูงต่ำในขณะที่เล่า แบ่งปันความรู้สึกกับผู้ฟัง ผู้ฟังจะฟังด้วยความประทับใจ ความเบิกบาน ความสนุกสนาน ความปรารถนาดี และความรัก ที่แฝงอยู่ในนิทานนั้น และผู้ฟังก็จะได้ถ่ายทอดเล่ากันไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด นิทานเป็นสมบัติของมนุษยชาติ และการเล่านิทานก็เป็นสิทธิ และหน้าที่ของมนุษย์ การเล่านิทานเป็นวิธีการที่เก่าแก่ที่สุดของมนุษย์ในการถ่ายทอดวัฒนธรรมให้แก่ชนรุ่นหลังและเป็นวิธีที่ง่ายได้ผลคุ้มค่า ไม่ว่าจะปลูกฝัง ค่านิยม ความคิด ประสพการณ์ และสร้างแบบฉบับความประพฤติ รวมทั้งข้อปฏิบัติที่ถูกต้องอันพึงปรารถนาให้แก่ผู้ฟัง ผู้เล่า และผู้ฟังมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ดังที่ท่าน เบลโต กล่าวไว้ว่า "ขอให้แม่และพี่เลี้ยงของเด็ก ๆ ทั้งหลายจงประดับประดาจิตใจของตนเอง ด้วยนิทานต่าง ๆ เพราะจะทำให้เด็กได้รับความรักและความอบอุ่นยิ่งกว่าอ้อมแขน การเล่านิทานเป็นศิลปะชั้นเชิงที่ถูกต้องที่สุด เป็นสิ่งที่ทุกคนสามารถหาความรู้ สามารถฝึกฝน และถ่ายทอดต่อ ๆ กันไป เช่นเดียวกับศิลปะแขนงต่าง ๆ"

สมาคมสตรีอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย (สมาคมสตรีอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย 2496 : คำนำ) ได้ชี้บายนว่า ทุกชาติทุกภาษา มีนิทานของตนเอง และย่อมถือว่ามีนิทานเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมประจำชาติ และนิทานของชนชาตินั้น ๆ ย่อมแสดงถึงลักษณะอุปนิสัยใจคอ พื้นเพ ความนึกคิด ความฉลาด ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อถือของชนชาตินั้น ๆ นิทานเป็นวรรณกรรมที่มีคนนิยมอ่าน นิยมฟังทุกวัย

กึ่งแก้ว อัครดารา (กึ่งแก้ว อัครดารา : 2513) ได้จำแนกรูปแบบนิทานตามเกณฑ์ของ สตีธ ทอมสัน (Stith Thompson) นักปราชญ์ทางคติชาวมานทำงาน คำนการแบ่งนิทานตามวิธีการแบ่งจากเขตต่าง ๆ เช่น ในยุโรปตอนใต้ นิทานจาก

ตะวันออก ตะวันออกกลาง และอินเดีย โดยแบ่งประเภทใหญ่ ๆ ได้ 8 ประเภท ดังนี้

1. เทพนิยาย (Fairy Tale) แก่นเรื่องว่าด้วยการผจญภัย ตัวเอก ออกผจญภัยในดินแดนมหัศจรรย์ เติญอุปสรรคในที่สุดสามารถเอาชนะอุปสรรค ได้ด้วยความช่วยเหลือของอำนาจเหนือธรรมชาติ ตัวเอกกลับมาสู่โลกมนุษย์ พร้อมกับรางวัลที่ได้มาซึ่งอาจเป็นสาวงาม ทรัพย์สมบัติ หรือได้ครอบครอง อาณาจักร
2. นิทานชีวิต (Romantic Tale) นิทานชีวิตความเป็นอยู่ในโลกของ ความจริง ไม่เน้นอภินิหาร แก่นเรื่องว่าด้วยการผจญภัยบนโลกมนุษย์ ศัตรู ของตัวเอกเป็นมนุษย์ด้วยกัน ตัวเอกจะต้องใช้ความสามารถในการแก้ปัญหา
3. นิทานวีรบุรุษ (Hero Tale) นิทานประเภทนี้จะกล่าวถึงพฤติกรรม ของบุคคลซึ่งเป็นวีรบุรุษของท้องถิ่นหรือของชาติ โดยจะกล่าวถึงในแง่ของ ความกล้าหาญ ความสามารถในการรบ และคุณธรรม
4. นิยายประจำถิ่น (Local Legend) เป็นนิทานที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่น ซึ่งชาวบ้านในท้องถิ่นนั้น ๆ เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงมักจะกล่าวถึงประวัติความเป็นมาของสถานที่ ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมประเพณี คตินิยมของท้องถิ่น
5. นิทานอธิบายเหตุ (Explanatory Tale) นิทานประเภทนี้ พยายามอธิบายสิ่งที่มีมนุษย์สงสัยและหาคำตอบไม่ได้ เช่น การกำเนิดของคน สัตว์ สิ่งของ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ
6. ตำนานและเทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อทาง ศาสนาและพิธีกรรมโบราณ เช่น เทพปกรณัมของฮินดู กรีก โรมัน
7. นิทานสัตว์ (Animal Tale) เป็นนิทานที่มีสัตว์เป็นตัวเอกและเป็น ตัวจำลองพฤติกรรมมนุษย์ มุ่งความเพลิดเพลินเป็นหลัก โคร่งเรื่องกล่าวถึง การผจญภัยของสัตว์ พฤติกรรมของสัตว์ มักเป็นเรื่องของสัตว์ฉลาดกับสัตว์โง่ สิงไหวพริบกันหรือทำกลอุบายล่อหลอกอีกฝ่ายหนึ่ง

8. มุขตลก (Jest) มุขตลกอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ มุขตลกขบขัน และมุขตลกหยาบโหลน มุขตลกขบขัน ความขันอยู่ที่ความไม่เข้าเป็นไปได้ของพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น เรื่องเกี่ยวกับความโง่ ความฉลาด การแก้แค้น คุยโว่ กลลวง กลโกง การพนัน เป็นต้น หรือพฤติกรรมที่เกิดจากความผิดพลาดของคนพิจารณา เช่น นิทานเกี่ยวกับคนตาบอด หูหนวก เป็นต้น มุขตลกหยาบโหลนความขันอยู่ที่เรื่องเพศ มักเป็นเรื่องของการผิดประเวณี เช่น นักบวช หรือชั้นการใช้คำ ซึ่งใช้การชวนตา หรือใช้ศัพท์ทางเพศตรง ๆ ซึ่งสังคมถือว่าหยาบ

โบว์รา (Bowra. 1954 : 1 - 13) เขียนหนังสือเกี่ยวกับวี
สัญลักษณ์นิยมของชาติต่าง ๆ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และเยอรมนี โดยนา
บทกวีนิพนธ์มาวิจารณ์ทีละคนในบทกวีให้ความรู้เกี่ยวกับความเป็นมาของสัญลักษณ์นิยม
ในฝรั่งเศส

รีฟส์ (Reeves. 1975 : 5359-A) ศึกษางานของฮอว์ธอร์น
(Hawthorne) เรื่อง Hawthorne's Setting. Forest, City,
Country and Garden ปรากฏว่ามีสัญลักษณ์แสดงความหมายชัดเจนในฉาก
เช่น ต้นไม้แห่งความดี ต้นไม้แห่งความรู้ การกินแอปเปิ้ลของอดัม ในสวนของเอเดน
ที่เป็นต้นเหตุให้มนุษย์ตกอยู่ในความมืด ความชั่วร้าย

เรสช (Resch. 1975 . 4550-A) ได้วิจัยเกี่ยวกับสัญลักษณ์ใน
งานประพันธ์ของ ฮอฟมานสธาล (Hofmannsthal) กวีชาวออสเตรีย โดยศึกษา
จากภาษาที่ใช้และเลือกตอนสำคัญมาศึกษาเป็นการวิเคราะห์จากรูปแบบและเนื้อหา

ศรีขลาลัย (Srichnlalai. 1956 . 247 - 249) ได้ศึกษา
สัญลักษณ์สัตว์และนกในวรรณคดีร้อยกรองของอังกฤษ ยุคโรแมนติกได้ศึกษางานของ
คีตส์ (Keats) คอเลอร์ริดจ์ (Coleridge) เวิร์ดสเวิร์ท (Wordsworth)
เชลลีย์ (Shelley) และยังได้กล่าวถึงสัญลักษณ์ของสัตว์ และนกในโลกนิทาน
และในขุนช้างขุนแผน

ประพันธ์ ภัทษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ (ประพันธ์ ภัทษา : 89 - 169) ได้อธิบายความหมายของสัญลักษณ์ และวิจารณ์วรรณคดีอเมริกันสัญลักษณ์นิยม ได้แก่ The Scarlet Letter และ Moby Dick

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (ประสิทธิ์ กาพย์กลอน 2518 : 17 - 20) เขียนหนังสือ ภาษากวี เสนอความเห็นว่ภาษากวีเป็นสัญลักษณ์และได้วิจารณ์วรรณคดีในแง่สัญลักษณ์ในปฐมโพธิกถา

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2517 : 104 - 106) เขียนเรื่องเกี่ยวกับความหมายสัญลักษณ์ และวิจารณ์สัญลักษณ์ในวรรณคดีเรื่อง พระนลกาหลวง รามเกียรติ์ สังข์ทอง มหาเวสสันดรชาดก และได้วิจารณ์งานของกวีรุ่นใหม่คือ อังคาร กัลยาณพงศ์

ลัดดา ศิริเจริญ (ลัดดา ศิริเจริญ 2517 : 76 - 90) ได้ตีความสัญลักษณ์ในวรรณคดีชาดก เรื่อง มหาเวสสันดรชาดก และสังข์ทอง โดยกล่าวถึงสัญลักษณ์จากตัวละครและแก่นเรื่องที่เป็นแก่นเรื่องสากล (Universal Theme)

วิทย์ ศิวะกริยานนท์ (วิทย์ ศิวะกริยานนท์ 2524) กล่าวถึงการอ่านวรรณคดีว่าผู้อ่านต้องเข้าใจสัญลักษณ์ที่กวีใช้ เช่น สัญลักษณ์ในเทพปกรณัมของกรีกเทพทั้งหลายนั้นเต็มสมมุติให้แทนธรรมชาติต่าง ๆ ต่อมากคนลืมนว่เป็นการสมมุติ จึงเห็นว่าเทพปกรณัมเป็นเรื่องเหลวไหล และได้วิจารณ์สัญลักษณ์ในเรื่องพระลอ และขุนช้างขุนแผน

สุชาติ พงษ์พานิช (สุชาติ พงษ์พานิช 2517) ได้ทาการศึกษาและวิเคราะห์บทอิศวรรยในวรรณคดีไทย และได้นำลักษณะการใช้สัญลักษณ์มาวิเคราะห์บทอิศวรรย

ชลธีรา สัตยารัฒนา (ชลธีรา สัตยารัฒนา (กัลก้อย) 2513 : 159 - 221) ได้นำการวิจารณ์วรรณคดีแบบตะวันตกมาใช้กับวรรณคดีไทย ได้รวบรวมความรู้ทางด้านจิตวิทยาทั่วไปและจิตวิทยาจิตวิเคราะห์มากล่าวโดยแยกให้เห็นสัญลักษณ์ในความฝันอันเกิดจากจิตใต้สำนึก และสัญลักษณ์อันเกิดจากจิตไร้สำนึกร่วมชาติของมนุษยชาติได้วิจารณ์สัญลักษณ์ในเรื่องสิงห์ไตรภพ และงานเขียนของอังคาร กัลยาณพงศ์ที่นำสัญลักษณ์มาใช้

บทที่ 2

ชีวประวัติของแฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน

แฮนส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน (Hans Christian Andersen)

เกิดเมื่อวันที่ 2 เมษายน ค.ศ. 1805 ที่เมืองโอดENSE (Odense) บนหมู่เกาะฟิน (Fyen) ประเทศเดนมาร์ก แอนเดอร์สันเกิดในตระกูลที่ยากจนมาก บิดาของเขาเป็นช่างहारองเท้า มารดาของเขามีอาชีพรับจ้างซักผ้า ในขณะที่แอนเดอร์สันเกิดนั้น บิดา^{แก่แก่} มารดา^{แก่แก่} ของแอนเดอร์สันอาศัยอยู่ในห้องที่มีเนื้อที่เพียง 6 x 8 ฟุต² ภายในซึ่งทาเป็นห้องนอนห้องนั่งเล่นและห้องครัว ตอนกลางวันเขาจะใช้น้ำร้อนที่ต้มได้ ส่วนตอนกลางวันจะต้องต้มน้ำร้อนไว้ และใช้ห้องนั้นเป็นที่ทำงานตลอดทั้งวัน บนเตียงห้องจะมีชั้นวางหนังสือนิทานอยู่เป็นจำนวนมาก นิทานเหล่านี้^{ที่} บิดาของ แอนเดอร์สันเป็นผู้เก็บสะสมไว้

แอนเดอร์สัน ในวัยเยาว์มีชีวิตที่เรียบง่าย แอนเดอร์สันชอบฟังนิทานซึ่งบิดาของเขาอ่านให้เขาฟังทุกวันหลังจากเลิกงานแล้ว (แอนเดอร์สันมีนิสัยหลายประการที่เหมือนกับมารดา^{แม่}ของเขา คือ แอนเดอร์สันมีความอดทนเหมือนมารดา^{แม่}และเนื่องจากมารดาของแอนเดอร์สันต้องทำงานหนักทุกวันเพื่อที่จะได้เงินมาช่วยจุนเจือครอบครัวจึงเป็นสาเหตุที่มารดาของเขาได้สอนเขาให้มีความอดทนทั้งแต่ยังเล็กอยู่ นิสัยของแอนเดอร์สันที่มีส่วนคล้าย^{เหมือน} มารดา^{แม่}ของเขาอีกก็คือ เป็นคนรักศิลปะ มารดา^{แม่}ของเขาชอบตกแต่งห้องด้วยการนำเอาเครื่องใช้ภายในครัวแขวนไว้ที่ฝาผนังของห้องอย่างมีระเบียบและน่าดู ทุกครั้งที่แอนเดอร์สันเข้าไปในห้องก็จะพบกับสิ่งเหล่านี้ ส่วนบนหลังคาของห้องนั้นจะมีกระถางต้นดอกไม้และพืชผักสวนครัวปลูกไว้ บิดา^{พ่อ} มารดา^{แม่} ของแอนเดอร์สันตามใจเขาทุกอย่างจนเพื่อนบ้านของเขาคิดว่าบิดา^{พ่อ} มารดา^{แม่} ของเขาตามใจเขาจนเกินไป)

เมื่อแอนเดอร์สัน อายุได้ 7 ปี บิดาของเขาได้ทำโรงละครใบเล็ก ๆ ให้เขาเล่น และบิดาของเขาได้อ่านนิทานชุด The Arabian Nights ให้เขาฟังด้วย มารดาของแอนเดอร์สันได้นำเสื้อผ้าที่กบบริจาคมาคัดและเย็บใหม่ให้แอนเดอร์สันใส่

เสื้อผ้าที่แอนเคอร์สันใส่ตอนเด็ก ๆ จะมีส่วนคล้าย ๆ กับเสื้อผ้าของตัวละครในโรงละคร

เมื่อมีอายุได้ 8 ปี แอนเคอร์สันป่วยนอนหมอนบนเตียง และตอนที่เขานอนหมอนอยู่นั้น ย่าของเขาได้เรียกหญิงชรามารับรักษา แอนเคอร์สันเกลียดหญิงชราที่มารักษามาก เพราะเขามีความคิดว่าหญิงชราเป็นแม่มด เรื่องของแม่มดจะปรากฏอยู่ในนิทานของเขา เรื่อง "Tinder Box" ในปีเดียวกันนี้บิดาของแอนเคอร์สันตัดสินใจเข้าร่วมในกองทัพ และได้เดินทางไปรบที่สมรภูมิซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของแอนเคอร์สัน แต่บิดาของแอนเคอร์สันเป็นทหารได้ไม่นานก็กลับมาเป็นช่างทาร์รองเท้าที่ป็อนเคิม

ในฤดูหนาวหิมะตกคลุมประตูกำแพงบ้านแอนเคอร์สัน แอนเคอร์สันและบิดาของเขามักจะมานั่งดูก้อนน้ำแข็งใส ๆ ที่มีรูปร่างเหมือนกับผู้หญิงที่ยืนแขนออกบ่าจะรับบิดาของเขาไปด้วย บิดาของแอนเคอร์สันมักจะพูดกับแอนเคอร์สันว่า "The ice maiden has come to fetch me." (Hersholt. 1949 : คำนำ) และสิ่งที่แอนเคอร์สันมองเห็นรูปร่างที่เป็นก้อนน้ำแข็งใส ๆ นี้ทำให้เขานามาเขียนนิทานเรื่อง "Snow Queen"

เมื่อแอนเคอร์สันอายุได้ 11 ปี บิดาของเขาป่วยหนัก ต่อจากนั้นสามวันบิดาของเขาถึงแก่กรรมและได้ทอดทิ้งแอนเคอร์สันให้อยู่กับมารดา และสองปีต่อมามารดาได้แต่งงานใหม่ พ่อเลี้ยงของแอนเคอร์สันไม่สนใจเขาเลย แอนเคอร์สันเริ่มเป็นคนคิดมากและเกิดความน้อยใจในชีวิตของตนเอง เขาเริ่มไม่มีความสุขเมื่ออยู่ที่บ้าน มารดาจึงส่งเขาไปฝึกงานในโรงงานทอผ้า แต่แอนเคอร์สันไม่ชอบ เขามักจะไปดูละครที่แสดงในเมืองโอเดนส์บ่อยครั้ง ในบางครั้งเมื่อเขาไม่มีเงิน เขาจะเกิดจินตนาการเอาเองว่าละครเหล่านั้น จะดำเนินเรื่องไปอย่างไรบ้าง เมื่อกลับมาถึงบ้าน แอนเคอร์สันจะนำหุ่นกระบอกที่ทำขึ้นเองมาแสดงในโรงละครจำลองเล็ก ๆ ที่บิดาของเขาทำให้เขายังมีชีวิตอยู่ แอนเคอร์สันได้เก็บรักษาโรงละครจำลองนั้นเป็นอย่างดี

แอนเคอร์สันเริ่มเข้าโรงเรียนเมื่ออายุ 12 ปี และเขาได้เรียนในโรงเรียนที่อยู่ในเมืองโอเดนส์ แอนเคอร์สันชอบอ่านนิทานให้เพื่อนบ้านฟังเป็นประจำ และเขาชอบ

เขียนนิทานขึ้นมาเอง เพื่อที่จะเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง เวลาว่างส่วนใหญ่แอนเคอร์สันจะนั่ง
 อยู่มุมน้ำไอเคนส์ และเขามักจะมองข้ามไปยังภูเขาลูกหนึ่งชื่อ "Nun's Hill" ซึ่ง
 เป็นที่เชื่อว่ามีเสียงเพลงคังออกมาจากภูเขาลูกนั้น แอนเคอร์สันชอบมานั่งร้องเพลงอยู่
 ริมแม่น้ำในตอนเย็น เขามีความคิดของตนเองว่า ภายใต้อุ่มน้ำไอเคนส์นี้ประเทศจีนตั้งอยู่
 และเขาคิดว่าเมื่อเขาร้องเพลงคัง ๆ เสียงของเขาจะดังลงไปถึงประเทศจีน จนพระราช
 ของประเทศจีนได้ยิน และทรงยอมรับให้เขาเป็นนักร้องประจำราชสำนักของพระองค์
 และเหตุการณ์ก่อนนี้เองเป็นมดเกิดของนิทานเรื่อง "The Nightingale" แอนเคอร์สัน
 ไม่เคยไปประเทศจีนเลย แต่เขาสามารถใช้จินตนาการของเขาให้มีความใกล้ชิดกับ
 พระราชาของประเทศจีนได้

แอนเคอร์สันได้เก็บสะสมเงินไว้เล็กน้อยเพื่อใช้ในยามจำเป็น บารดาของเขา
 ต้องการจะให้เขาเป็นช่างตัดเสื้อ แต่แอนเคอร์สันไม่ต้องการจะเป็นช่างตัดเสื้อ แอนเคอร์สัน
จึงตัดสินใจขออนุญาตมารดาของเขาออกจากบ้านไปที่โรงละครแห่งชาติในกรุงโคเปนเฮเกน
มารดาของแอนเคอร์สันตามใจบุตรชายจึงยอมให้เขาไป ในขณะนั้นแอนเคอร์สันมีเงินติดตัว
 ไปเพียง 14 เกรย์ญเท่านั้น มารดาของเขาได้นำเขาไปฝากกับคนขับรถม้าในราคาพิเศษ
 เพราะเขาไม่มีเงินติดตัวไปน้อยมาก แอนเคอร์สันออกจากบ้านเกิดที่ไอเคนส์เป็นครั้งแรกใน
 ชีวิต ในขณะนั้นแอนเคอร์สันอายุได้ 14 ปี แอนเคอร์สันไปถึงกรุงโคเปนเฮเกนในวันจันทร์
 ที่ 6 กันยายน ค.ศ. 1819 เมื่อเขาไปถึงกรุงโคเปนเฮเกน แอนเคอร์สันได้เข้าไปพบ
 นักแสดงหญิงที่อยู่ในโรงละครแห่งชาติผู้หนึ่งชื่อ มาดาม สคอลล (Madame Schall)
 เธอผู้นี้เป็นเพื่อนของเพื่อนแอนเคอร์สัน เมื่อแอนเคอร์สันพบเธอ แอนเคอร์สันได้นำ
 จดหมายของเพื่อนให้เธอดู มาดาม สคอลล จึงแนะนำให้แอนเคอร์สันกลับบ้านเกิดทันทีที่ได้
เห็นใบหน้าของแอนเคอร์สัน เพราะว่าการทำงานที่จะเป็นนักแสดงนั้นจะต้องมีหน้าตาดี ส่วน
แอนเคอร์สันนั้นรูปร่างสูงใหญ่ และจมูกยาว ไม่เหมาะที่จะขึ้นไปปรากฏตัวบนเวทีละคร
แอนเคอร์สันก็พยายามอย่างไม่ลดละ เขาพยายามเข้าไปหาผู้อำนวยการโรงละครแห่งนั้น
 และเขาก็ได้รับคำแนะนำเช่นเดียวกับมาดาม สคอลล แอนเคอร์สันไม่คิดจะกลับบ้านเกิด
 เขาคิดว่าอยู่ที่โคเปนเฮเกนจะหางานทำได้ง่าย ในที่สุดเงินที่เขานำติดตัวมาก็หมดลง

แอนเคอร์สันยังคงพยายามที่จะ เป็นนักแสดงในโรงละครแห่งนี้ แอนเคอร์สันต้องการจะ เป็นนักร้อง ดังนั้นเขาจึงไปที่บ้านของศาสตราจารย์ไซโบนี (Siboni) ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้า คณะนักร้องของโรงละครแห่งนี้ ในขณะที่เขาไปหาศาสตราจารย์ผู้นี้ เป็นเวลาที่มึงงานเลี้ยง ญที่บ้านหลังนั้น เมื่อแอนเคอร์สันเข้าไปถึงในงานเขาก็ร้องเพลงให้ผู้ที่มาในงานฟังและ ผู้คนในงานได้บริจาคเงินให้แอนเคอร์สัน ในที่สุดศาสตราจารย์ไซโบนีก็สอนขับร้องให้ แอนเคอร์สันโดยไม่คิดค่าตอบแทน แอนเคอร์สันมีความตื่นตัวมาก เขาได้มานั่งร้องได้ ในสวนสาธารณะด้วยความซาบซึ้ง แอนเคอร์สันไม่เคยรู้สึกอย่างนี้มาก่อนเลยในชีวิตเขา ศาสตราจารย์ไซโบนีได้พูดถึงแอนเคอร์สันว่า "He has an exceptional voice, and a great future lays before him." (Hersholt, 1949 : คำนำ)

ต่อมาเสียงของแอนเคอร์สันแตกและเปลี่ยนไปไม่สามารถจะร้องเพลงให้ไพเราะ ได้ ศาสตราจารย์ไซโบนีได้แนะนำให้เขากลับบ้าน แอนเคอร์สันเลิกร้องเพลงชั่วคราว แอนเคอร์สันได้เข้าไปร่วมทดลองแสดงละครกับคณะละครของโรงละคร ซึ่งบทบาทเขามีน้อยมากเพียงแต่มีชื่อได้เข้าร่วมแสดงกับคณะละครเท่านั้น แอนเคอร์สันเริ่มจากการประกาศ รายชื่อของผู้แสดง เขาดีใจมากที่ได้มีส่วนร่วมและได้เริ่มแสดงบทที่ละน้อยจนกระทั่งสามารถ แสดงละครได้ จากการแสดงละครนั้น แอนเคอร์สันสามารถหาเงินเลี้ยงชีพพอประทังชีวิต ไปวัน ๆ แอนเคอร์สันได้หัดเขียนบทละครขึ้นมา บทละครของเขาพาให้เพื่อนในวงการชอบ มาก แต่การใช้ภาษาของเขายังไม่ดีพอ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้บทละครของเขาไม่เป็นที่ยอมรับ ของคนทั่วไป

เมื่อแอนเคอร์สันอายุได้ 18 ปี เขามีโอกาสเข้าเรียนหนังสือในโรงเรียนที่มีชื่อ แห่งหนึ่งในกรุงโคเปนเฮเกน เพื่อนักเรียนของแอนเคอร์สันมีอายุน้อยกว่าเขาจาก แอนเคอร์สันอาศัยอยู่กับครูใหญ่ของโรงเรียนนั้น ภรรยาของครูใหญ่มักจะก่อกวนทำให้ แอนเคอร์สันเสمو แต่แอนเคอร์สันเป็นคนที่มีความอดทนมาก จึงสามารถเรียนหนังสือ จนจบระดับมัธยมศึกษา

X (เมื่อแอนเคอร์สันอายุได้ 23 ปี เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แอนเคอร์สัน เรียนในมหาวิทยาลัยโคเปนเฮเกน โดยได้รับก ารอุปการะจากพระเจ้าแผ่นดินเดนมาร์ก)

แอนเคอร์สันได้ใช้เวลาทั้งหมดกับการเขียนหนังสือหาเลี้ยงชีพในขณะที่เขาเรียนที่มหาวิทยาลัย และแอนเคอร์สันได้รับการสนับสนุนจากผู้อำนวยการโรงละครแห่งชาติ
ควาย

ในปี ค.ศ. 1822 แอนเคอร์สันได้เขียนงานชิ้นแรกคือ บทละคร เรื่อง
Alfsol และได้ตีพิมพ์ไปเกี่ยวกับ แต่งานชิ้นแรกของเขายังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่ดี
ผู้อำนวยการโรงละครจึงไม่รับพิจารณางานของแอนเคอร์สัน

ในปี ค.ศ. 1829 แอนเคอร์สันได้เขียนหนังสือเล่มที่ 2 ในขณะที่เขาอยู่ใน
มหาวิทยาลัย หนังสือเล่มที่สองชื่อ Walking Trip from Holmens Kanal to
the East Point of Amager แอนเคอร์สันได้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ออกจำหน่ายเอง
และเขาได้รับเงินจากการพิมพ์ครั้งนี้มาพอสมควร

ในปี ค.ศ. 1830 แอนเคอร์สันได้หลงรักผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นน้องสาวของ
เพื่อนของเขาเอง แต่แอนเคอร์สันก็ผิดหวังเพราะผู้หญิงคนนี้ได้แต่งงานกับคนอื่น
แอนเคอร์สันได้รู้จักกับผู้หญิงอีกหลายคนเป็นต้นว่า ลุยส์ (Louise) ลูกสาวคนเล็ก
ของผู้อำนวยการโรงละคร โซฟี (Sophie) ลูกสาวของเพื่อนแอนเคอร์สันเอง
ผู้หญิงที่แอนเคอร์สันหลงรักทั้งหมดนั้นได้แต่งงานกับคนอื่นไปหมด แอนเคอร์สันผิดหวังใน
เรื่องความรักมาก และเขาก็คิดว่าชีวิตของเขาเพี้ยนมากเกินไป เขากล่าวว่า

"I have imagined so much and had so little." (Hersholt.

1945 : คำนำ) เพื่อไม่ผิดหวังในความรักที่ยานมาแอนเคอร์สันจึงเริ่มท่องเที่ยวไปใน
โลกกว้าง แอนเคอร์สันได้ท่องเที่ยวทั่วยุโรป จากคอนสแตนติโนเปิล

(Constantinople) ไปโปรตุเกส แอนเคอร์สันท่องเที่ยวไปเพื่อที่จะให้ลืมความรัก
ที่ผิดหวัง แอนเคอร์สันได้ท่องเที่ยวไปทั้งทางเรือ ทางรถไฟ และรถม้า แต่สิ่งที่เขาถวิล
มากที่สุด ก็ การท่องเที่ยวทางเรือ เขากลัวจมน้ำตาย

ภายหลังจากกลับมาจากท่องเที่ยวแล้ว แอนเคอร์สันได้นำเรื่องราวเกี่ยวกับ
ประเทศอิตาลี มาเขียนในงานเขียนของเขา แอนเคอร์สันได้เขียนนิยาย 3 เรื่อง
และประสบความสำเร็จเพียง 2 เรื่อง ในขณะนั้นมารดาของแอนเคอร์สันก็ถึงแก่กรรม

แอนเดอร์สันอาศัยมารดามาก ในขณะที่มารดาเขาใช้ชีวิตอยู่ แอนเดอร์สันได้ส่งเงินไปให้มารดาเสมอ นางแอนเดอร์สันดื่มเหล้าจัดมาก สุขภาพทรุดโทรมเนื่องจากงานหนัก

นอกจากแอนเดอร์สันได้ เขียนเรื่องราวเกี่ยวกับอิตาลี่แล้ว เขายังได้เขียนนิทานขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อเขาอายุประมาณ 30 ปี นิทานเล่มแรกของเขาคือ

Eventyr Fortalte for Born (Fairy Tales for Children)

ในนิทานเล่มนี้มีนิทานเรื่อง "The Tinder Box", "Little Claus and Big Claus" และ "The Princess on the Pea," นิทานสามเรื่องนี้เขาได้รับแรงบันดาลใจจากการเขียนมาจากนิทานชาวบ้านของเมืองโอเคนส์ เรื่องที่สี่คือเรื่อง "Little Ida's Flowers" และเรื่องที่ห้าคือ "Thumbelina" นิทานสองเรื่องนี้แอนเดอร์สันได้นำเอาประสบการณ์มาจากเพื่อนของเขาเอง

ในปีต่อ ๆ มา แอนเดอร์สันได้ท่องเที่ยวไปยังฝรั่งเศส และอังกฤษ ที่อังกฤษ แอนเดอร์สันได้พบกับชาร์ลส ดิกเก้นส์ (Charles Dickens) ซึ่งก่อนมาภายหลังทั้งสองได้กลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันเพราะเขาทั้งสองมีความคิดที่คล้าย ๆ กัน และแอนเดอร์สันได้รับคำชมเชยจากชาร์ลส ดิกเก้นส์ ว่าเป็นนักเขียนที่ดีคนหนึ่ง หลังจากนั้นแอนเดอร์สันก็ได้เดินทางไปยังประเทศเยอรมนี และแอนเดอร์สันได้มีโอกาสไปเยี่ยมสองพี่น้องตระกูลกริมม์ผู้ที่รวบรวมนิทานพื้นบ้านของเยอรมนีด้วย

(เมื่อแอนเดอร์สันอายุได้ 50 ปี เขาได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเขียนประจำราชสำนัก และแอนเดอร์สันได้เขียนบทละครให้กับโรงละครแห่งชาติ แอนเดอร์สันได้เขียนนิทานทั้งหมด 168 เรื่อง เมื่อแอนเดอร์สันอายุได้ 62 ปี เขาได้รับเกียรติจากเมืองโอเคนส์บ้านเกิดของเขาในการจัดงานเฉลิมฉลองให้แอนเดอร์สันในฐานะที่แอนเดอร์สันได้รับคำชมเชยจากทั่วโลกว่าเป็นบิดาแห่งนิทาน ในวันคริสต์มาสของทุกปี นิทานของแอนเดอร์สันจะถูกพิมพ์ออกจำหน่าย นิทานส่วนมากจะมาจากชีวิตจริงของแอนเดอร์สันซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก คือ เรื่อง "The Ugly Duckling" แอนเดอร์สันได้เปรียบตัวเองเหมือนกับลูกเป็ดขี้เหร่) แอนเดอร์สันไม่เคยสมหวังในเรื่องความรักเลยได้เห็นได้ในนิทานเรื่อง "The Little Mermaid" แอนเดอร์สันทรงตัวเป็นโสด จนกระทั่ง

ถึงแก่กรรมเมื่ออายุได้ 70 ปี แอนเดอร์สันถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ 4 สิงหาคม ค.ศ. 1875
ศพของแอนเดอร์สันฝังอยู่ที่สุสานในกรุงโคเปนเฮเกน (Copenhagen's
Assistens Cemetery) แอนเดอร์สันเคยเขียนเกี่ยวกับตัวเองว่า "A poet
 is always a poor man in his own little country. Fame is
 therefore the golden bird he has to catch. Time will tell
 if I catch it by telling fairy tales." (Arden. 1979 : 849)

ผลงานของแอนเดอร์สัน

แอนเดอร์สันได้เขียนหนังสือและบทละครขึ้นหลายเรื่อง แต่นวนิยาย บทละคร
และบทกวีของแอนเดอร์สันไม่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านเหมือนกับนิทานของเขา
 ผลงานของเขามีอยู่หลายเล่ม คือ

บทละครมี

The Ghost at Palnatoke's Grave พิมพ์ในปี ค.ศ. 1822

โคลงมี

The Dying Child พิมพ์ในปี ค.ศ. 1827

Agnete and the Mermaid พิมพ์ในปี ค.ศ. 1833

A Poet's Bazaar พิมพ์ในปี ค.ศ. 1842

นวนิยายมี

The Improvisatore พิมพ์ในปี ค.ศ. 1835

O.T พิมพ์ในปี ค.ศ. 1836

Only a Fiddler พิมพ์ในปี ค.ศ. 1837

The True Story of My Life พิมพ์ในปี ค.ศ. 1847

The Two Baronesses พิมพ์ในปี ค.ศ. 1848

To Be or Not To Be พิมพ์ในปี ค.ศ. 1857

สารคดีท่องเที่ยวมี

"Picture of Sweden"	พิมพ์ในปี ค.ศ. 1851
"In Spain"	พิมพ์ในปี ค.ศ. 1863
"A Visit to Portugal"	พิมพ์ในปี ค.ศ. 1866

นิทานชุดแรกมี

"The Tinder Box"	
"The Princess on the Pea"	
"Little Ida's Flowers"	พิมพ์ในปี ค.ศ. 1835
"Little Claus and Big Claus"	

นิทานชุดต่อมา คือ The Complete Andersen เป็นเล่มรวมนิทานทั้งหมด 168 เรื่อง ของแอนเดอร์สัน จีน เฮอร์ซอลท์ ได้นำมาแปลเป็นภาษาอังกฤษและตีพิมพ์ใน ค.ศ. 1949

~~ผลงาน~~ ผลงานของแอนเดอร์สันส่วนใหญ่จะถูกนำมาแปล เผยแพร่เป็นภาษาต่าง-หลายภาษา โดยเฉพาะนิทานของแอนเดอร์สันได้มีผู้แปลออกเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด นิทานฉบับสมบูรณ์ ซึ่งรวมนิทานทั้งหมดของแอนเดอร์สันมี 168 เรื่อง แปลโดย จีน เฮอร์ซอลท์ เป็นฉบับภาษาอังกฤษที่แปลได้ดีที่สุด (Kunitz and Colby. 1967 : 27)

จากการอ่านนิทานของแอนเดอร์สันทั้งหมด 168 เรื่องนั้น จะเห็นได้ว่านิทานของแอนเดอร์สันส่วนมากจะมีสัญลักษณ์ที่ใช้ในนิทานและลักษณะความจริงของตัวละครในนิทาน ซึ่งเป็นจุดเด่นสองประการในนิทานของแอนเดอร์สัน เพื่อให้การศึกษาผลงานของแอนเดอร์สันเห็นได้ชัดเจนและละเอียดยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงนำสัญลักษณ์ และลักษณะสมจริงมาอธิบายประกอบการวิจัยครั้งนี้ด้วย

สัญลักษณ์

ความหมายทั่วไป

สัญลักษณ์ คือ สิ่งที่ใช้แสดงออกแทนสิ่งอื่น เพื่อสื่อความหมายให้เกิดภาพหรือทำให้เข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น นิยมใช้รูปธรรมเป็นสัญลักษณ์แทนนามธรรม สัญลักษณ์ที่นำมาใช้นั้นจะมีส่วนเหมือนกันหรือคล้ายกันอย่างใดอย่างหนึ่งกับความหมายของสิ่งที่สัญลักษณ์ใช้แทนหรือสัญลักษณ์จะมีความหมายที่ต่างไปจากความหมายในตัวของมันเอง เช่น 'ดวงอาทิตย์' ถ้ากล่าวถึงดวงอาทิตย์ในความหมายของลูกไฟดวงใหญ่ที่ให้ความร้อนและแสงสว่างก็ไม่ถือว่าเป็นสัญลักษณ์ แต่กล่าวถึง 'ดวงอาทิตย์' ในลักษณะของเทพเจ้าจะถือว่าเป็นสัญลักษณ์ เพราะว่าในความหมายที่สองนั้น ดวงอาทิตย์ หมายถึง สัญลักษณ์แทนสิ่งอื่น มิใช่มีความหมายในตัวของมันเอง

มีผู้ให้ความหมายของสัญลักษณ์มากมายพอจะสรุปได้ดังนี้

หนังสือ The Heritage Dictionary ได้กล่าวถึงสัญลักษณ์โดยทั่วไปว่า "สัญลักษณ์ คือ บางสิ่งบางอย่างที่ใช้เป็นตัวแทนสิ่งต่าง ๆ โดยมีความเกี่ยวพันกัน ความคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะวัตถุที่มองเห็นได้ที่ใช้เป็นตัวแทนสิ่งที่ไม่เห็น" (The Heritage Dictionary. 1973 : 1302)

หนังสือ Encyclopedia International กล่าวถึงสัญลักษณ์ในวรรณคดีว่า "สัญลักษณ์ในวรรณคดี หมายถึง การใช้สิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นตัวแทนของความรู้สึกและความคิด" (Encyclopedia International. 1963 : 450)

บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ได้ให้ความหมายว่า 'สัญลักษณ์ หมายถึง สิ่งใดสิ่งหนึ่งมักจะเป็นรูปธรรมที่เป็นเครื่องหมายแทนนามธรรม...' (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ 2527 : 15)

ประสิทธิ์ กายกอลอน ได้ให้ความหมายไว้ว่า "ภาษากวีเป็นสัญลักษณ์ ถือเป็นเครื่องหมายแสดงภาพแห่งความรู้สึกนึกคิด มิใช่เป็นฉายาลักษณ์หรือรูปถ่าย ซึ่งเป็นการถ่ายภาพโดยตรง วรรณคดีเป็นการถ่ายภาพโดยอ้อม คือ ผู้ประพันธ์มี

ความรู้สึกนึกคิดอย่างไรแล้วจะ ต้องตั้งขึ้นเป็นภาพด้วยจินตนาการของคนเสียก่อน แล้ว วาดภาพนั้นออกมาเป็นถ้อยคำ อันเป็นกระเจกเงาฉายภาพนั้น เข้าไปในจิตใจของผู้อ่าน อีกชั้นหนึ่ง' (ประสิทธิ์ ภาพยกกลอน 2518 : 20)

ความหมายของสัญลักษณ์ในทางวรรณคดี

สัญลักษณ์ในวรรณคดี เป็นการสร้างคำใหม่ของกวีในการแต่งครั้งใดครั้งหนึ่ง อาจจะนำไปใช้ซ้ำในงานของคนอื่น และมีความมุ่งหมายให้เกิดความรู้สึกนึกคิดพิเศษ อาจจะทำให้ความรู้สึกทางประสาทสัมผัส อาจเป็นภาษาสัญลักษณ์ทั้งประโยค ในวรรณคดี สัญลักษณ์จะใช้มากในโวหารภาพพจน์

โวหารภาพพจน์ (Figure of Speech) หมายถึง การสร้างมโนภาพ (Image) ให้เกิดขึ้นโดยใช้ถ้อยคำสาวนวน ถึงแม้ว่ากว่าจะใช้คำใดโดยอิสระไม่จำกัด ความหมายแล้ว ในทางสุนทรียศาสตร์และเพื่อกลายเป็นอิสระกวียังกำหนดคำขึ้นเป็น สัญลักษณ์ แทนสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้ กวีที่ใช้ในการเปรียบเทียบ อาจนำมาพิจารณาในแง่ สัญลักษณ์ ในการเปรียบเทียบจะนำลักษณะเด่น หรือคุณสมบัติคล้ายกันมากล่าว เช่น ถ้าพูดถึงสิ่งหนึ่งก็จะให้ความหมายไปถึงอีกสิ่งหนึ่ง เช่น การเปรียบสตรีที่สง่างามเป็น นางหงส์ เมื่อกล่าวถึง "นางหงส์" ก็หมายถึงสตรีที่สง่างาม

ตัวอย่างการ เปรียบเทียบ และสัญลักษณ์ในเหตุการณ์ประวัติศาสตร์
 "นายพลรอมเมลด แกร่งกล้าเหมือนจิ้งจอกทะเลทราย" กล่าวในแง่อุปมา (Simile)
 'นายพลรอมเมลด คือ จิ้งจอกทะเลทราย' กล่าวในแง่อุปมา (Metaphor)
 การเรียก "จิ้งจอกทะเลทราย" ในความหมายนายพลรอมเมลดก็เป็นการใช้สัญลักษณ์ โดยตรง

กรีกและโรมันโบราณมีเทพกษัตริย์ (Myth) เป็นระบบการสร้างเทพเจ้า ให้เป็นรูปร่างขึ้นเป็นเรื่องราวที่สมจริง เทพเจ้าของกรีกปวิยยะละดูแตกต่างกัน เหมือนความแตกต่างของมนุษย์โลก แต่มีกำลังกาย สติปัญญา และความงามเหมือน มนุษย์ธรรมดา ชาวกรีกมีเทพเจ้าที่มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ ตามความฝันของเขา เทพเจ้า

ของกรีกมีครอบครัว ปิตา มารดา ลูกหลาน มีการแย่งชิงกันเป็นใหญ่ การแย่งชิงความรัก คล้ายกับมนุษย์ เทพเจ้าที่มีชื่อของกรีกมี

เทพเคออส (Chaos) เป็นต้นกำเนิดของสิ่งต่าง ๆ

เทพยูเรนัส (Uranus) เป็นเทพแห่งสวรรค์

เทพจีเออ์ (Gaea) เป็นเทพแห่งพื้นดิน

เทพซุส (Zeus) เป็นเทพผู้ยิ่งใหญ่

รายละเอียดของเทพเจ้าของกรีกและโรมัน แตกต่างกันออกไปบ้างแต่ก็มรากฐานอันเดียวกัน และเป็นรากฐานความเชื่อเรื่องเทพเจ้าของชาวตะวันตกในปัจจุบัน ชาวคริสต์ มีพื้นฐานเรื่องเทพเจ้ามาจากกรีก โรมัน ร่วมกับลัทธิศาสนาของยิวโบราณ กัมภีร์ไบเบิล และอื่น ๆ

ในวรรณคดีไทยจะพบการใช้โวหารภาพพจน์ แบบต่าง ๆ เช่น การเปรียบเทียบ ในรูปแบบของอุปมา อุปไมย อุปลักษณ์ บุคคลาธิษฐาน และนามนัย

อุปมาอุปไมย (Simile) คือการเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับสิ่งอื่นที่มีลักษณะเด่น บางอย่างเหมือนกัน ในการเปรียบเทียบมักจะนำสิ่งที่เคยรู้จักแล้วมาใช้เป็นสิ่งที่เชื่อมโยง ความคิด หรือช่วยให้ผู้อ่านเห็นภาพชัดเจนขึ้น การเปรียบเทียบอุปมา มักจะมีคำว่า เหมือน กล้าย ดุจ ปาน ราวกับ ประหนึ่ง ดัง เป็นต้น เป็นคำเชื่อม

อุปลักษณ์ (Metaphor) หรือเรียกว่าการเปรียบเทียบโดยนัย มีลักษณะคล้าย อุปมาอุปไมย แต่ไม่ใช่คำว่าเหมือน หากจะกล่าวถึง สิ่งนี้คือ สิ่งนั้น อาจมีคำว่า "คือ" หรือคำว่า "เป็น" อยู่ด้วยหรือไม่ก็ได้

บุคลาธิษฐาน (Personification) คือการสมมุติให้มีตัวตนหรือการนำ สิ่งไม่มีชีวิตมากล่าวถึงราวกับมีชีวิต เช่น การกล่าวถึงดวงอาทิตย์ตอนเช้า เป็นอุษาเทพ เป็นต้น

นามนัย (Metonymy) คือการนำคุณสมบัติที่เด่นของสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากล่าวแทน การเอ่ยชื่อสิ่งนั้น หรือการเรียกบุคลโดยนัยความหมายที่ใกล้เคียงกันหรือเกี่ยวข้องกัน มาเป็นสัญลักษณ์ เช่น เรียกสตรีว่าดอกบัว เรียกพระมหากษัตริย์ว่าเจ้าช้าง

สัญลักษณ์ในคตินวิทยา (Folklore) ส่วนใหญ่มีรากฐานมาจากลัทธิศาสนา ในวัฒนธรรมของแต่ละกลุ่ม จะมีสิ่งที่สมมุติขึ้นแทน ความคิดต่าง ๆ เริ่มแรกจะใช้อยู่ใน วงแคบ ต่อมาก็เป็นที่ยอมรับและแพร่หลายไป สิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ในชีวิตประจำวัน ในพิธีกรรมและการละเล่นต่าง ๆ ย่อมมีสัญลักษณ์ที่เกี่ยวนำมาใช้ในงานของเขา ในคตินวิทยา มีสัญลักษณ์ที่ไม่ใช้ถ้อยคำต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การกระทำและพิธีกรรมต่าง ๆ เช่น การเจิม การทา การชะโลม เป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรือง
2. การแสดงสัญญาณ และอากัปกิริยา เป็นสัญลักษณ์เช่น ใช้นิ้วแตะที่ริมฝีปาก ให้เงียบเสียง ทำทางในศิวปะ ไค้แก สัญลักษณ์จากรูปปั้น นักบุญ และพระพุทธรูปต่าง ๆ ซึ่งให้ความหมายแก่คนในสังคมก็เป็นสัญลักษณ์
3. โลกและจักรวาล ในสำนักของคนส่วนใหญ่จักรวาลเป็นไขที่ใหญ่โตมาก ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เป็นบิดาบรรดาของท้องฟ้า ไฟเป็นสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ และการอุทิศถวาย น้ำตกคือชีวิต เป็นต้น
4. ร่างกายและการแต่งกาย เช่น การไว้จุก ผงเปีย ผงมวย เป็นสัญลักษณ์ของวัยและเพศ สัญลักษณ์จากส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้แก่ กระโหลกศีรษะ หมายถึง ความตาย รูปหัวใจ หมายถึงชีวิตหรือความรัก เป็นต้น
5. สัตว์ ในนิทานและในศาสนาใช้สัตว์เป็นสัญลักษณ์อยู่มาก สิ่งที่อยู่ในศาสนาของยิวโบราณ หมายถึง เทพแห่งดวงอาทิตย์ หรือความมีอำนาจ ความกล้าหาญ ราชวงศ์อังกฤษนำสิงโตไปใช้เป็นสัญลักษณ์ของความยิ่งใหญ่ ปลาถูกนำไปใช้เป็นสัญลักษณ์ของความอุดมสมบูรณ์
6. สถานที่และทิศทาง การหันหน้าไปทางเมกกะหรือเยรูซาเล็ม เป็นสัญลักษณ์ได้มาจากกาสบา ทิศเหนือเป็นที่อยู่ของปีศาจผู้ยิ่งใหญ่ ในจักรวาลแบ่งทิศใหญ่ ๆ ออกเป็น 4 ทิศ แต่ละทิศมีสี มีพืช มีสัตว์ และเทพประจำทิศอยู่ บ้านเรือนล้วนสร้างโดยมีส่วนเป็นสัญลักษณ์ เช่น ประตู คือความหวังหรือทางไปสู่สวรรค์ หลักหรือเสา หมายถึงเทพเจ้าผู้ปกครองรักษา เช่น หลักเมือง

7. สัญลักษณ์เบ็ดเตล็ด เช่น เทียน คือ เปลวไฟแห่งครุฑา ประทีปแห่งปัญญา กงล้อ คือ ความผันแปรของชีวิต คุณูปถัมภ์ของรัชเชี่ย หมายถึง ฤๅหนาว เจ้าแห่งกาลเวลา คือ พญามัจจุราช กนแกถือลูกท้อกับใบ้เท้าของจีน ก็คือความป้ออายุยืน เลขสี่คือทิศทั้งสี่ และฤๅทั้งสี่ จีนมีสัตว์วากสวรรค์เกี่ยวกับทิศและฤๅคือมังกร นก เค้า และเสื่อจีนถือเลขแปดเป็นเลขศักดิ์สิทธิ์

ตัวละครที่เป็นสัญลักษณ์ เป็นการสร้างตัวละคร จากสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรม มีรูปลักษณะหรือคุณสมบัติ เหมือนคนธรรมดา ทั้งนี้จะต้องมีพฤติกรรมที่นอกความหมายของสัญลักษณ์อย่างเด่นชัดด้วย

หนังสือ Theory of Literature (Wellek and Warren. 1956 : 189 - 190) ได้แบ่งสัญลักษณ์ในวรรณคดีออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. สัญลักษณ์ตามแบบแผน (Conventional Symbols) หมายถึงสัญลักษณ์ที่กว้างส่วนใหญ่ใช้แทนสิ่งใดสิ่งหนึ่งในลักษณะซ้ำ ๆ จนเป็นที่เข้าใจง่ายแก่การตีความหมาย เช่น พระอาทิตย์ตกเป็นสัญลักษณ์ของความตาย ความอับเฉาหรือการเสียชื่อเสียงเกียรติยศ ดิงโต เสือ เป็นสัญลักษณ์ของความดุร้าย การเบียดเบียนอำนาจ การประหัตประหาร นกป่าเป็นสัญลักษณ์ของเสรีภาพ นกในกรงเป็นสัญลักษณ์ของความไม่มีอิสระ คอกกลิลลี่เป็นสัญลักษณ์ของความบอบบาง ความบริสุทธิ์ คอกกุหลาบเป็นสัญลักษณ์ของความรัก และความสวยงาม เป็นต้น

2. สัญลักษณ์ส่วนตัว (Personal Symbols) หมายถึง สัญลักษณ์ที่กว้างคนใดคนหนึ่ง สมมุติขึ้นแทนสิ่งที่ต้องการแสดงใจเป็นของส่วนตัวโดยเฉพาะ ไม่แพร่หลายเท่าสัญลักษณ์ตามแบบแผน ฉะนั้นจึงยากแก่การเข้าใจว่าผู้แต่งต้องการใช้สัญลักษณ์เพื่อแทนสิ่งใด สัญลักษณ์ส่วนตัวเป๋อกว่าซ้ำ ๆ หรือมีผู้อ่านไปใช้ตามแบบแผน แบบอย่างจนเป็นที่เข้าใจกัน สัญลักษณ์นั้นก็กลายเป็นสัญลักษณ์ตามแบบแผน สามารถตีความหมายได้ง่ายขึ้น

จากความเข้าใจสัญลักษณ์ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ พอที่จะทราบว่าแอนเคอร์สันได้นำสัญลักษณ์มาเขียนในนิทาน และสัญลักษณ์ที่แอนเคอร์สันนำมาเขียนนั้นจะอยู่ในรูปต่าง ๆ

ตั้งที่กล่าวมาแล้ว นอกจากการใช้สัญลักษณ์ในนิทานแล้ว แอนเดอร์สันยังได้สร้างตัวละครให้มีลักษณะสมจริงด้วย เพื่อให้เกิดความเข้าใจลักษณะสัจจริงที่ขึ้น ผู้เขียนจึงขออธิบายลักษณะสมจริงประกอบการวิเคราะห์ทั้งนี้

ลักษณะสมจริง

ลักษณะสมจริง (Realism) หมายถึง ลักษณะวรรณคดีที่พยายามแสดงภาพชีวิตจริงในลักษณะการบรรยายโดยตรงไม่ปรุงแต่ง ไม่มีการสร้างภาพพจน์แห่งความเป็นอุดมคติหรือความสว่างงามใด ๆ ทั้งสิ้น และโดยไม่มีความรู้สึกจะให้เรื่องราวของชีวิตนั้น ๆ เป็นเรื่องของการสั่งสอนทางศีลธรรม ลักษณะการเขียนเช่นนี้เริ่มขึ้นในวรรณคดีอังกฤษ ในงานเขียนของ เดโฟ (Defoe) ฟิวดิง (Fielding) และ สมอลเล็ต (Smollet) และเป็นแนวโน้มสำคัญ ในลักษณะการเขียนในศตวรรษที่สิบเก้า ในวรรณคดีอเมริกัน ลักษณะการเขียนแบบสมจริงนี้มีการเคลื่อนไหวอย่างมาก โดยเฉพาะในศตวรรษที่ 1880 ผู้นำในทฤษฎีการเขียนแบบชีวิตสมจริงคือ วิลเลียม ดีน เฮาเวลล์ (William Dean Howells) และผู้ที่นำมาใช้บ้างจริงจึ่งคือ เฮนรี เจมส์ (Henry James) การเขียนลักษณะนี้ได้นำไปสู่การเขียนอีกลักษณะหนึ่ง คือ ธรรมชาตินิยม (Naturalism) ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของศตวรรษที่สิบเก้า และศตวรรษที่ยี่สิบ

งานประพันธ์ประเภทสมจริงได้แพร่หลายในศตวรรษนี้ ส่วนมากนักเขียนจะใช้ตัวละครจากชีวิตจริง และบางทีก็เป็นชีวิตของผู้เขียนเอง แก่สอดแทรกอุปนิสัยใหม่อย่างมีเหตุผล อย่างไรก็ตามเขาจะหนีสภาพความเป็นจริงไปบ้าง เพราะนิยายเปรียบเสมือนภาพจำลองของชีวิตมนุษย์ ดังนั้นนักเขียนจึงมักพยายามสร้างตัวละครให้เด่นเหมือนชีวิตจริง (เจือ สตะเวทิน 2518 : 85)

งานเขียนประเภทสมจริงจะมุ่งไปที่ ความเหมือนกับชีวิตจริง (True to Life) เป็นหลัก โดยจะเขียนให้เรียกว่า "เหมือนกับชีวิตจริง" ของคนได้ ก็ต่อเมื่อผู้อ่านอ่านแล้วสามารถเชื่อเรื่องนั้น ๆ ใค้บ้างสนิทใจ มิได้มีข้อกังขาติดอยู่ในใจแต่ประการใด เรื่องบางประเภทอาจเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง แต่เมื่อเขียนในในชีวิตจริงกลับเชื่อได้ยาก ยกตัวอย่างเช่น เรื่องที่นางเอกเป็นผู้ตีตกยาก ถูกแม่เลี้ยงใจดำเอาไปทิ้ง

ในสลัมน้ำเน่าแพอโตเป็นสาวกลับสาบารกเอาปานคารูปหัวใจ บริเวณขาไปพิชูนได้
ว่าคนเป็นถูกเจ้าคุณเศรษฐีที่โหดร้ายแห่งหนึ่งแล้วก็ได้แต่งงานกับพระ เอกหนุ่มสุดหล่อผู้ได้
รับมรดกพันล้านมาสด ๆ ร้อน ๆ เรื่องที่แต่งทำนองนี้แม้จะมีโอกาสเกิดขึ้นได้จริง แต่ก็
ไม่มีคนเชื่อ คำว่า "สมจริง" สำหรับนักประพันธ์แต่ละท่านอาจจะแตกต่างกันไปเล็กน้อย
แต่ส่วนใหญ่แล้วจะคล้ายคลึงกัน (สุพรรณิ โภกวิวัฒน์ 2525 : 33)

การสร้างตัวละครให้สมจริงนี้ นักประพันธ์จำเป็นจะต้องรู้ว่า "ของจริง"
มีลักษณะและธรรมชาติเป็นอย่างไร และผู้ศึกษาจำเป็นต้องมีความรู้ดังกล่าวด้วย
มิฉะนั้นก็จะไม่สามารถแสดงความคิดเห็นว่าผู้ประพันธ์สร้างตัวละครได้สมจริงหรือไม่
เช่น ถ้าตัวละครเป็นคนไม่ว่าจะเป็นคนจริงหรือสมมุติ เขาจะต้องได้เห็นลักษณะและ
ธรรมชาติของตัวละครว่ามีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางกาย อารมณ์ และปัญญา เมื่อเวลา
และสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไป ตัวละครที่สมจริงนั้นจะต้องแสดงธรรมชาติของบุคลคือ
มีกิเลส และความโลภ โกรธ หลง อิจฉา โง่เขลา ฉลาด เป็นต้น ตัวละครที่สมจริง
ในวรรณคดีไทย คือ นางวันทอง เปื่อเด็กนางวันทองเล่นขายของกับขุนช้าง
และพลายแก้ว และเคยเล่นเป็นตัวเมียด้วย ถึงแม้ไม่ชอบก็ตาม เพราะถูกพลายแก้ว
และขุนช้างรบเร้าหนักเธอจึงยอมเล่น ครั้นเปื่อโตเป็นสาวนางพินก็ปล่อยใจ ปล่อยกาย
ให้เป็นของพลายแก้วทั้ง ๆ ที่ยังมีใ้แก่แต่งงาน พลายแก้วมีเสน่ห์จนทำให้นางพินหลงใหล
ขุนช้างมีหน้าตาอัปลักษณ์แม้ได้ไปสู่ขอนางพิน นางพินก็ไม่สนใจ เหตุการณ์บังคับให้นางพิน
ตกเป็นของขุนช้าง นางพินเกิดความรังเกียจเปื่อถูกบังคับให้ตัดสินใจเลือกคนใดคนหนึ่ง
ระหว่างขุนช้างกับขุนแผน พฤติกรรมของนางพินตั้งแต่เด็กจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต
ได้แสดงให้เห็นว่านางพินมีกิเลส ตัณหา และความอ่อนแอ นางพินเป็นตัวละครสมจริง
ตามหลักจิตวิทยามนุษย์ ส่วนในวรรณคดีของตะวันตกนั้น วิภา กงกะนันท์ ได้ยกตัวอย่าง
นาตาลี (Nataly) ในเรื่อง War and Peace เป็นตัวละครสมจริงอีกคนหนึ่ง
นาตาลีเป็นคนสวยและฉลาด แต่มีกิเลสเหมือนกับมนุษย์ทั้งหลาย เธอถอนหมั้นเจ้าชาย
แอนดรูว์ ทหารผู้สง่างามเพื่อหนีตามนายทหารหนุ่มรูปหล่อเจ้าชู้ช่างประจบผู้หญิง
เปื่อแผนการหนีของเธอล้มเหลว และข่าวลือเกี่ยวกับเรื่อง นี้แพร่ไปทั่วในวงสังคมชั้นสูง

ของมอสโคว์ เขอยอมทนไม่ได้ จากการสนทนากับผู้มีการศึกษาสูง และได้ฟังพระเทศน์ ทำให้พฤติกรรมทางจิตของเธอเปลี่ยนไป ซึ่งมีผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมทางกายด้วย เธอได้เปลี่ยนแปลงจากเด็กสาวที่ทาอะไรตาบอรัมม์สนุกสนานเป็นใหญ่ มาเป็นเด็กสาวข่างคิด และมีความอดทนเสียสละ เมื่อเรื่งจบบเราได้พบว่า นาคาลี เป็นตัวละครสมจริง เพราะว่าเธอมีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางกาย อารมณ์ และปัญญา เรียกได้ว่ามีลักษณะคล้ายบุคคลที่มีชีวิตจิตใจ ถ้าหากทอลสตอย (Tolstoy) สร้าง นาคาลีตามอุดมคติ คงจะไม่ยอมให้นางเอกตาบอรัมม์อย่างร้ายแรง ฝืนวิสัยของกุดสตรี เช่น หนีตามผู้ชาย แม้ว่าทอลสตอยให้เธอประสพกวางับเหลวในแผนการอันน่าอัศจรรย์ก็ตาม เธอก็ยังเป็นตัวละครที่มีลักษณะสมจริง หากตัวละครเป็นสัตว์ ทั้งผู้ประพันธ์และผู้วิจารณ์จำเป็นก้องรู้จิตวิทยาและธรรมชาติของสัตว์เช่นกัน เพื่อจะได้จัดได้ว่าสัตว์ที่สร้างขึ้นเป็นตัวละครสมจริงหรือไม่ (วิภา กงกะนันท์ 2520 : 103 - 105)

ชวช บูณโฆทก เขียนไว้ในหนังสือ แนวทางศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน ว่า หลังจากการปกครอง ปี พ.ศ. 2475 กลุ่มนักเขียนแนวใหม่ได้เสนอนวนิยายสมจริงยิ่งขึ้น วรณกรรมส่วนใหญ่ จะหันไปเห็นบทบาทของตัวละครที่มีลักษณะสมจริง ตัวละครส่วนใหญ่ จะเป็นตัวละครแสดงบทบาทของชนชั้นกลาง ศรีบูรพา ได้เสนอเรื่อง ลูกผู้ชาย ซึ่งมีตัวละครที่เป็นเด็กหนุ่มลูกช่างไม้เป็นสามัญชน ต่อมาได้เป็นขุนนางชั้นคุณพระ เด็กหนุ่มที่มีลักษณะสมจริงของตัวละคร คือ เป็นผู้มีความขยันหมั่นเพียรในการศึกษา และได้เขียนฐานะตนเอง มาเป็นผู้พิพากษาอยู่ในสังคมชนชั้นสูง ซึ่งเป็นการให้ภาพพจน์ต่อเด็กหนุ่มสาวในสมัยนั้น ใฝ่ฝันที่จะพัฒนาชีวิตีชีวิตด้วยความขยันหมั่นศึกษา ไม่ย่อท้อต่อชะตากรรม ส่วนเรื่อง ละครแห่งชีวิต ผู้เขียน คือ ม.จ.อากาศคำเกิง รัชพัฒน์ ได้เสนอปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ในด้านความรัก การแต่งงาน และชีวิตครอบครัว ตัวละครในเรื่องนี้มีลักษณะสมจริง เหมือนกับคนหนุ่มสาวในยุคใหม่ คือ หนุ่มสาวในยุคใหม่มีโอกาเลือกคู่ครองด้วยตนเอง อย่างอิสระ โดยพิจารณาความเหมาะสมและความเข้าใจกันเป็นเกณฑ์ ตัวละครแสดงพฤติกรรมที่เหมือนกับชีวิตจริงของกนในยุคใหม่ คือ หนุ่มสาวมีโอกาพบปะสนทนากันและศึกษานิสัยใจคอกันอย่างละเอียดละออก่อนที่จะตกลงใจแต่งงานกัน

จะเห็นได้ว่าตัวละครในยุคใหม่จะมีลักษณะสมจริงของชีวิตคน ซึ่งผู้เขียนได้พยายามศึกษาจากชีวิตจริงของคนส่วนใหญ่มาเขียนเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง (ชวธบุณโยทก 2527 : 44)

เฮนรี ฟิลด์คิง (Henry Fielding) นักประพันธ์ นักเขียนบทละครและนักหนังสือพิมพ์ชาวอังกฤษ ผู้มีชื่อเสียงมาจากการเขียนที่เต็มไปด้วยอารมณ์ขัน อันคล้ายคลึงกับแบบเสียดสี หรือ Satire คือ เป็นการเขียนแบบกล่าววิจารณ์คนหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยการล้อเลียน เฮนรี ฟิลด์คิง ได้กล่าวบรรยายถึงงานเขียนในแบบ "สมจริง" ไว้ในหนังสือ Tom Jones ซึ่งเขาเขียนขึ้นในปี ค.ศ. 1749 ฟิลด์คิง ได้กล่าวว่า บางครั้งหนังสืออาจทำให้ผู้อ่านคิดขึ้นมาได้ว่าเรื่องที่ตนกำลังอ่านนั้น คล้ายกับชีวิตจริงเสียเหลือเกิน และสิ่งนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ฟิลด์คิงได้อธิบายว่า เป็นเพราะความน่าเชื่อถือในการเขียน (The Credibility in Writing) แต่การเขียนที่จะทำให้เกิดความน่าเชื่อถือเกิดขึ้นได้นั้นคือ เขียนให้สมจริง หรือให้ใกล้เคียงกับชีวิตจริงของคนเราให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และฟิลด์คิงได้อ้างเอานวนิยายเรื่อง Tom Jones ของตนเป็นตัวอย่างในการเขียนเหมือนชีวิตจริง สิ่งที่นักประพันธ์ควรคำนึงถึงเมื่อประพันธ์งานแบบสมจริงประการแรก คือ จะต้องนึกถึงความเป็นไปได้ (Possibility) เมื่อประพันธ์งานเขียนใด ๆ ก็คือ ผู้ประพันธ์จะต้องระลึกรู้เสมอว่า ในชีวิตจริงมนุษย์เราอาจมีพฤติกรรมได้เช่นเดียวกับตัวละครในเรื่องใดหรือไม่ ยกตัวอย่างเช่น ผู้ชายรังเกียจนางเอก เลยถูกผู้วิเศษสาปให้กลายเป็นหญิง เรื่องเช่นนี้ย่อมหมดสมัยไปแล้วและยากที่ผู้อ่านในปัจจุบันจะเชื่อถือได้ แต่อย่างไรก็ดีหากเป็นสมัยของโฮเมอร์ กวีชาวกรีกโบราณ ถ้าหากผู้อ่านยังเชื่อในเรื่องผู้วิเศษอยู่เราก็คงอาจนับได้ว่าการสาปมนุษย์เป็นหญิงนั้นเป็นเรื่องสมจริงของสมัยนั้น ๆ แต่ในปัจจุบันนี้สิ่งมหัศจรรย์ ความเหนือมนุษย์หรือของวิเศษต่าง ๆ ควรตัดออกไปจากการประพันธ์แบบสมจริง หากนักประพันธ์ทำงานประพันธ์แบบสมจริงนักประพันธ์ก็ควรต้องให้ตัวละครมีพฤติกรรมเป็นเช่นเดียวกับมนุษย์เคินเคินเท่านั้น ชาวกรีกโบราณได้นำเอาเทพเจ้าต่าง ๆ เช่น จูปีเตอร์ วีนัส อพอลโล ฯลฯ เข้ามาเกี่ยวข้องกับนวนิยายของตน เพราะมีความเชื่อถือจริงจัง ซึ่งย่อมนับได้ว่าเป็นเรื่องสมจริง

ของชาวกรีกโบราณในสมัยนั้น แต่ในปัจจุบันนี้เราก็ได้เชื่อถือในเทวตำนานอีกต่อไปแล้ว เผลอเพี้ยนตาทั้งหลายจึงไม่ควรเข้ามามีบทบาทในนวนิยายประเภทนี้ เพราะจะทำให้เรื่องเสียความความจริงไป สิ่งลึกลับเหนือมนุษย์สิ่งเดียวที่อาจเป็นที่ยอมรับในนวนิยายประเภทนี้ คือ ภูตผีปีศาจ ซึ่งยังคงเป็นที่นิยมเขียนกัน อย่างไรก็ตามการเขียนนักประพันธ์ควรจะมีระมัดระวังอย่าให้เหลือเชื่อมากเกินไป นักประพันธ์ควรบรรยายชีวิตมนุษย์ตามที่ เป็นจริง คือ พยายามลอกเลียนแบบชีวิตจริง โดยถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือ มนุษย์มักเป็นตัวละครสำคัญของเรื่องเสมอ ๆ (สุพรรณิ โกศลวัฒน์ 2525 : 33)

ฟรีดริช เองเกลส์ (Friedrich Engels) นักเขียนนักวิจารณ์ร่วมสมัยเดียวกับมาร์กซ์ (Marx. 1818 - 1893) มีความสำคัญในโลกวรรณกรรมไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าคาร์ล มาร์กซ์ เลยเขาเขียนและวิจารณ์หนังสือร่วมกับคาร์ล มาร์กซ์ หลายเล่ม เช่น The German Ideology และ Literature and Art เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีบทความอีกจำนวนมากที่กล่าววิจารณ์บุคคลทั้งสองร่วมกัน มาร์กซ์ และเองเกลส์ ได้ใช้วรรณกรรมเป็นเครื่องมือในการปฏิรูปสังคม วรรณกรรมเพื่อประชาชน (Literature for the People) ได้สะท้อนความเลวร้ายของระบบทุนนิยมด้วยแนวการเขียนแบบเดียวกันที่เรียกว่า 'สมจริงแบบสังคมนิยม' (Socialist Realism) (Friedrich Engels. 1955 : 434)

เองเกลส์ ได้กล่าวถึงงานประพันธ์แบบสมจริงไว้ในจดหมายถึง มาร์กาเรท ฮาร์คเนส (Letter to Margaret Harkness) ปัจจุบันทั่วทุกมุมโลกยอมรับว่า เก็บรักษาไว้ที่สถาบัน 'มาร์กซ์ - เองเกลส์ - เลนิน' กรุงมอสโก (Original in Mark - Engels Lenin Institute Moscow) ในจดหมายดังกล่าวเองเกลส์ ได้กล่าววิจารณ์งานเขียนชิ้นหนึ่งซึ่งเป็นงานศิลปะชิ้นเล็ก ๆ ได้ยก นวนิยายเรื่อง City Girl ซึ่งผู้ประพันธ์ได้พยายามเขียนงานของตนให้อยู่ในแนวสมจริงแบบสังคมนิยม เองเกลส์ได้วิจารณ์งานเรื่องนี้ว่า เป็นเรื่องแบบเก่าซึ่งบ่งมานานแล้ว เป็นเรื่องของหญิงชั้นกรรมกร ซึ่งถูกเจ้านายดวนถาม แม่เนื้อเรื่องจะธรรมดา แต่ผู้แต่งก็ควรได้รับการยกย่อง เนื่องจากเขาได้พยายามตีแผ่ความจริงในเรื่อง "ชนชั้น" ผ่านทางตัวแทนของ

ชนชั้นทั้งสอง เองเกลส์กล่าวต่อไปว่า นวนิยายเรื่องนี้ยังนับเป็นเรื่องสมจริงไม่ได้เลย ที่เกี่ยวข้อง เพราะคำว่าสมจริงของเองเกลส์นั้นจะต้องประกอบด้วยลักษณะอีก 2 ประการ คือ

1. ตัวละครเอก (Central Character)
2. สภาพแวดล้อม (Setting)

ตัวละครและสภาพแวดล้อมจะให้สมจริงได้ ต้องเป็นไปตามแบบฉบับ (Typical) พหุชนชั้นกรรมกรกับเจ้านาย ควรจะเป็นไปตามแบบฉบับของชนชั้นกรรมกร และชนชั้นกลางอย่างแท้จริง ส่วนสภาพแวดล้อม แนวความคิดปฏิกิริยาโต้ตอบ วิถีทาง คานีนชีวิตควรจะได้เป็นภาพสะท้อนจากสังคมในศตวรรษที่ 19 จริง ๆ จึงจะเรียกว่า สมจริงได้ ความสมจริงแบบสังคมนิยม พอจะสรุปได้ดังนี้

ตัวละครเอก ต้องเป็นบุคคลเดินดินธรรมดา เป็นลักษณะเดียวกับคนในสังคมทั่วไป เป็นแบบฉบับเช่นเดียวกันหมด เป็นชนชั้นค่าและชั้นกลางศตวรรษที่ 19 มีวิถีทาง คานีนชีวิตและแนวความคิดเดียวกัน เป็นผลผลิตจากพิมพ์เดียวกัน

ฉาก ต้องเป็นสิ่งแวดล้อมอันเป็นตัวแทนของโลกที่ตัวละครอยู่ มีบรรยากาศแห่ง การต่อต้านทุนนิยม มีความรู้สึกร่วมกันในสังคม มีกลิ่นไอแห่งความเกียดแค้นของชนชั้น กรรมกรแบบพร้อมที่จะระเบิดได้ทุกเมื่อ

เองเกลส์กล่าวว่า ความสมจริงแบบสังคมนิยมหากขาดคุณสมบัติข้อหนึ่งข้อใด แล้วย่อมไม่สมบูรณ์แบบ นวนิยายเรื่อง City Girl เองเกลส์แสดงให้เห็นว่า เป็นนวนิยายที่ยังไม่สมบูรณ์ตามแบบฉบับความสมจริง เพราะขาดคุณสมบัติข้อหนึ่งไป คือ ผู้เขียนเสนอกาชนชั้นกรรมกร เป็นฝูงชนที่เฉื่อยชา ไร้ปฏิกิริยาโต้ตอบ เป็นพวกที่ไม่มี ปัญหาที่จะช่วยตัวเอง ความพยายามที่จะยกฐานะชนชั้นนี้ จากความยากแค้นก็มา จากชนชั้นที่สูงกว่า การเสนอกาชนชั้นกรรมกร เช่นนี้อาจสมจริงได้หากเป็นสมัยเมื่อ ประมาณ ค.ศ. 1800 แต่จะไม่สมจริง เมื่อมาเขียนเรื่องนี้ใน ค.ศ. 1887 เพราะ ระยะเวลา 50 ปีกว่า มาแล้วที่กรรมกรได้รับการเลี้ยงสอนให้ต่อสู้ดิ้นรนเพื่อชนชั้นของ ตัวเอง เพื่อสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์ เท่าเทียมกันในโลก และได้รับการชี้แนะให้เห็นว่า

กรรมกร เท่านั้นที่จะทำเพื่อกรรมกร ความช่วยเหลือจะ ไม่มีทางมาจากชนชั้นอื่นเป็นอันขาด ตามประวัติศาสตร์ก็ยืนยันที่เกี่ยวกับเรื่องปฏิวัติกริยาโต้ตอบอย่างรุนแรงของชนชั้นกรรมกรที่มี ต่อความบีบคั้นนานาชนิด อันเป็นผลมาจากสภาวะแวดล้อมในสังคม

ลักษณะสมจริงในงานประพันธ์นั้นพอจะสรุปได้ว่า เป็นการเขียนแบบเหมือนจริง ที่สุดไม่ว่าจะเป็นตัวละคร ฉาก และความคิด งานเขียนแบบสมจริงนั้นจะ เขียนให้แตกต่าง เหลือเชื่อจากสภาพความเป็นจริงย่อมไม่ได้ งานเขียนใดที่เกินความเป็นจริงจะไม่จัดอยู่ ในงานเขียนประเภทสมจริง งานเขียนประเภทสมจริงแบ่งออกเป็น 2 อย่าง คือ

1. ลักษณะสมจริงของพฤติกรรมตัวละคร
2. ลักษณะสมจริงของเนื้อเรื่อง

ในงานเขียนของแอน เคอร์สันนั้นจะปรากฏลักษณะสมจริงของพฤติกรรมตัวละคร เป็นส่วนใหญ่

บทที่ 3

นิทานของแอนน์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน

แอนน์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน ได้เขียนนิทานไว้ทั้งหมด 168 เรื่อง และนิทานของแอนเดอร์สันนั้นมีความแตกต่างในค่านิยมเรื่อง ตัวละคร เพื่อให้ง่ายต่อการศึกษานิทานทั้งหมด 168 เรื่อง ผู้วิจัยจึงได้นำนิทานทั้งหมด 168 เรื่อง มาจัดประเภทตามเกณฑ์การจำแนกประเภทนิทานของ สตีท ทอมสัน (Stith Thompson) นักปราชญ์ทางคติชาวบ้านทำงานค่านการแบ่งนิทานตามวิธีการแบ่งจากเขตต่าง ๆ เช่น ในยุโรปตอนใต้ นิทานจากตะวันออก ตะวันออกกลาง และอินเดีย

ในการศึกษานิทานทั้งหมด 168 เรื่องนั้น เพื่อเป็นการง่ายต่อการจดจำเรื่องนิทานได้ ผู้วิจัยจึงขอเสนอเรื่องย่อของนิทานทั้ง 168 เรื่อง โดยเรียงตามลำดับตัวอักษรของชื่อเรื่องเพื่อง่ายต่อการอ่านดังนี้ คือ

1. The A-B-C Book

ชายคนหนึ่งได้เขียนโคลงที่มีคำสัมผัสสำหรับสมุดเอบีซี เขาจะเขียนตัวอักษรในภาษาอังกฤษทั้งหมดลงในสมุดเล่มนี้ และตัวอักษรแต่ละตัวนั้นจะมีกาที่สัมผัสในแต่ละบรรทัดไปกรบทุกตัวอักษร

2. The Angel

ทุกครั้งที่เกิดคต ๆ ตายไป ทูตสวรรค์จะลงมายังพื้นโลก อุ้มเอาเด็ก ๆ ที่ตายไปพร้อมกับดอกไม้เข็มมือ เพื่อที่จะนำไปให้พระเจ้าแล้วพระเจ้ำก็จะจูบดอกไม้นั้น และดอกไม้นั้นก็กลายเป็นดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์

3. Anne Lisbeth

แอน ลิสเบธ มีผิวพรรณเหมือนกับสีของลูกพีช มีดวงตาที่เป็นประกาย แอน ลิสเบธ เป็นเด็กสาวที่สวยงามและร่าเริง เมื่อเติบโตขึ้น เธอถูกส่งไปอยู่บ้านขุนนาง เธอมีลูกหนึ่งคนและลูกของเธออยู่ที่บ้านจนขุดม่อน้ำ เธอไม่ได้กลับไปเยี่ยมบ้านเดิมของเธอเลย เธอได้เป็นกษัตริย์และได้อุปการะบุตรบุญธรรมหนึ่งคน เธอจะคิดถึงแต่บุตรบุญธรรมของเธอ แต่ไม่ได้คิดถึงบุตรแท้ ๆ ของเธอ เพราะบุตรของเธอเองนั้นโง่และหน้าตาที่น่าเกลียด บุตรบุญธรรมของเธอเมื่อเติบโตขึ้น เขาไม่ได้มีความรักต่อเธอเลย เธอเสียใจมาก ส่วนบุตรที่แท้จริงของเธอได้เสียชีวิตที่ชายทะเล เธอเสียใจมากจนกระทั่งสติไม่ค่อยดี ในที่สุดเธอก็ตาย

4. At the Uttermost Parts of the Sea

กะลาสีเรือสองคนต้องแล่นเรือบนทะเลไปศึกษาสภาพของขั้วโลกเหนือ คนที่หนุ่มกว่านำสิ่งสำคัญติดตัวมาด้วย คือ พระคัมภีร์ของกษัตริย์ ซึ่งมอบให้เขาคอนทอนจะสิ้นใจ เขาอ่านพระคัมภีร์นี้ทุกวัน ยามกลางคืนนอนก็เก็บไว้ใต้หมอน เมื่อภายหลังแต่วิญญูณยังตื่นทำให้เขาฝันถึงสิ่งสวยงามมากมาย เขาเห็นกษัตริย์และเด็กหญิงกำลังก่นจากบ่ออวดจดหมายที่ได้รับเมื่อเร็ว ๆ มาจากชายหลายคนที่ไม่ท่องเที่ยวที่ขั้วโลกเหนือ ข้อความในจดหมายเหมือนกำพูนจากพระคัมภีร์ "พระเจ้าจะนำทางท่านไป แม้จะเป็นถิ่นที่สุกแสนไกล"

5. Aunty

คุณป้าเป็นกษัตริย์มากมีอารมณ์ที่สนุกสนานและชอบดูละครมาก แม่ก่อนป่วยอยู่ คุณป้าก็ต้องไปดูละคร คุณป้ามักจะบอกว่าคุณป้าตายในโรงละครตายอย่างมีความสุข ในชีวิตของคุณป้ามีเหตุการณ์ที่ตื่นเต้นอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อคุณป้าไปดูละครโรงละครถูกไฟไหม้ คุณป้าตกใจกลัวมาก สามารถมีพลังกำลังวิ่งหนีไฟออกมาได้ คุณป้าไม่ได้จับชีวิตในโรงละคร แต่ได้จับชีวิตที่บ้านบนเตียงนอนของคุณป้าเอง บล๊ะก่อนที่จะสิ้นใจคุณป้าได้ถามว่าพรุ่งนี้เขาจะเล่นละครเรื่องอะไร

6. Aunty Toothache

เรื่องราวของคุณป้าผู้ที่หลานชอบมาก เพราะว่าคุณป้ามักจะให้หลาน ๆ กินขนมหวาน หลาน ๆ ที่อยู่กับคุณป้าได้ใช้ชีวิตที่สนุกสนานในบ้าน คุณป้าชอบแต่งกลอนมาก และได้สอนหลานให้แต่งกลอนด้วย คุณป้ามักจะปวดฟันอยู่เสมอ ๆ แต่คุณป้าก็สนุกสนานอยู่กับการเขียนหนังสือจนกระทั่งเสียชีวิต

7. Beautiful

นักปับคนหนึ่งได้รับรางวัลเหรียญทองและไค้ทองเที่ยวไปโรม เมื่อเขากลับมาเยี่ยมบ้านเขาได้แต่งงานกับคาร่า ซึ่งเป็นผู้หญิงที่สวยงาม หลอนมีแม่คอยช่วยเหลือตลอดเวลา แม่คนที่หลอนไม่อยู่กับสามี แม่ของหลอนก็ไม่อยู่ด้วย หลอนไปเที่ยวเป็นตัวของตัวเองเลย ต่อมาหลอนเสียชีวิต สามีที่เป็นนักปับก็แต่งงานใหม่กับหญิงสาวที่ซีไ้เหร่ เขาให้เหตุผลว่า เขาเคยแต่งงานกับรูปปั้นที่สวยงาม แต่ไม่มีชีวิตจิตใจและเขาต้องการชีวิตจิตใจมากกว่าความสวยงาม

8. The Beetle

เรื่องราวของแมลงปีกแข็งที่อยู่ท่ามกลางดอกไม้ ตัวคึกคักชอบแสงแดด และในไม่ช้าก็จะกลายเป็นผีเสื้อซึ่งสามารถบินได้เหมือนแมลงปีกแข็ง ในบริเวณที่แมลงปีกแข็งอาศัยอยู่มักมีสองตัวอาศัยอยู่ใกล้ ๆ แมลงปีกแข็งมีพรรคพวกอาศัยอยู่มาก วันหนึ่งเด็กมาวิ่งแมลงปีกแข็งไปเล่น และแมลงปีกแข็งตัวนี้ไ้ตกลงไปในดิน แมลงปีกแข็งคุยให้แมลงตัวอื่น ๆ ฟังว่าตนเองเป็นกษัตริย์ของจักรพรรดิ และมีรองเท้าของสวมอยู่ที่เท้า ต่อมาแมลงปีกแข็งแต่งงาน แต่ก็ไม่ต้องการจะอยู่กับภรรยาของตน แมลงปีกแข็งท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ เพื่อที่จะหาประสมการณ์ เมื่อกลับมาเขาได้เล่าประสบการณ์ต่าง ๆ ได้แมลงตัวอื่น ๆ ฟัง

9. The Bell

เสียงของระฆังดังออกมาจากในป่า ผู้คนในหมู่บ้านไคยีนได้ยินเสียงระฆังนั้นก็พากัน
กันหาทั้ง เด็กและผู้ใหญ่ต่างก็ตื่นเต้นกับการติดตามเสียงของระฆัง มีเด็กอยู่กลุ่มหนึ่งที่ไป
ติดตามหาเสียงระฆังนั้น บางคนก็บอกว่าระฆังอาจจะไม่ใหญ่โตนักเพราะ ไคยีนเสียง
แผ่ว ๆ เด็กบางคนก็มารู้จักกันในป่าตอนที่ตามหาเสียงระฆังนั้น เด็กทุกคนที่พากันหาเสียง
ระฆังต่างก็มีความสุขสนุกสนานกับธรรมชาติในป่า เสียงระฆังนั้นเป็นเสียงของพระเจ้ามา
จากสวรรค์ ไม่มีใครเห็นระฆังนั้นเลย ระฆังนั้นได้นำความสุขและความสนุกสนานมาให้
เด็ก ๆ

10. The Bell Deep

ในเมืองโอเคนส์ มีแม่น้ำโอเคนส์ไหลผ่าน ไค้แม่น้ำเป็นที่อยู่ของเงือก
ระฆังที่โบสถ์ดังกังวานไปทั่วเมือง เรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตที่เกิดขึ้น คือ เรื่องราวของ
เงือกตัวผู้ที่อาศัยอยู่ตัวเดียวใต้บาดาลและเรื่องราวของเสียงระฆัง เมื่อระฆังดังขึ้นจะ
เป็นสัญญาณเตือนของความตาย

11. The Bird of Folklore

ในสมัยโบราณ สมัยพวกไวคิง มีนกชนิดหนึ่งมักจะร้องเพลงและมีกะทาร์จอยู่
ในป่าและนกพวกนี้เป็นนกที่ไม่ตาย เป็นนกของชาวบ้านซึ่งมาจากสวรรค์ แม้ว่าจะเป็น
ฤดูหนาวที่มีอากาศหนาวมากและมีหิมะปกคลุมอยู่ทั่วไป นกของสวรรค์ก็ร้องเพลงเหมือน
กับเสียงคนตรีในโบสถ์ในฤดูใบไม้ผลิ นกชนิดใหม่ก็เกิดขึ้น ทุกอย่างก็กลับคืนสู่สภาพเดิม
หลังจากฤดูหนาวผ่านไปนกของสวรรค์ก็กลับขึ้นมาอีกครั้งและร้องเพลงเช่นเคย และนก
จากสวรรค์เป็นนกของชาวบ้านที่ไม่ตายจากโลกนี้

12. The Bishop of Borglum and His Men

เรื่องราวของการผจญภัยของพระแห่งเมืองบอร์กดัมและพรรคพวก ผจญภัยไปทั้งทางบกและทางทะเล ต่อมาพระถูกฆ่าตายพร้อมกับพรรคพวก เพราะทำความชั่วเสื่อมเสียต่อศาสนา

13. The Bond of Friendship

การเดินทางของชายหนุ่มคนหนึ่งไปในที่ต่าง ๆ การเล่าถึงเหตุการณ์ที่อยู่กับพ่อแม่ วันหนึ่งพ่อของเขาได้นำเด็กน้อยคนหนึ่งมาให้ป็นน้องสาวของเขาชื่อ อนัสตาเซีย ทั้งสองสนิทสนมกันเป็นอย่างดี ต่อมาเขาได้เข้าไปอยู่ในคุกชั่วคราวในข้อหาว่าเป็นขโมย เมื่อออกจากคุกแล้วก็มาเข้าโบสถ์คอนงานอัสเตอร์พอคี้ ชายหนุ่มและอนัสตาเซียก็ได้ใช้ชีวิตอยู่กับแม่ของเขาในกระท่อม ต่อมาเขาได้แต่งงานกับอนัสตาเซีย

14. The Bottle Neck

เรื่องราวของคอขวดที่แตกออกมาจากขวดและได้ตกไปอยู่บ้านหลังหนึ่งซึ่งเลี้ยงนกอยู่ในกรง คนในบ้านได้นำเอาคอขวดมาใส่น้ำให้นกในกรงกิน คอขวดได้เล่าเรื่องราวของตนเองให้นกในกรงฟังว่าเหตุที่ตนเองเหลือแต่คอขวดนั้นมีประวัติที่ยาวคือ คนนำขวดไปใช้แล้วทิ้งขว้างขวดแตกเหลือแต่คอจมอยู่ในดินต่อมาก็มีคนมาพบจึงนำมาใช้ประโยชน์ใส่น้ำให้นกกิน

15. The Buck Wheat

ต้นข้าวสาลีมีความหยิ่งผยองอยู่ในตนเอง อวดที่ว่าต้นของตนเองสูง สง่างาม และตนเองไม่กลัวลมพายุหรือภัยธรรมชาติแต่อย่างใด อยู่มาวันหนึ่งมีลมแรงมาก ต้นดอกไม้ได้ร้องตะโกนบอกต้นข้าวสาลีว่าไฟไหม้ตัวลงจะได้ไม่ถูกฟ้าผ่า แต่ต้นข้าวสาลียังคงอวดดีจึงถูกฟ้าผ่าไหม้คาเป็นคอตะโก

✓ 16. The Butterfly

ผีเสื้อตัวผู้บินวนเวียนอยู่ในสวนดอกไม้ เพื่อจะหาคู่ และมีเสื้อต้องการคู่ที่เป็นดอกไม้ที่สวยงามที่สุด ดอกไม้มีหลายดอกจึงทำให้ผีเสื้อตัดสินใจยาก ผีเสื้อบินมาที่ดอกเคซี่ซึ่งสามารถทานายชะตาชีวิตได้ ผีเสื้อถ่มดอกเคซี่หลายก้านจากดอกเคซี่ไม่ยอมกาตามเลย ผีเสื้อจึงบินไปที่ดอกไม้ชนิดอื่น แต่ผีเสื้อก็ไม่พอใจดอกไม้ดอกไหนเป็นทีไรเลย ในที่สุดผีเสื้อก็ต้องอยู่เป็นโสดต่อไป เพราะ เลือกว่า

✓ 17. The Candles

เทียนไขพวกขี้ผึ้งอย่างดี เทียนไขได้อยู่ในบ้านที่มืด ร่มทุกอย่าง เทียนไขไข้อย่างจะตกไปอยู่กับคนจน เทียนไขได้ทำให้เกิดความสว่างไสวตามท้องถนนทั่วไป

18. Chicken Grethe's Family

เรื่องราวของแม่ไก่ตัวหนึ่งที่มีความอดทนต่อผู้ชีวิตด้วยตนเองตลอดมาจนกระทั่งเสียชีวิต เจ้าของบ้านดังศพแม่ไก่ไว้อย่างดีภายในบริเวณบ้าน

19. The Child in the Grave

ครอบครัวหนึ่งกำลังประสบกับความโศกเศร้า เพราะว่าลูกชายสุดที่รักอายุสี่ขวบได้สิ้นชีวิตลง ความสนุกสนานต่าง ๆ ก็หมดไปจากบ้านหลังนี้ ผู้เป็นแม่ไปที่หลุมฝังศพของลูกชายเสมอ บริเวณหลุมฝังศพมีดอกไม้ ๆ ชนิด ส่งกลิ่นหอมกระจายไปทั่วบริเวณ เวลาที่หลอนไปหลุมฝังศพหลอนจะได้ยินเสียงลูกชายร้องเรียกบอกว่า เขาสามารถบินได้ บินไปพร้อมกับเด็กที่เป็นสุขทั้งหลายและบินไปยังสวรรค์

20. Children's Prattle

พ่อค้าได้จัดงานรื่นเริงขึ้นสำหรับเด็ก ๆ ในบ้านของตนเองเด็ก ๆ ที่ได้รับเชิญมาในงานนี้ ล้วนแต่เป็นลูกของคนมีเงิน เช่น ลูกของนักเขียนและลูกของพ่อค้า ในขณะที่จัดงานนั้นได้มีลูกของคนยากจนมาขึ้นแอบดูเด็ก ๆ ที่อยู่ในงานนั้น และเขาได้เข้ามาช่วยคนทากับข้าวเตรียมของในงาน เขาคิดไปว่าถ้าเขาได้มาร่วมงานคงจะดีแก่พ่อแม่ของเขา ยากจนเกินไป ในงานนี้เด็กทุกคนพูดพร่ำไปถึงเรื่องต่าง ๆ ตามความคิดของตนเอง เพราะงานนี้เป็นงานของเด็กโดยตรง

21. Clumsy Hans

มีชายสามคนเป็นพี่น้องกัน คนที่หนึ่งและคนที่สองสามารถทำได้เก่ง ส่วนคนที่สามชื่อแฮนส์ ไม่รู้เรื่องหนังสือจาก บิดาเขาเองยังเห็นว่าเขาเป็นคนโง่ ต่อมาเขาไปแข่งขันการพูดซึ่งเจ้าหญิงจัดขึ้น เขาสามารถตอบคำถามได้เป็นที่ถูกใจเจ้าหญิงที่สุด ในบรรดาชายหนุ่มมากมายที่เข้าแข่ง

22. The Comet

ดาวหางไม่ก่อยจะปรากฏบนท้องฟ้า คนรุ่นเก่ามีความเชื่อว่า เมื่อใดที่ดาวหางปรากฏให้เห็น จะเกิดเหตุการณ์ไม่สู้ดีขึ้น

23. The Court Cards

เด็กชายคนหนึ่งสร้างรูปจำลองของปราสาทขึ้นมาภายในรูปจำลองนั้นมีพระเจ้าแผ่นดิน พระราชินี และทหาร ภายในปราสาทนั้นเขาได้จุดเทียนขึ้นสว่างไสว เขาได้สมมุติตัวละครที่อยู่ในปราสาทขึ้นมาเล่นด้วยตนเอง เขาได้จุดเทียนขึ้นให้ตัวละครเกือบทุกตัวเพื่อเป็นเกียรติ หลังจากเขาจุดเทียนไม่นาน ปราสาทเขาก็ถูกไฟไหม้เพราะความร้อน แต่ตัวเขาไม่ได้เป็นอะไรมากเพียงแต่มือสกปรกเท่านั้น

24. The Cripple

ครอบครัวหนึ่งมีลูกคนโตะชื่อ แอนดี ตอนเด็ก ๆ แอนดีมีสภาพร่างกายที่สมบูรณ์ทุกอย่าง แต่เมื่อโตขึ้นเขาเสียขาทั้งสองข้าง และเขาได้นอนอยู่บนเตียงเป็นเวลาห้าปี พร้อมกับแม่พยายามหาสิ่งต่าง ๆ ให้เขาทำและเพลิดเพลินกับสิ่งนั้น ๆ เช่น หาหนังสือให้เขาอ่าน แอนดีได้ดัดเสื้อและถุงเท้าด้วย เขาชอบอ่านหนังสือนิทาน แล้วเล่าให้พ่อแม่ฟัง ต่อมาเขาสามารถเดินได้โดยไม่กาคัน เขาได้เรียนหนังสือเหมือนเด็กทั่ว ๆ ไป เขาต้องการเป็นครูใหญ่ในอนาคต

25. Croak

ฝูงนกในป่าต่างก็สนทนากันเกี่ยวกับเรื่องร้องเพลง นกที่ร้องเพลงได้ต้องการจะให้เพื่อนนกด้วยกันวิจารณ์ว่าเสียงร้องของตนเองเป็นอย่างไรบ้าง นกเค้าแมวได้รับคัดเลือกเป็นประธาน นกกระสาได้เลือกนกเป็นสัตว์ที่ร้องได้ เพราะเนื่องจากนกเป็นสัตว์ที่ไม่ใช่คนหรือปลา แต่กบอาศัยอยู่กับปลาและร้องเพลงได้เหมือนนก

26. The Daisy

ดอกเดซี่ขึ้นอยู่ท่ามกลางต้นหญ้า เมื่อเด็กหญิงมาตัดดอกทิวลิปที่ขึ้นอยู่รอบ ๆ บริเวณนั้น ดอกเดซี่รู้สึกตกใจกลัวจนตัวสั่นเพราะว่ากลัว เขาจะตัดต้นของตนเองไปด้วย แต่เขาก็ไม่ได้ตัดต้นเดซี่ไปด้วยข้าง ๆ ต้นดอกเดซี่มีกรงนกตัวหนึ่งซึ่งอยู่บริเวณนั้น ดอกเดซี่ส่งสารนกและอยากจะช่วยนกให้เป็นอิสระ ต่อมานกก็ออกมาไม่มีใครทราบดีว่าดอกเดซี่นั้นส่งสารนกมากเพียงใดแต่ก็ไม่สามารถช่วยได้

27. Dance, Dance, Doll of Mine

Dance, Dance, Doll of Mine เป็นชื่อเพลงของเด็กหญิงคนหนึ่งซึ่งชอบเล่นตุ๊กตาเด็กหญิงในเรื่องนี้มีตุ๊กตาสามตัว เธอมักจะร้องเพลงนี้ให้ตุ๊กตาเธอฟัง เนื้อเพลงเกี่ยวกับการแต่งกายของตุ๊กตาที่ใส่กระโปรง ถุงมือ หมวก และรองเท้า

28. Danish Popular Legends

ประเทศเดนมาร์ก มีตำนานมากมายเกี่ยวกับศาสนา รัฐบุรุษ สถานที่ และ
ภูมิประเทศ

เรื่องที่หนึ่ง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามของประเทศเดนมาร์ก ทหารชาว
เดนมาร์กให้ความช่วยเหลือศัตรู ตอนที่ศัตรูขอตั้งมั่นข้าง ๆ ที่ศัตรูพยายามจะยิงเขา

เรื่องที่สอง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับศาสนา คนที่เข้าโบสถ์เป็นประจำจะทำให้
สุขภาพดีไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ

เรื่องที่สาม ชายหนุ่มที่เกยจากจนกลายเป็นบุคคลสำคัญไม่เกียติ และตอนหลัง
เขาได้แต่งงานกับลูกสาวของศาสตราจารย์

เรื่องที่สี่ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับกษัตริย์สองคนที่นับถือพระเจ้า บัดได้รับ
ความช่วยเหลือจากพระเจ้าจนแคล้วคลาดจากศัตรูที่จะมาเผาบ้านของเขา

เรื่องที่ห้า เป็นเรื่องเกี่ยวกับการฆาตกรรมเจ้าสาวในโบสถ์คนที่น่าพิศ
เจ้าสาวถูกยิงตาย โดยไม่มีใครทราบสาเหตุ ดังนั้นฆาตหลวงในโบสถ์จึงได้เขียนบันทึก
เกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ลงในกัมกร์ไบเบิล

เรื่องที่หก เป็นเรื่องเกี่ยวกับการกลับมามีชีวิตใหม่ ของผู้หญิงคนหนึ่ง หลังจากที่
ตายไปแล้ว ทุกวันคริสต์มาสจะมีการทำพิธีให้ผู้หญิงคนนี้กลับมาอีก

เรื่องที่เจ็ด เป็นเรื่องราวของผีที่แกล้งคน ที่ถูกสาวได้แต่งงานกับคนในหมู่บ้าน
ที่เป็นบ้า ชายที่เป็นสามีตบตีเธอทุกวันจนเธอหนีไม่ไหวจึงไปอยู่ใกล้กับเพื่อนงานจนสามี
ไม่กล้าตบตีอีกต่อไป ทุกคนในหมู่บ้านกลัวบิดาของเธอมาก และขานนาได้เชิญบิดาของเธอ
มาร่วมงาน บิดาเธอได้ให้เงินกับคนที่ไปเชิญแต่บิดาเธอไม่ได้มาร่วมงาน เพราะว่าในงาน
จะมีการตีกลองดังเหมือนฟ้าร้อง บิดาของเธอไปชอบเสียงนั้น

✓ 29. The Darning Needle —

เรื่องราวของเข็มเย็บผ้าที่มีคนนำไปใช้เย็บทุกอย่างตั้งแต่รองเท้าไปจนถึงเสื้อผ้า เข็มเย็บผ้าไม่ชอบใครคนไหนตนเองไปเย็บรองเท้าหนา ๆ เพราะว่ามันตัวเองจะหัก เข็มเย็บผ้าได้ตกไปอยู่ในที่ต่าง ๆ ทั้งในน้ำและบนบก ในขณะที่ทองเหี่ยวไป เข็มเย็บผ้าจะกลัวสิ่งของอย่างอื่นมาถูกตนเองหัก ในที่สุดก็ไม่หักและได้อยู่บนบกก่อนหินอย่างปลอดภัย

30. The Days of the Week

วันตั้งเจ็ดในหนึ่งสัปดาห์จัดงานเลี้ยงขึ้นในวันที่ 29 กุมภาพันธ์ ของทุก ๆ 4 ปี เดือนกุมภาพันธ์เป็นเดือนแห่งความสุขสนุกสนาน รื่นเริง เมื่อวันตั้งเจ็ดมาพบกับต่างกับต่างตัวสวยงาม วันอาทิตย์เป็นหัวหน้าของวันต่าง ๆ วันเสาร์เป็นวันของคนหาความสะดวกสบาย วันจันทร์ชอบเต้นรำ วันอังคารอยู่ในหน้าที่ของตำรวจ วันพุธอยู่ในร้านค้าเป็นวันที่เด่นที่สุด เพราะอยู่ในระหว่างกลางสัปดาห์ วันพฤหัสบดีตั้งชื่อตามรูปเคารพและรู้เกี่ยวกับฟ้าร้องฟ้าแลบเป็นอย่างดี วันศุกร์เป็นวันของหญิงสาวชื่อวันัส

31. The Drop of Water

นักเล่นกลคนหนึ่งชอบทำอะไรต่าง ๆ ให้อัศจรรย์ ถ้าเขาทำไม่ได้เขาจะใช้เวทย์มนต์คาถาเข้าช่วย เขามองที่กล่องจุลทรรศน์และใช้เวทย์มนต์คาถาเพื่อที่จะมองดูว่ามีอะไร เขาเห็นเด็กขนอยู่เต็มไปหมดในน้ำที่เขานำมาส่องดู และเขาเห็นเด็กขนอยู่ไม่เป็นระเบียบ

32. The Dryad

เรื่องราวของนางไม้ที่ชอบแสงแดด และเสียงเพลงของนก นางไม้ผู้นี้ยังเรียนรู้เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ เรื่องราวทางภูมิศาสตร์ ภูมิประเทศ นางไม้อาศัย

อยู่ในต้นไม้ในปารีส นางไม้ชอบไปเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ ต้นไม้ทุกต้นจะมีนางไม้อาศัยอยู่ นางไม้เมื่อเห็นคนเต็มรั้วจะออกมาบรรยายคำขวัญ สุกท้ายต้นไม้เที่ยวตายลง หลังจากนั้นนางไม้สูญสิ้นไปแล้ว

33. The Elder - Tree Mother

เรื่องราวของชายแก่เล่าให้เด็กชายฟัง ในนิทานมีนางไม้อาศัยอยู่ในต้นไม้เอลเดอร์ นางไม้สามารถมองเห็นคนทุกคนที่มาถึงอยู่ใต้ต้นไม้เอลเดอร์และนางไม้ได้ยินเรื่องราวของคนที่มาถึงคุยกันด้วย บางครั้งนางไม้ก็เข้ามาวิ่งสนทนาคำขวัญ

34. The Elf Mound

เทพธิดาอาศัยอยู่เป็นดินใต้จันทน์แดงขึ้น ในงานเลี้ยง แยกที่ได้รับเชิญมาล้วนแต่เป็นบุรุษสำคัญ เป็นคนเจ้าทะเลและลูกสาว ภายในงานมีการทายปัญหากันอย่างสนุกสนาน แยกที่รับเชิญมีชาวนอร์เวย์มาด้วยและหัวหน้ามีศางพร้อมลูกชายมาเพื่อจะเลือกคู่ครอง ทุกคนสนุกสนานในงาน

✓ 35. The Emperor's New Clothes

พระราชานางหนึ่งสนพระทัยในการแต่งกายมาก มักจะเรียกช่างตัดเสื้อเข้ามาพบเสมอ ๆ เพราะพระราชานางชอบฉลองพระองค์ที่แปลกใหม่ มีช่างตัดเสื้อคนหนึ่งทุกรับอาสาตัดเสื้อถวาย ในงานนาชบวนแห่รอบตัวเมือง ช่างพูดว่าฉลองพระองค์นี้วิเศษที่สุดและทอจากผ้าที่ไม่มีในแผ่นดิน ขณะพระองค์เสด็จนำชบวนแห่ไปตามถนน มีเสียงผู้คนตะโกนว่าฉลองพระองค์งดงามนัก พระองค์ทรงพอพระทัย แต่ทว่าทมิฬโกรธกล้าบอกความจริงไม่ว่าพระองค์มิได้สวมอะไรเลย จนกระทั่งเด็กก้อหาญคนหนึ่งร้องบอกก่อน คนอื่นจึงหว่ายจึงได้ตะโกนพร้อมกันว่า พระองค์ไม่ได้สวมอะไรเลย พระองค์ทรงตกพระทัยเป็นที่สุด ถึงกระนั้นก็นำชบวนแห่ต่อไปได้ -

36. Everything in Its Proper Place

คฤหาสน์เก่าแก่อยู่ใกล้กับทะเลสาบ ต่อมาเมื่อหลายปีผ่านไปทะเลสาบก็กลายเป็นหนองน้ำทำให้เกือบจะมองไม่เห็นคฤหาสน์ คฤหาสน์ใหม่ถูกสร้างขึ้นบนเนินเขาในตอนกลางคืน เจ้าของคฤหาสน์จัดงานรื่นเริง และมีผู้กันไปในงานอย่างมาก

37. This Fable Is Intended for You

เรื่องราวของสุนัขที่หัวโหดตัวหนึ่ง กำลังออกหากินอยู่ใกล้ ๆ กับภูเขาสูงสองภูเขา และแต่ละยอดเขาจะมีปราสาทตั้งอยู่ เมื่อใดเวลาอาตารคนจะเป่าแตรขึ้น สุนัขตัวนั้นก็วิ่งไปยังปราสาทที่มีเสียงแตร เมื่อขึ้นไปได้ครึ่งทางเสียงแตรก็หยุด และเสียงแตรอีกหลังหนึ่งก็ดังขึ้น สุนัขจึงวิ่งกลับไปปราสาทอีกหลังหนึ่งทันที เมื่อเสียงแตรของปราสาทที่หนึ่งดังขึ้นอีกสุนัขก็วิ่งไปยังปราสาทหลังที่หนึ่งอีก ในที่สุดสุนัขก็อดกินอาหาร

38. The Farmyard Cock and the Weathercock

เรื่องราวของไก่ตัวผู้และไก่ที่บอกทิศทางลมบนหลังคา ในวันที่ลมพัดแรงไก่ตัวผู้บนลานบ้านจะวิ่งหาที่หลบซ่อน ส่วนไก่บนหลังคาจะหาหน้าที่ยบอกทิศทางลม ไก่ทั้งสองคุยกันถึงเรื่องชีวิตที่ผ่านมา ไก่บอกทิศทางลมพูดว่า ตนเองไม่เหมือนไก่บนลานบ้านและเป็นการอยู่บนหลังคาสูง ในที่สุดเกิดพายุซัดกระหน่ำไก่บนหลังคา ก็ถูกทาลายไป

39. The Fir Tree

ในป่ามีต้นสนขึ้นอยู่มากมาย แต่ละปีต้นสนจะถูกตัดลงมาทำต้นคริสต์มาส มีต้นสนต้นเล็ก ๆ อยู่ต้นหนึ่งซึ่งยังไม่ถูกตัดไปทำต้นคริสต์มาส ต้นสนต้นนี้คิดว่าสักวันหนึ่งตนเองจะต้องถูกตัดแน่นอน และตนเองก็มีความต้องการที่จะไปอยู่ในบ้านที่มีคนมาประดับประดาต้นสนให้เป็นต้นคริสต์มาส ในที่สุดวันนั้นก็มาถึงต้นสนต้นนี้เจริญเติบโตขึ้นมีขนาดพอที่จะนำไปทำเป็นต้นคริสต์มาส เมื่อต้นสนถูกตัดแต่งในวันคริสต์มาสก็มีความภูมิใจอยากจะให้

เพื่อน ๆ ของตนมาเห็นคนเมื่ออยู่ในสภาพที่ว่างแวม แก่พอหมดฤดูกาลคริสต์มาสแล้ว
คนในบ้านก็นำมาไว้ในห้องเก็บของ และนำมาทำฟืนในที่สุด

40. Five Peas From a Pod

เมล็ดถั่วอยู่ในฝักตั้งแต่มืดจนอยู่ จนกระทั่งแก่เมล็ดก็แตกออกมาจากฝัก
มีเมล็ดถั่วอยู่ในฝัก 5 เม็ด เม็ดถั่วแต่ละเม็ดก็อยากจะแตกออกไปให้ไกลจากฝักถั่ว
เม็ดถั่วเม็ดหนึ่งตกลงไปอยู่ริมหน้าต่าง ช่างตีเบงเท็กหญิงน้อย ๆ คนหนึ่งซึ่งกำลังนอนป่วย
อยู่ เม็ดถั่วไค้งออกออกมาเป็นคันสีเขียว เม็ดถั่วอีกเม็ดหนึ่งตกลงไปอยู่บนหลังคา เม็ดถั่ว
สองเม็ดถูกนกพิราบกินเป็นอาหาร อีกเม็ดตกลงไปอยู่ร่อนน้ำสกปรกจนทำให้เม็ดถั่ว
พองขึ้น

41. The Flax

ต้นแฟล็กซ์มีดอกสีน้ำเงินที่สวยงาม เมื่อถูกฝน ต้นแฟล็กซ์มีความภูมิใจในตนเอง
ที่เจริญเติบโตมาและพร้อมที่จะถูกนำไปทอผ้าลินิน ต้นแฟล็กซ์ชมแสงอาทิตย์มากเพราะ
ทำให้มันสดชื่น และชอบดื่มน้ำฝนด้วย ต้นแฟล็กซ์คิดว่าตนเองปีความสุขที่สุดในโลก
อยู่บ้านหนึ่งปีกับขาดต้นแฟล็กซ์แล้วนำไปล้างน้ำและเผาไหม้ แก้วน้ำเข้าเครื่องทอเป็น
ผ้าลินิน ต้นแฟล็กซ์หวนระลึกถึงอดีตที่เคยปีความสุขที่สุดใน เมื่อเป็นผ้าลินินแล้วต้นแฟล็กซ์ก็
ภูมิใจว่า ตนเองเป็นผ้าลินินผืนที่สวยงามที่สุด

42. The Flea and the Professor

นักขึ้นบอดดูคนหนึ่งขึ้นไปบนบอดดูนร้อบลูกชาย บอดดูนเกิดระเบิดขึ้น
ลูกชายเขาปลอดภัย ส่วนตัวเขาเองเสียชีวิต เมื่อลูกชายเขาเติบโตขึ้นมาเรียกตนเอง
ว่า ศาสตราจารย์ ต่อมาเขาได้ท่องเที่ยวไปแสดงกลกับภรรยาของเขา เขาเล่นกล
ทำให้ภรรยาเขากลายเป็นตัวหมัดทั้งสองได้รับเงินจากคนดูการแสดงของเขาจนกระทั่ง
ศาสตราจารย์สามารถมีบอดดูนเป็นของตนเอง ในที่สุดเขาก็กลายเป็นเศรษฐี

43. The Flying Trunk

ลูกพ่อค้าคนหนึ่งได้รับมรดกมหาศาลจากบิดาของเขา เขาใช้เงินในการเที่ยวเตร่อย่างสนุกสนานจนกระทั่งทรัพย์สินหมดหมด เพื่อน ๆ ที่เคยร่วมสนุกกับเขาก็ตีตัวออกห่างมีเพื่อนที่ติดทนหนึ่งของเขาได้ให้หีบเก่า ๆ แก่เขาใบหนึ่ง เมื่อเขานั่งในหีบ เขาสามารถกดปุ่มให้หีบลอยไปในอากาศได้ เขาได้ไปพบเจ้าหญิงบนหอคอยสูง และได้เล่านิทานให้พระราชากับพระราชนิพนธ์ ตอนที่เขาไปในเป็อง เขาจะซ่อนหีบไว้ในป่า อยู่มาวันหนึ่งหีบของเขาถูกไฟไหม้ เนื่องจากโรงงานแห่งหนึ่งระหว่างเจ้าหญิงกับเขาไม่ทนจุดดอกไม้ไฟฉลองก่อนที่เจ้าบ่าวจะไปถึง เมื่อหีบใบเก่าของเขาถูกไฟไหม้หมดเขาจึงไม่สามารถไปหาเจ้าหญิงได้ เขาจึงเร่รอนเล่านิทานต่อไป

44. Folks Say

คนรุ่นเก่ามักจะพูดว่า ความรู้สึกและความนึกคิดของคนเราอาจมาจากความเคลื่อนไหวและความสั่นสะเทือนของระบบประสาท บิดความคิด มีความสุข และมีความรู้สึกเจ็บปวด คนรุ่นเก่ามักจะเชื่อในโชคกลางต่าง ๆ เช่นเมื่อฝันว่า ทัพหลุยส์หรือโคโลเนลพันจะเสียชีวิตที่รักไป ดังนี้ เป็นต้น

45. The Galoshes of Fortune

เรื่องราวของปลอกกรองเท้าที่นำโชคมาให้คนที่สวม ปลอกกรองเท้ามีอำนาจวิเศษ นาคคนที่สวมไปสู่อีกศตวรรษที่ กิง แอนส์ เป็นพระเจ้าแผ่นดิน คนที่สวมมีผู้พิพากษา และผู้พิพากษาได้ระลึกถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ในสมัยนั้น ยามรักษาการณ์ได้สวมปลอกกรองเท้าและเขาก็รู้สึกตัวว่าได้ไปอยู่ในโลกพระจันทร์ เคมีบนคนหนึ่งสวมแล้วสามารถทำให้เขาเดินต่าง ๆ นานาได้

46. The Garden of Paradise

เจ้าชายองค์หนึ่งสนใจเรื่องราวเกี่ยวกับประเทศต่าง ๆ และใฝ่หาความสุขที่มีรูปภาพเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของคนในโลกนี้ ตอนที่ยังเป็นเด็ก เจ้าชายได้ฟังเรื่องราวของสวนสวรรค์เกี่ยวกับอาดัมกับอีฟ และเมื่อเจ้าชายเจริญวัยขึ้น เรื่องราวของสวนสวรรค์ก็อยู่ในความคิดของเจ้าชายตลอดมา เจ้าชายได้เดินทางไปเมื่อเสาะแสวงหาสวนสวรรค์ และได้ไปพบกับหญิงสาวที่มีบุตรชายดีคน ซึ่งเป็นลมประจาศาตยั้งสี่ ต่อมาเจ้าชายได้ท่องเที่ยวไปกับลมตะวันตกออกไปในที่ต่าง ๆ ก่อนที่จะถึงจุดหมายปลายทางคือสวนสวรรค์ ภายในสวนสวรรค์เจ้าชายได้พบกับนางฟ้า ต้นไม้ ดอกไม้ต่าง ๆ นานา รวมทั้งคันแอบเปิ้ลที่อาดัมกับอีฟได้กินด้วย เจ้าชายได้มองเห็นสวรรค์อยู่ลิบตา สวรรค์จะเปิดต้อนรับคนที่ทำความดีเท่านั้น

47. The Gardener and the Noble Family

ครอบครัวขุนนางมีคฤหาสน์หลังใหญ่ที่มีสวนอยู่ล้อมรอบ มีสวนดอกไม้ ผลไม้ และสวนครัว คนทาสสวนของครอบครัวนี้เป็นคนทำงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต ผลไม้ที่มาจากสวนได้รับความนิยมจากบุคคลภายนอก และได้นำชื่อเสียงมาสู่เจ้าของคฤหาสน์ด้วย

48. The Gate Key

เป็นเรื่องราวของกุญแจวิเศษที่สามารถตอบปัญหาในเชิงทำนายล่วงหน้าได้ ทุกครั้งที่ถึงที่สุด และภรรยาประสบปัญหา กุญแจจะช่วยกลืนคลายได้เสมอ

49. The Girl Who Trod on the Loaf

เรื่องราวของเด็กหญิงคนหนึ่งที่ยากจนแต่มีความขยัน และจงทวง เด็กหญิงคนนี้ได้ไปอาศัยอยู่กับคนอื่น วันหนึ่ง เธอกลับบ้านไปเยี่ยมพ่อแม่ เจ้าของบ้านที่เธอไปอาศัยอยู่ควยให้หน้าขนมปังแล้วไปเยี่ยมพ่อแม่ด้วย ระหว่างทางที่เดินกลับบ้านถนนเต็มไปด้วย

ด้วยโคลนถม เค้กหญิงกลัวรองเท้าของ เธอจะ เปราะเหมือนโคลน จึงโยนขนมปังลงไปที่ โคนน เพื่อจะเหยียบโดยไม่ให้รองเท้าเหมือนโคลน เมื่อเธอเหยียบขนมปัง เธอก็จมลงไปที่ ค้น ลงไปในเมืองใต้บาดาลกลายเป็นรูปปั้นเพราะ เธอบาปมากที่เหยียบขนมปัง

✓ 50. The Goblin and the Grocer

นักศึกษาหนุ่มอาศัยอยู่บ้านคนชายของชา ในร้านมีผีเรือนอยู่คนหนึ่ง มักจะมากินอาหารที่คนชายของท่าเสียงตอนวันคริสต์มาส นักศึกษาสนใจโคลงกลอนมากกว่าคนชายของชา ผีเรือนได้เข้าดูนักศึกษาท่องตำราทุกคืน ทุกวัน และคิดจะมาอยู่กับนักศึกษา แต่เมื่อคิดถึงว่าเจ้าของร้านให้อาหารกิน จึงกลับมาร้านเหมือนเดิม

51. The Goblin and the Woman

ภรรยาของชาวสวน ชอบเขียนโคลงกลอนมาก หลอนมักจะบอกว่าพื้นดินสวยงามมาก ผู้ช่วยใหญ่ซึ่งเป็นหลานชายของหลอนได้มาเยี่ยม ได้ยินโคลงของภรรยาชาวสวน ก็เกิดความพอใจขึ้นมา ภายในคร่ำมีปีศาจคนหนึ่งอาศัยอยู่ ปีศาจคนนี้ก็มักจะมาขออาหารกินบ่อย ๆ และชอบแก้มคนในบ้านด้วย เพื่อความสนุกสนาน

52. God Can Never Die

สามีภรรยาคนหนึ่งสนทนากันถึงเรื่องเศรษฐกิจภายในบ้าน ถึงความยากจนและการทำงาน ภรรยารู้สึกไม่ค่อยสบายใจได้บอกสามีว่า หลอนฝันถึงพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของโลกนี้ ภรรยา รู้สึกดีใจมากที่ทราบว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของโลกนี้

53. Godfather's Picture Book

เรื่องราวของ กอดฟาเธอร์ผู้ที่ชอบเล่าเรื่องต่าง ๆ ได้เล่าเรื่องตอนสมัยที่เขายังเป็นเด็ก เขาจะมีสมุดรูปภาพอยู่หลายเล่ม และเล่มหนึ่งที่ประทับใจเขามาก ก็คือ สมุดที่มีในช่วงที่นำกสมมาใช้แทนน้ำมันในสมัยนั้น ในสมุดเล่มนี้เขาจะเขียนกลอนและคำคมไว้ รวมทั้งมีรูปของนครโคเปนเฮเกน และสถานที่สำคัญต่าง ๆ ในนครนี้ รวมทั้งบรรยายสภาพของนครโคเปนเฮเกนในสมัยนั้นด้วย

54. Golden Treasure

ภรรยาของชายติงหลง ไปโบสถ์ และห่อแป้งการให้ลูกชายของหลอนมีผมสีทองคล้ายกับทูตสวรรค์ เมื่อเด็กชายคนนี้โตขึ้นเขามีผมสีแดง มีเสียงที่กังวานสามารถร้องเพลงได้ไพเราะ และเขามีโอกาสที่จะเป็นนักดนตรีระดับชาติได้ เด็กชายคนนี้ต้องการจะเป็นทหาร แต่พ่อแม่เขาต้องการให้เป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง เมื่อมีสงครามเขาได้ไปรบกับกองทัพ พ่อแม่เขามีความภูมิใจในตัวลูกชายมากและระลึกอยู่เสมอว่า ลูกชายเป็นสมบัติของอันล้ำค่า

55. A Good Humor

ผู้เขียนเรื่องนี้ได้รับนิสัยที่เป็นคนเบิกบานและอารมณ์ดีมาจากนิคามารดาของเขา เขาได้เรียนรู้อาสาสมัครของพระเจ้า และเรียนรู้การบริจาการเงิน การไปโบสถ์ด้วย และพ่อของเขามีความกตัญญู ๆ ที่ไม่มีใครสามารถจะล่วงรู้ได้ ผู้เขียนได้บันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับความตายซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ใช่ความเศร้าโศกเลย เป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ที่เกิดขึ้นมาทุกคน

56. Grandmother

คุณย่าเป็นคนที่สวยถึงแก่แก่แล้ว คุณย่าจะมีหลานอยู่มากมาย และคุณย่ามีสมุคคา สวดที่ทาด้วยเงิน ตรงกลางของสมุคจะมีดอกกุหลาบแห้งอยู่ เบื่อคุณย่าร้องไห้หน้าตาได้หยดถูกดอกไม้ ดอกไม้ก็สดชื่นขึ้นมาเหมือนเดิม หลังจากที่คุณย่าเล่าเรื่องราวมากมายหลายเรื่องแล้วก็เหนื่อยมาก จึงค่อย ๆ หลับไป ในที่สุดก็สิ้นลมหายใจด้วยใบหน้าที่มีกว้างสุขและสงบข้างหลุมฝังศพจะมีดอกกุหลาบออกดอกส่งกลิ่นหอมอบอวล

57. Great - Grandfather

คุณทวดเคยบอกกับปู่เขียนว่าในสมัยของท่านมีกว้างเป็นอยู่ดีกว่าในสมัยนี้ เพราะว่าในสมัยก่อนคนไม่ค่อยรีบเร่งเหมือนกับในสมัยนี้ คนในสมัยนี้ไม่จำนวนมากขึ้นแต่คนไม่ดีขึ้น เพราะคนสมัยนี้ผลิตอาวุธต่าง ๆ กอปรระดัดประหารกัน คุณทวดและหลาน ๆ มักจะมีความคิดเห็นไม่ค่อยจะตรงกัน อาจจะเป็นเพราะว่าเกิดมากคนละสมัยกัน

58. The Great Sea Serpent

ปลาใหญ่น้อยชนิดต่าง ๆ ในทะเลสงสัยว่ามีปลาชนิดใหม่มาวนเวียนอยู่ในทะเล ซึ่งปลาชนิดใหม่นี้มีรูปร่างลักษณะคล้ายปลาไหล ลาก้วยาว สีดำ ปลาชนิดต่าง ๆ ได้วิจารณ์ว่าเป็นสัตว์ทะเลที่มีความยาวมาก แต่ปลาชนิดนี้ที่แท้จริงก็คือ ฉายเคเบิลที่ทะเลซึ่งใช้ส่งโทรเลขนั่นเอง

59. The Happy Family

หอยทากคุยกันถึงเรื่องที่ถูกคนนำเอาหอยทากไปทำเป็นอาหารและวิควางไว้อย่างสวยงาม หอยทากต่างก็กลัวจะถูกคนนำไปทำเป็นอาหาร หอยทากครอบครัวหนึ่งจัดงานแต่งงานระหว่างตัวเต็มกับหอยทาก และต่อมาตัวเต็มกับหอยทากก็ครอบครองอาณานิคมที่อยู่นั้น ไม่มีหอยทากตัวใดตกเป็นอาหารบนโต๊ะในบ้านข้าหลวง ครอบครัวก็มีความสุขมาก

60. Heartache

เรื่องนี้เกี่ยวกับความรู้สึกของหญิงคนหนึ่งที่มีสุนัขชื่อฟักกี้ ฟักกี้เป็นสุนัขที่ใจดี ไม่กัดคน มีความซื่อสัตย์ต่อเจ้าของ แต่ก็น่าเสียใจที่ฟักกี้ตายเพราะว่าเด็ก ๆ เอาสุนัขไปเล่นจนตาย เจ้าของสุนัขเศร้าโศกเสียใจมาก และได้ฝังสุนัขไว้ในสุสานอย่างดี

61. Holger Danske

เรื่องราวของประเทศเดนมาร์ก ปู่มีจะเล่าให้หลาน ๆ ฟังเกี่ยวกับโฮลเกอร์ แคนสกี ในขณะที่เล่าปู่จะแกะสลักรูปปั้นของโฮลเกอร์ แคนสกีไปถวาย โฮลเกอร์ แคนสกี เป็นนักรบชาวเดนมาร์กที่มีความแข็งแกร่งสามารถรบเพื่อป้องกันประเทศชาติในยามกัมขัณ

62. Ib and Little Christine

อิบ กับคริสติน เป็นเพื่อนกันมาแต่เด็ก ๆ ทั้งสองมักจะไปเที่ยวด้วยกันในป่า เมื่อโตขึ้นอิบกับคริสตินได้แยกจากกัน อิบได้อยู่ที่บ้านข้างพ่อแม่เขา ส่วนคริสติน ไปอยู่บ้านหลังหนึ่งเป็นกบรับใช้ และได้แต่งงานกับคนอื่น วันหนึ่งอิบพบกับลูกสาวของคริสตินในขณะที่คริสตินกำลังป่วยหนัก แม่ของคริสตินอยากจนลงและตายก่อนหน้าที่เธอจะป่วย และในที่สุดคริสตินก็ตาย อิบได้เลี้ยงลูกของคริสติน และฝังคริสตินไว้ในสวนของเขา เขายังรักและระลึกถึงคริสตินอยู่เสมอ

63. The Ice Maiden

เรื่องราวของเด็กชายคนหนึ่งที่เก็บโทมามากับลุงของเขา แต่หลังจากอินลุงไปแล้ว เขาต้องสู้ชีวิตด้วยตัวเอง โดยเป็นทั้งนักไล่เขา นายพรานผู้เชี่ยวชาญ ในฤดูหนาว เขามักจะมาที่ภูเขาน้ำแข็ง และเป็นที่อยู่ของหญิงสาวคนหนึ่ง นายตัวได้ เธอมีหน้าที่ปกปักรักษาอาณาจักรวิเวณ และแล้วก็กลายเป็นเพื่อนรักกับชายนักปีนเขา

64. In the Children's Room

ปู่กับหลานสาวอยู่เฝ้าบ้านในขณะที่พ่อแม่และพี่ ๆ ของหลานสาวไปดูละครกัน ปู่กับหลานจึงตกลงทำโรงละครเล็ก ๆ ขึ้นในบ้าน และเอาของเล่นในบ้านมาทำเป็น ตัวละคร ปู่จะจัดฉากให้เหมือนกับโรงละครจริง ๆ ตัวละครจะมาจากกล่องยาสูบ รองเท้าบูต ถุงมือ และเสื้อกั๊ก ละครของปู่กับหลานดีกว่าละครที่พ่อแม่ไปดูที่โรงละคร เพราะว่าเรื่องราวสั้นกว่า และไม่เสียค่าชมด้วย

65. In the Duck Yard

เรื่องราวของเบ็คไปรตุเกส พ่ออาศัยอยู่ร่วมกับนกที่ร้องเพลงได้ไพเราะมาก และรักใคร่กลมเกลียวกันดี แต่ศัตรูของเบ็คและนกคือแมว

66. It's Quite True

แม่ไก่สองตัวพยายามที่จะถอนขนตัวเองออกหมด เพื่อที่จะให้คู่แข่งไปจากไก่ตัวอื่น และเพื่อที่จะดึงดูดไก่ตัวผู้ ไก่ตัวผู้ก็ไม่ได้สนใจไก่ตัวเมียจึงออกจกตาย ต่อมาไก่ตัวผู้ก็ถอนขนตัวเองอีก เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า ตนเองไม่มีความสุขถูกไก่ตัวผู้ทอดทิ้ง และต่อมาแม่ไก่ทำตัวนี้ก็ตาย เรื่องทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้น

67. The Jewish Girl

เด็กหญิงชาวยิว เรียนหนังสือเก่งที่สุดในโรงเรียน และมีอยู่วันหนึ่งที่เธอไม่สามารถเข้าเรียนกับเพื่อน ๆ ได้ก็คิด ศาสนาคริสต์ พ่อของเธออยากจนแต่มีศักดิ์ก่อนที่แม่เธอจะตายได้สั่งพ่อเอาไว้ว่า ไม่ให้เขอนับถือศาสนาคริสต์ เด็กหญิงชาวยิวจึงออกจากโรงเรียนไปเป็นคนรับใช้ เธอได้ปรนนิบัตินายของเธออย่างเหน็ดเหนื่อยจนกระทั่งเธอตายและเธอถูกฝังในสถานที่ที่ไม่ใช่สุสานของพวกคริสเตียน

68. The Jumpers

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ตัวหมึก ตึกแตน และของเล่นกระโดดได้จัดงานแข่งขันการกระโดดสูงขึ้น และได้เชิญสัตว์ทั่วโลกมาดูการแข่งขัน และพระเจ้าแผ่นดินจะยกชื่กาให้แต่งงานกับสัตว์ตัวที่กระโดดได้ไกลที่สุด สัตว์ทั้งสามตัวก็เข้ามาแข่งขันกัน ตัวหมึกกระโดดก่อนและกระโดดสูงจนเกินไปไม่มีใครเห็น ต่อมาตึกแตนกระโดดไปสูงเท่าตัวหมึก กระโดดได้ครึ่งหนึ่งของตัวหมึก แต่ได้กระโดดไปที่หน้าของพระเจ้าแผ่นดิน ของเล่นกระโดดได้กระโดดไปที่ตึกของเจ้าหญิง พระเจ้าแผ่นดินจึงตัดสินใจให้ชนะเพราะว่าของเล่นกระโดดได้กระโดดสูงที่สุด

69. Kept Secret but not Forgotten

คดีหลังหนึ่งมีลูกาแพงล้อมรอบและมีสะพานซึกได้ เมื่อต้องการจะรับแขกเจ้าของบ้านจะเอาสะพานลง แขกที่มามีบ้านนั้นจะต้องเป็นคนที่จะเอาของบ้านไว้ใจได้ เป็นวันหนึ่งขโมยได้เข้ามาในคดีหลังหนึ่ง และได้พยายามทั้งหมดพร้อมทั้งสุนัขเฝ้ายามด้วย เลดี้มีท ผู้เป็นเจ้าของบ้านถูกจับถูกไว้ แต่เด็กกนใจของขโมยได้บ่าปลอญเลดี้มีทไป เพราะวาคครั้งหนึ่ง เลดี้มีทเคยช่วยชีวิตพ่อของเขา ซึ่งถูกมัดไว้ในบ้านหลังนี้ เด็กชายได้เก็บเหตุการณ์เหล่านี้ไว้เป็นความลับตลอดไป

70. The Last Pearl

บ้านหลังหนึ่งมีคนอาศัยอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา มีพ่อแม่ลูก กนใจ และเพื่อน ๆ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้มีความสุขมาก เจ้าของบ้านผู้หญิงเพ็งจะให้กำเนิดบุตรน้อย ในขณะที่นอนอยู่กับลูกได้มีนางฟ้าลงมาเย็บ และนางของขวัญมาให้ก็อกความสุขและการมีสุขภาพดี ปีนางฟ้าองค์หนึ่งยังไม่มาของขวัญมาให้ และของขวัญนั้นจะคงตามไปเอาถึงที่อยู่ของนางฟ้า ของขวัญนั้นก็คือไข่มุกแห่งความโศกเศร้า เป็นไข่มุกเม็ดสุดท้ายซึ่งจะติดตัวเด็กกนนั้นไปตลอดกาล

✓ 71. A Leaf From Heaven

เทพธิดาลงมาจากสวนสวรรค์ เพื่อจะนำใบไม้มาบนพื้นโลก ใบไม้ไต้งอกขึ้นท่ามกลางพืชพันธุ์ต่าง ๆ เด็กหญิงคนหนึ่งเข้าไปในป่าเพื่อเก็บดอกไม้ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เพราะกลัวดอกไม้จะเหี่ยวเมื่อถูกเด็ด เธอจึงเด็ดใบไม้นั้น บดละเอียดไปไว้ในหนังสือสวนมนต์ ใบไม้จะเขียวสดอยู่เสมอจนถึงวันสุดท้ายของชีวิตเธอ เชื่อกันว่าความศักดิ์สิทธิ์ของใบไม้ หากนำมาแตะหน้าผาก จะทำให้คนนั้นมีความคิดและแข็งแกร่งเป็นอย่างนัก

72. Little Claus and Big Claus

บิกกอสกับลิตเติ้ลคลอส เป็นพี่น้องที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเดียวกัน บิกกอสมีม้าอยู่สี่ตัว ส่วนลิตเติ้ลคลอส มีม้าอยู่เพียงหนึ่งตัว วันหนึ่งลิตเติ้ลคลอส ปีม้าของบิกกอส มาสี่ตัวเพื่อจะนำมารวมกับม้าของตนเองอีกหนึ่งตัว และก็คุยให้คนเฒ่าคนแก่ไปมาว่าเป็นม้าของตนเองทั้งหมด บิกกอสทราบดังนั้นก็โกรธ จึงเอาขวานทิ่มหัวม้าของลิตเติ้ลคลอสตาย ลิตเติ้ลคลอสก็เอาม้าที่ตายนั้นไปฝังเพื่อออกเดินทางไปในตลาด ระหว่างทางพบบ้านของชาวนา ลิตเติ้ลคลอสได้หลอกชาวนาว่าปีของปีของเขาอยู่ในถุงสามารถเนรมิตสิ่งต่าง ๆ ได้ ด้วยเล่ห์กลของลิตเติ้ลคลอส จึงสามารถทำให้ชาวนาเชื่อ ยอมจ่ายเงินให้เพื่อแลกกับม้าตายตัวนั้น เมื่อบิกกอสทราบดังนั้นก็ขี่ม้าของตนเองทั้งสี่ตัวแล้วนำไปขายในตลาด จนคนที่พบกับบิกกอสว่าเป็นคนม้า บิกกอสโกรธมากเมื่อถูกลิตเติ้ลคลอสหลอกก็คิดจะฆ่าลิตเติ้ลคลอส แต่มาคิดตัวได้หุ้บกระษะของย่าของลิตเติ้ลคลอสซึ่งนอนอยู่บนเตียง โชคดีของลิตเติ้ลคลอสเพราะว่าย่าของลิตเติ้ลคลอสได้ตายก่อนหน้านี้แล้ว ลิตเติ้ลคลอสได้นำศพของย่ามาพักที่โรงแรม เจ้าของโรงแรมถูกลิตเติ้ลคลอสหลอกและถูกกล่าวหาว่าฆ่าย่าของลิตเติ้ลคลอสตาย จึงยอมจ่ายเงินให้ลิตเติ้ลคลอส เมื่อบิกกอสทราบดังนั้นก็ขี่ม้าของตัวเอง เมื่อทราบว่าลิตเติ้ลคลอสหลอกอีกก็โกรธและได้จับลิตเติ้ลคลอสไปฝังจะนำไปฆ่า แต่ด้วยความฉลาดของลิตเติ้ลคลอส เมื่อบิกกอสนำถุงนาไว้ข้างโบสถ์และเข้าไปฟังเทศน์ ลิตเติ้ลคลอสก็ตะโกนบอกชายแก่ที่มีวัวฝูงว่าตนเองยังเด็กเกินไปที่จะไปสวรรค์ ชายแก่คนนั้นก็เชื่อยอมยกฝูงวัวให้ และเข้าไปอยู่ในถุงแทนบิกกอสนำถุง

ชายแก่ไปดวงน้ำ ต่อมาเจอกับลิตเกิดกลอสกับฝูงวัวจึงก็อยากจะทำแบบลิตเกิดกลอส เขาจึงบังคับให้ลิตเกิดกลอสจับตนเองไปดวงน้ำ เพื่อที่จะไปพบกับฝูงวัว ในที่สุดลิตเกิดกลอส ก็กลับบ้านพร้อมกับฝูงวัว

73. The Little Green Ones

ต้นดอกกุหลาบสีเขียวเคยออกดอกเป็นประจำ แต่เดี๋ยวมีต้นกุหลาบไม้กอยจะ สบบุรณ์ เพราะถูกมดกัดกินและมดที่ต้นดอกกุหลาบก็รำพึงรำพันว่า มนุษย์ต้องการ ทาหลายมด เพราะว่าเอาน้ำสมูมารคันไม้ ทำให้มดอยู่ไปได้ และมีนิทานอยู่ในเรื่องสมูเหล่านั้นด้วย อันเป็น เรื่องที่แปลกประหลาดมาก

✓ 74. Little Ida's Flowers

ไอดาปลูกดอกไม้หลายดอก ไอดาเฝ้าดูดอกไม้อยู่ทุกวัน และสังเกตดอกไม้ที่อยู่ เสมอว่า แต่ละวันดอกไม้มีความสดชื่นหรือเปล่า วันไหนถ้าดอกไม้ดูขบเหาหงอยเหงา ไอดาก็ถามถึงสาเหตุที่ดอกไม้ไม่สดชื่น วันหนึ่งดอกไม้ทั้งหมดออกไปเต้นรำ เมื่อกลับเข้ามา ในบ้านดอกไม้อ่อนเปลี้ยมากจนไอดาสังเกตรู้ว่า ดอกไม้รอบเต้นรำ ต่อจากดอกไม้ อายุมากขึ้นก็เหี่ยวเฉาตายไป ไอดาได้นำดอกไม้ไปฝังข้างหลุมฝังศพของนกแก้วไอดา รัก แต่ดอกไม้ก็งอกออกมาอีกในปีต่อไป

✓ 75. The Little Match Girl

ในฤดูหนาวหิมะตก เด็กหญิงยากจนคนหนึ่งนั่งขายไม้ขีดไฟอยู่ริมถนน แดดฉาย ไม้ขีดไฟไม่ได้เลย อากาศหนาวมากทำให้เธอหิวจัด เธอหนาวมากจนเกือบสิ้นใจใน ความหนาว เธอจึงจุดไม้ขีดไฟขึ้นเพื่อให้ความอบอุ่นเพียงชั่วครู่ เธอจึงจุดไม้ขีดไฟได้ก หลังจากนั้นในทันใด เธอได้มองเห็นโต๊ะอาหารซึ่งเต็มไปด้วยอาหารที่มารับประทาน แล้วภาพก็หายไป เธอจุดไม้ขีดไฟอีกตอนนี้เธออยู่ในต้นคริสต์มาส แล้วภาพก็หายไปพร้อมกับแสงไฟจากไม้ขีดไฟ เธอคิดถึงย่าของเธอที่เสียชีวิต เธอฝันว่าได้ไปอยู่ในสวรรค์กับย่า

ของ เธอที่มุ่มถนนมีกพของ เด็กหญิงชายไม่ซึกไฟนั่งกัวแข็งตายในความหนาว และไม่มีใคร
ทราบว่ เธอได้เห็นภาพลิ่งสวยงามอะไรบ้าง

✓76. The Little Mermaid

ในเมืองใต้มหาสมุทร มีอาณาจักรของเงือกอยู่ มีพระเจ้าแผ่นดินปกครอง
มีเจ้าหญิงองค์สุดท้าย ผู้ที่ขอมณภัยและต้องการที่จะขึ้นมาดูว่าในโลกมนุษย์เหนือพื้นน้ำ
ที่พวกเธออาศัยอยู่นั้นมีอะไรบ้าง อยู่มาวันหนึ่งได้มีเรือของเจ้าชายเมืองหนึ่งถูกพายุ
พัดอับปางลง เจ้าชายได้ลอยมาติดอยู่ที่หาดไกล ๆ กับเมืองมาตาล เจ้าหญิงองค์สุดท้าย
ได้ชี้เ้ามาเพื่ยวพลีชีพกับเว้าชายใ้ช่วยชีวิตไว้ เจ้าหญิงเงือกน้อยได้หลงรักเจ้าชาย
จึงคิดจะตามเจ้าชายไปอยู่ในพระราชวัง ในขณะที่นั้นมีเงือกชราที่เป็นย่าของเธอได้
ให้พรเธอว่า ถ้าเธอจะไปหาเจ้าชายเธอสามารถกลายร่างเป็นหญิงสาวสวยทุกขณะ
ที่เธอเคิน เธอจะต้องเจ็บปวดเหมือนอยู่บนกมมีด เธอก็รับพรนั้น และถ้าเธอไม่สมหวัง
ในความรัก และไม่ไ้แก่งงานกับเจ้าชายเธอก็จะกลายเป็นฟองน้ำสีขาวลอยอยู่ในทะเล
เมื่อเจ้าชายเห็นเธอก็ทรงพอพระทัย แต่เจ้าชายจำเป็นต้องอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิง
ต่างเมือง เจ้าหญิงเงือกน้อยหัวใจแตกสลายร่างกลายเป็นฟองน้ำในที่สุด

77. Little Tuck

หนูน้อยทัค อยู่บ้านเลี้ยงน้องสาวตัวเล็ก ๆ ของเขา เขาชอบอ่านหนังสือ
ภูมิศาสตร์มาก แต่เขาไม่มีเขียนไซที่จะจุดอ่านหนังสือตอนกลางคืน เพราะแม่ของเขา
ยากจนมาก ตอนเขานอนเขามักจะเอาหนังสือภูมิศาสตร์ไว้ใต้หมอน เพราะจะช่วยให้
เขาเรียนได้ เขาได้ฝันว่าไปในที่ต่าง ๆ และได้ขี่ม้าท่องเที่ยวไปในที่ที่เขาอยากจะไป
เขาได้ท่องเที่ยวไปในที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และในฝันน้องสาวของเขาโตเป็นสาว
สวยสามารถเหาะได้ เขาทิ้งสองไ้ท่องเที่ยวไปในเกาะซีแลนคัวด้วยกัน เมื่อเขาคืน
ขึ้นมาเขาก็ลืมเหตุการณ์ทั้งหมด มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเขาฝันเห็นอะไรบ้าง

78. Luck May Lie in a Pin

กำพียงเพยของชาวเคนมาร์กที่ว่าถ้าเราอมเข็มหมุดไว้ในปากเราจะหายตัวได้ แต่เข็มหมุดที่จะอมไว้ในปากนั้นจะต้องเป็นเข็มหมุดที่พระเจ้าให้ เข็มหมุดอาจจะนำโชคลงมาให้ได้เหมือนกับเรื่องราวของชายผู้ทำคัสนัม เขามีความกตัญญูที่จะเอาไม้จากต้นแพร์มาทำเป็นคัสนัม เมื่อเขาเปลี่ยนให้ลูกค้าใหม่ ลูกค้าถูกใจมากได้สั่งท่ามากขึ้น ๆ จนในที่สุดเขามีโรงงานขนาดใหญ่ ชีวิตของเขาจากคนที่ยากจนหาเช้ากินค่ำกลายเป็นคนร่ำรวย

79. Lucky Peer

เพียร์อยู่อย่างมีความสุขกับภรรยาผู้ซอมเล่านิทานให้เขาฟังเสมอ เพียร์ชอบขี่ม้าที่พำขึ้นเอง รอย ๆ ม้าน เมื่อเคียวโตขึ้นในวัยที่ไปโรงเรียน เพียร์ก็เรียนหนังสือกับเพื่อน ๆ เขาเป็นคนโชคดีมาก เพราะถูกลอตเตอรี่ ซึ่งซื้อรวมกันกับเพื่อน ๆ เพียร์ชอบร้องเพลงและชอบดูละคร

80. The Marsh King's Daughter

เรื่องราวของนกกระสาที่อาศัยอยู่ในหนองน้ำ วันหนึ่งพ่อนกกระสาได้ไปพบเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ อยู่ในกลีบดอกลิลลี่ลอยอยู่ในน้ำ และคิดว่าเด็กหญิงคนนี้จะกลายเป็นลูกสาวของเจ้าแห่งหนองบึงนี้ นกกระสาได้พาเด็กหญิงน้อยมาให้หญิงไวกิงเลี้ยง เด็กน้อยนี้เป็นนกที่แปลงร่างมา ต่อมาหนูน้อยอาศัยอยู่ในปราสาทใกล้กับหนองบึง และหญิงไวกิงตั้งชื่อหนูน้อยว่าเฮลกา เฮลการักแม่เลี้ยงของเธอมาก ต่อมาเฮลกาได้แต่งงานกับเจ้าชายอาหารับ เฮลกาได้จดจำเรื่องราวของหลอนในอดีตได้ดีที่มีแม่เลี้ยงที่รักหลอน แม้ว่าหลอนจะเป็นคนอารมณ์ร้ายก็ตาม

81. The Metal Pig

ในเมืองฟลอเรนซ์ ประเทศอิตาลี ทรงหน้าคาลคมีน้ำพุ น้ำพุนี้พุ่งขึ้นมาจากปากของหมูที่ทำเป็นโลหะ ตัวหมูโลหะมีสีเขียวคล้ำ เพราะสร้างมานานแล้ว พวกเด็ก ๆ ที่ยากจนมักจะมาค้ำน้ำจากน้ำพุนี้ ทุกคนที่มาเที่ยวเมืองฟลอเรนซ์จะพบกับรูปปั้นนี้ รูปปั้นตัวหมูนี้ มักจะมีเด็ก ๆ มานอนอยู่ข้างบนเป็นประจำ

82. The Money Pig

กระปุกออมสิน รูปตัวหมู ตั้งอยู่ร่วมกับของเล่นอย่างอื่น ของเล่นทั้งหมดได้รวมตัวกันที่โรงละคร เพื่อที่จะเล่นละครกัน มีคนนั่งดูละครมาก และปรบมือให้กับตัวละครด้วยหลังจากที่แสดงเสร็จ สิ่งที่ไม่คาดฝันได้เกิดขึ้นกับตัวหมู ก่อ ตัวหมูตกลงมาจากตู้แตกเป็นชิ้น ๆ เหรียญที่อยู่ข้างในก็กระเด็นออกมา

83. The Most Incredible Thing

ชายคนโตเล่าเรื่องเหลือเชื่อที่สุดจะได้เป็นผู้ชนะและจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิง และได้ปกครองอาณาจักรหนึ่ง เมื่อผู้คนทราบข่าวตั้งนี้ก็พากันมาแข่งขัน ชายที่ชนะนั้นได้ทำผลงานทางศิลปะซึ่งเป็นสิ่งที่เหลือเชื่อมาก เหตุที่เหลือเชื่อเพราะว่าเขาไม่ควรจะทำลายสิ่งที่มีค่ามากมายเช่นนั้น ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาเองก็ชอบผลงานนั้น ๆ

84. Moving Day

เพื่ออธิบายว่าคนเราจะตายไม่พร้อมกัน ในนิทานนี้แอนเดรัสสันเปรียบเทียบความตายเสมือนกับรถเมลที่พาคนไปยังที่ต่าง ๆ ผู้โดยสารลงจากรถตามเวลาต่างกัน ซึ่งเปรียบได้กับความตายของแต่ละคนจะไม่พร้อมกัน และไม่รู้ได้ว่าเมื่อใด

85. The Naughty Boy

กาลครั้งหนึ่งมีกวีชราคนหนึ่งกำลังนั่งเขียนบทกวีอยู่ในขณะที่ข้างนอกมีลมและฝน มีเด็กชายคนหนึ่งมาเคาะที่ประตู เมื่อกวีชราเปิดประตูให้ก็มองเห็นเด็กชายเปลือยกาย ยืนสั่นด้วยความหนาว ในมือของเด็กชายมีขนูและลูกศร กวีชราได้ต้อนรับเลี้ยงดูเด็กชาย เป็นอย่างดีก่อนจะออกจากบ้านกวีเด็กชายได้ยิงลูกศร ไปปักที่หัวใจของกวีชราผู้นี้ และเด็กชายผู้นี้ได้บอกชื่อกับกวีชราว่า เขาชื่อคิวิกิ ต่อมากิวิกิก็ได้ท่องเที่ยวไปและได้ยิงลูกศร ไปปักที่หัวใจของหนุ่มสาว เขาจึงได้รับการกล่าวขานว่าเป็นเด็กชายที่ซุกซนคนหนึ่ง

86. The Neighboring Families

ฝูงเบ็ดกำลังว่ายน้ำอยู่ในสระ บริเวณใกล้เคียงมีนกอาศัยอยู่บนต้นไม้ มีต้นคอกกุกหลายต้นอยู่รอบ ๆ บริเวณต้นไม้ นกกระจอกกรณครวหนึ่งอยู่ใกล้บริเวณนั้น อยู่มาวันหนึ่งแม่ของนกกระจอกได้ตายไปท่ามกลางคอกกุกหลายต้น ซึ่งเป็นเพื่อนกัน ลูกนกก็อยู่ตามลำพัง และต้นคอกกุกหลายต้นก็ขึ้นอยู่บริเวณนั้นเป็นเสมือนกับเพื่อนบ้านที่ดี

87. The New Century's Goddess

เทพธิดาในศตวรรษใหม่นี้ ถูกบรรยายในโคลงกลอนซึ่งในสมัยนี้ การเขียนบทกลอนเป็นสิ่งที่แสดงถึงความมั่งคั่งมั่งงายไว้ในตัวหนังสือ เทพธิดาชอบอ่านหนังสือมาก เมื่ออ่านบทละครแล้วมักจะคิดไปว่าอยู่ในสมัยของหลอนหรือเปล่า และในบทกลอนนั้นจะกล่าวถึงพระเจ้าอยู่เสมอ

88. The Nightcap of the "Pebersvend"

เรื่องราวของหมวกของคนชายพริกไทยที่มีเรื่องราวที่ซับซ้อนและหนุ่มสาวคู่หนึ่งเป็นเพื่อนเล่นกันมาตอนเด็ก ๆ เมื่อโตขึ้นทั้งสองรักใคร่กัน ทั้งสองได้ร่วมเดินทางไปในที่ต่าง ๆ หมวกที่ฝ่ายชายมีเป็นหมวกที่แปลก หลังจากฝ่ายชายเสียชีวิตลงไปแล้วคนที่สวมหมวกของเขาจะมองเห็นภาพปรากฏพร้อมกับฝันไปต่าง ๆ นานา

√89. The Nightingale

พระเจ้าจักรพรรดิของจีน ชอบออกไปที่สวนพักผ่อนในบริเวณพระราชวัง ในสวนนั้นมีนกในคิงเกลตตัวหนึ่งร้องเพลงไพเราะมาก เมื่อพระองค์ได้ยินได้ฟังเสียงของนกในคิงเกลตตัวนั้นก็หลงใหลในเสียงเพลง ต่อมานกในคิงเกลตตัวนั้นไต่ขึ้นออกจากพระราชวังไปอยู่ที่อื่น พวกขุนนางได้ทำนกในคิงเกลตปลอมขึ้นมาให้ร้องเพลงได้เหมือนตัวจริงแต่พระเจ้าจักรพรรดิก็ไม่พอพระทัยในนกในคิงเกลตปลอมตัวนั้น พระองค์ทรงประชวรและตรอมพระทัย ถอดยี่ให้นักตัวจริงมาขับกล่อมเพลงให้ฟังอีก พระองค์ประชวรหนักตัวปลอมหยุดร้องเพลง ในที่สุดนกตัวจริงก็กลับมาร้องเพลงให้พระองค์ฟังอีก พระองค์ได้หายวากประชวร

90. The Old Church Bell

ในประเทศเยอรมนี เมื่อเด็กเกิดมาแล้วจะต้องนำไปเข้าพิธีในโบสถ์ เสียงระฆังของโบสถ์จะส่งเสียงไปไกล เพื่อต้อนรับสมาชิกใหม่และเด็กชายคนนั้นก็จะเรียนคำสั่งสอนของพระเจ้า ต่อมาเขาได้ไปเรียนโรงเรียนเตรียมทหาร เมื่อเขาเติบโตขึ้นเขาได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ สิ่งที่ยังอยู่ในหูเขาตลอดเวลาคือเสียงระฆังจากโบสถ์และคำสั่งสอนของแม่

91. The Old House

บ้านเก่าแก่หลังหนึ่งอายุเกือบสามร้อยปี ชายแก่คนหนึ่งอยู่ในบ้านหลังนี้ซึ่งเต็มไปด้วยความเงิบเหงาและว้าเหว มีเด็กชายคนหนึ่งทราบว่าชายแก่คนนี้เหงามากจึงนำตุ๊กตาทหารตะกั่วมาให้ ตุ๊กตาทหารตะกั่วก็บอกว่าบ้านนี้เงิบเหงามาก เขาต้องการจะไปรมมากกว่าจะมาอยู่ในบ้านเฉย ๆ ไม่ตื่นเต้นเลย ในที่สุดชายแก่คนนี้ก็เสียชีวิต ต่อมาเด็กชายคนนี้ก็แต่งงาน บ้านเก่าแก่หลังนี้ก็ถูกรื้อถอน

92. The Old Oak Tree's Last Dream

เรื่องราวของต้นไม้ที่มีอายุยืนนาน ถึงสามร้อยหกสิบห้าปี ต้นไม้จะมีใบสี
 ค้าง ๆ ทั้งสามฤดู ส่วนในฤดูหนาวนั้น ต้นไม้จะดูเหมือนนอนหลับพักผ่อน ไม่เหมือนกับ
 ชีวิตที่นอนหลับพักผ่อนเฉพาะ ตอนกลางคืน ต้นไม้คิดว่าก่อนวันคริสต์มาส มีลมพายุ
 พัดแรง คลื่นในมหาสมุทรพัดเข้าฝั่ง ต้นไม้ที่อยู่บริเวณนั้นถูกพายุพัดล้มลง บางต้นรากถูก
 ถอนขึ้นมาจากพื้นดิน หลังจากพายุสงบวันรุ่งขึ้นพระอาทิตย์ก็ส่องแสงสว่างระยิบระยับจากโบสถ์
 ส่งเสียงก้องในวันคริสต์มาส

93. The Old Street Lamp

เรื่องราวของตะเกียงเก่า ๆ ดวงหนึ่งที่อยู่บนถนนซึ่งใช้งานมานานเป็นเวลา
 หลายปีพร้อม ๆ กับยามรักษาบริเวณนั้น ยามอาศัยอยู่กับภรรยาของเขาในบ้านแถวนั้น
 ตะเกียงไ้มองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้แสงสว่างของตนเอง และตะเกียง
 จะจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี ต่อมาตะเกียงดวงนี้ได้มาอยู่ในบ้านของ
 คนเฝ้ายาม และตะเกียงรู้สึกพอใจมากที่มีคนเฝ้าเข้ามาไว้ในบ้าน ซึ่งเป็นที่กำบังลม
 กำบังแสงแดดได้ ผู้คนในบ้านได้จุดตะเกียงขึ้นตอนที่จัดงานวันเกิดให้กับชายเฝ้ายาม

94. The Old Tombstone

เรื่องราวของการทำและแกะสลักหินบนหลุมฝังศพของผู้ตาย รุ่นคุณปู่คุณย่า
 เมื่อภรรยาตายก่อนสามีก็จะเหงามาก ต่อมาสามีก็ตายคนจึงนำศพไปฝังไว้ข้าง ๆ
 กับหลุมฝังศพของภรรยา เมื่อหลายปีต่อมาหินที่สลักชื่อผู้ตายก็ถูกขाय และนำออกมาไว้
 ข้างนอกสุสาน เป็นที่เล่นของพวกเด็ก ๆ หินนั้นเมื่อถูกแสงสว่างก็จะเป็นประกายสุกใส

95. Ole Lukoie

โอเล ลูโกอี เป็นนักเล่านิทานเก่งมากจนไม่มีใครในโลกนี้เทียบได้ ตอนกลางคืนพวกเด็ก ๆ จะนั่งรวม ๆ โตะ โอเลก็ค่อย ๆ ย่องมาไม่ให้เด็ก ๆ รู้ตัว เขามีวิธีทำให้เด็ก ๆ เงี่ยมและตั้งใจฟังนิทานของเขา พวกเด็ก ๆ ก็จะมีเรื่องราวต่าง ๆ ตอนที่เด็ก ๆ นอนหลับโอเลจะเล่านิทานของเขาประจำวันต่าง ๆ ตั้งแต่ วันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ แต่ละวันก็จะมีเรื่องราวแตกต่างกันออกไป

96. Ole, the Tower Keeper

โอเลเป็นคนเฝ้าหอคอย เขามาจากครอบครัวที่มีอันจะกิน เขาได้รับการศึกษาดี เขาได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ของเขาให้คนรุ่นหลังฟัง มีทั้งนิทานเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับวันสำคัญต่าง ๆ และเรื่องราวของประเทศเดนมาร์กในสมัยก่อน

97. On Judgement Day

วันล้างโลกเป็นวันที่พระเจ้าฟื้นขึ้นมา เพื่อล้างบาปให้กับสัตว์โลก คนที่ทำบาปไปแล้ว เมื่อบาระลึกไต่ภายหลัง วิญญาณเมื่อตายไปแล้วจะมีทูตแห่งความตายนำไปเพื่อล้างบาป

98. Peeter, Peter and Peer

เพียเตอร์ ปีเตอร์ และเพียร์ เป็นสมาชิกของครอบครัวพีเตอร์เสน เมื่อเขาโตขึ้น เพียเตอร์ ต้องการจะเป็นชโนบ เพราะว่าเขาได้ดูละครเรื่องฟรา ไตโวโล (Fra Diavolo) ซึ่งมีส่วนทำให้จิตใจเขาค่อยตามบทละครนั้น ปีเตอร์อยากจะเป็นคนเก็บขยะ ส่วนเพียร์นั้นเป็นเด็กดี ต้องการจะเป็นพ่อ เพียร์ เฮอร์นั้นดูท่าทางจะเหมือนกับชโนบเท่านั้น แต่ในที่สุดเขาทั้งสามก็ได้เป็นสิ่งที่ตนเองต้องการ

99. Pen and Inkstand

เรื่องราวของปากกา และที่เสียบปากกา เมื่อปากกามีน้ำหมึกจะสามารถเขียนบนกระดาษได้ ที่เสียบปากกาจะรู้เรื่องเกี่ยวกับบทกวีเป็นอย่างดี ปากกาและที่เสียบปากกามีความภูมิใจว่าตนเองเป็นเครื่องมือในการ เขียนให้กวี

100. The Penman

ชายผู้หนึ่งมาสมัครงานในบริษัทแห่งหนึ่ง และทำหน้าที่เขียนหนังสือ เพราะลายมือสวยเมื่อเข้ามาทำงานแล้ว ตัวเขาเองอยากจะเป็นเจ้าของที่ทำงานเอง เจ้าของบริษัทเป็นนักเขียนที่ดีมาก ชายผู้เข้ามาทำงานได้เขียนสิ่งที่ไร้สาระและทุกสิ่งที่เขาเขียนพิบพิต และสิ่งที่เศร้าสำหรับงานของเขาคือลายมือที่สวยงามของเขาจะไม่มีปรากฏเลยในที่สุดเขาก็ตาย

101. The Phoenix Bird

เรื่องนี้เกี่ยวกับความเชื่อว่า นกฟีนิกซ์เป็นนกศักดิ์สิทธิ์ที่บวงจากสวรรค์ ซึ่งสามารถบินไปยังเกาะแลบแลนด์ อังกฤษ และฝั่งแม่น้ำคงคา

102. Picture Book Without Pictures

ผู้เขียนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตนเอง เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในตอนกลางวัน ดวงจันทร์ได้มาลอยอยู่ที่หน้าต่าง และทำให้ผู้เขียนมองออกไปข้างนอกและจินตนาการไปว่า ดวงจันทร์ได้เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่ดวงจันทร์ได้พบเห็นมา ดวงจันทร์ได้ใช้เวลาสามสิบสามคืนเล่าเรื่องราวที่แตกต่างกันออกไปทุกคืน

103. A Picture From the Ramparts

เรื่องราวของนักโทษคนหนึ่งมองเห็นภาพธรรมชาติแล้วเปรียบเทียบกับสภาพตนเอง ความงามของทิวทัศน์ และเสียงนกร้องทำให้จิตใจอ่อนละมุนและล่องลอยไป แต่ยามที่แสงแดดตอนเย็นในฤดูใบไม้ร่วงถูกบดบัง เขารู้สึกว่าเหมือนกับชีวิตที่มีคนมองเขาในห้องขังที่จำกัคดีสระ

✓ 104 The Pigs

เรื่องราวของหมูซึ่งครั้งหนึ่งมีรถม้ามาจอดอยู่ใกล้กับเล้าหมู ที่อยู่ใกล้บ้านของชาวนา รถม้านั้นเหลือแต่ที่เป็นโครงเท่านั้น พวกหมูได้โอกาสจึงเข้าไปอยู่ในรถม้านั้น ต่อมาพวกหมูทั้งหลายก็อพยพเข้าไปอยู่ในป่า และเป็นเจ้าป่าของที่นั้น ในป่ามีต้นคอกกุกหลายชนิดในกิ่งเกล กาก และนกชนิดอื่น ๆ ร้องเพลงอยู่ทั่วไป แม้หมูอาศัยอยู่กับพวกลูกหมูอย่างมีความสุขในป่า

105. The Poor Women and The Canary Bird

หญิงชราที่ยากจนคนหนึ่งเมื่อสามีเสียชีวิต หญิงชราคนนี้ไม่สามารถจะหาเงินได้ และไม่มีใครช่วยได้ หญิงชราได้แต่สวดมนต์อ่อนวอนพระเจ้า มีนกขมิ้นที่ลุดออกมาจากกรงตัวหนึ่ง ปินมาเกาะที่ศัพตรงศีรษะและร้องเพลงอย่างไพเราะ นกขมิ้นปลอบใจหญิงชรา และพาหญิงชราไปที่บ้านเจ้าของเคิม คนในบ้านสงสารหญิงชราจึงซื้อโลงศพให้

106. The Porter's Son

ลูกชายของกนชนของมีฝีมือในการวาดภาพมาก จนเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป เขามักไปเล่นที่ที่เป็นหญิง และมีความสนิทสนมกันมาก เขาเป็นที่รู้จักของเจ้าหญิงและพระเจ้าแผ่นดิน เขาได้รับเชิญไปงานเลี้ยงบ่อยมาก เขาต่อสู้กับอุปสรรคมาตั้งแต่ตอนเด็ก ๆ จนกระทั่งประสบความสำเร็จในชีวิต

107. The Princess on the Pea

มีเจ้าชายองค์หนึ่งต้องการสมรสกับเจ้าหญิงตัวจริง จึงประกาศให้หญิงสาว
ทั่ว ๆ ไป ทดสอบดูว่าใครจะเป็นเจ้าหญิงตัวจริง มีหญิงสาวจำนวนมากมาแสดงความจำนง
โดยการนอนบนที่นอนหนายี่สิบชั้น และข้างล่างสุดมีเมล็ดถั่วอยู่ หญิงสาวคนหนึ่งรู้ว่า
อะไรแน่ ๆ อยู่ใต้ที่นอนเจ้าชายจึงแต่งงานกับหญิงสาวคนนั้นเพราะรู้ว่า เป็นเจ้าหญิงตัวจริง

108. The Psyche

เรื่องราวของไซคี ผู้เป็นศิลปินชาวโรมัน ไซคีมีรูปโฉมงามค้ำรูปปั้น อยู่ในสมัย
เดียวกับแองเจโล ศิลปินผู้มีชื่อเสียงไปทั่วโลก

✓ 109. The Puppet - Show Man

ชายชาวเคนมาร์คผู้ที่มีความสุขที่สุดคนหนึ่ง มีอาชีพในการออกแสดงหุ่นกระบอก
ไปในสถานที่ต่าง ๆ เขาได้ไปพบกับนักศึกษาศิลปะคนหนึ่งและได้รู้จักสนิทสนมกัน เป็น
อย่างดี และเขาทั้งสองได้นำหุ่นกระบอกมาใส่วิญญาณ ให้แสดงเองโดยที่ชายชาวเคนมาร์ค
เป็นผู้กำกับการแสดง ต่อมาเขาได้ท่องเที่ยวไปในแถบสแกนดิเนเวีย ผู้คนทั้งหลายรู้จักเขา
เป็นอย่างดี

110. The Racers

กระต่ายและหอยทาก คือ ผู้ชนะการแข่งขันวิ่งตลอดปี โดยมีลา และบ๊ายส์ัญญาณ
เป็นกรรมการ กระต่ายได้รางวัลที่หนึ่ง ด้วยความเร็วสูงสุด มีสิทธิ์เข้าไปในสวนครีว
โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ หอยทากได้รางวัลที่สองเพราะมานะอดทน มีโอกาสพักผ่อน
บนรั้วหินที่มีตะไคร่เขียว ท่ามกลางแสงแดด

111. The Rags

นอกบริเวณโรงงานทำกระดาษ มีกองผ้าชീรัวซึ่งมาจากประเทศต่าง ๆ แต่ละ
คืนนี้เมื่อเรื่องราวมาแล้วดูกันฟัง ส่วนผ้าชীรัวเคนมาร์ค คุยกับผ้าชীรัวเมืองสวีเดนเกี่ยวกับ
คุณสมบัติของตนเองว่าเป็นผ้าชীรัวที่ดี แต่ในที่สุด ผ้าชীรัวทั้งหลายก็กลายเป็นกระดาษ

✓ 112. The Red Shoes

เด็กหญิงตัวเล็กและแสนดีคนหนึ่งสวมรองเท้าไปเฝ้าภูตนาง ความในภูตนาง
เธอไม่สวมรองเท้า หญิงทหารองเท้าในหมู่บ้านไคเย็บรองเท้าสีแดงให้เด็กหญิงคนนี้
เธอสวมรองเท้าสีแดงในวันแรกซึ่งเป็นวันที่ฝังศพแม่ของเธอ หลังจากนั้นเธอก็เสียชีวิต
เธอได้รับอุปการะจากหญิงชราผู้หนึ่งจนกระทั่งหญิงชราคนนี้เสียชีวิตลง เด็กหญิงคนนี้
ชอบสวมรองเท้าสีแดงไปโบสถ์และรองเท้าสีแดงทำให้ชีวิตของเธอเปลี่ยนแปลงไปเมื่อใด
ที่เธอสวม เธอจะเต้นรำได้อย่างสนุกสนานและมีความสุข

113 The Rose Elf

ในสวนดอกไม้ มีเพศคางคกหนึ่ง สิ่งสถิตอยู่ในกลีบดอกกุหลาบ ค้างคกหนึ่งเพศคา
เข้าไปในกลีบดอกกุหลาบไม่ได้ เพราะคึกมากแล้ว จึงคิดจะไปนอนอยู่ในกลีบของ
ดอกไม้ชนิดอื่น ๆ ในขณะที่กำลังหากดอกไม้ชนิดอื่นนั้น ได้มองเห็นหนุ่มสาวคู่หนึ่งพลอดรักกัน
และได้ทราบถึงอุปสรรคของทั้งสองที่มีคนขัดขวางคือพี่ชายของหญิงสาว ต่อมาชายหนุ่มคนนี้
ถูกพี่ชายของหญิงสาวฆ่าตายและได้ฝังศพไว้ในสวน เพศคางคกเห็นเหตุการณ์โดยตลอดจึง
มากระซิบให้หญิงสาวทราบ หญิงสาวได้นำสิริระของชายหนุ่มใส่ไว้ในกระถางดอกไม้
เก็บไว้ในห้องนอน จนกระทั่งหญิงสาวทรอมใจตาย ดอกไม้ทั้งหลายก็ส่งกลิ่นที่เป็นพิษมา
ฆ่าพี่ชายของเธอ เพื่อแก้แค้นให้กับชายหนุ่ม

✓ 114. A Rose From Homer's Grave

เรื่องของดอกกุหลาบที่ขึ้นอยู่ที่หลุมฝังศพของโฮเมอร์ ซึ่งในบริเวณนั้นมีหลุมศพของนักในตึงเกลด้วย นักในตึงเกลเคยรักดอกกุหลาบและร้องเพลงให้ฟัง เมื่อนักในตึงเกลตายไปดอกกุหลาบก็ส่งกลิ่นหอมตลอดไปทั่วบริเวณหลุมฝังศพ

115. The Shadow

ชายแปลกหน้าคนหนึ่งนั่งอยู่เฉยๆ หน้าบ้าน เงาของเขาจะทอดยาวไปยังฝั่งตรงกันข้ามถนน เมื่อเขาเคลื่อนไหวเงาก็เคลื่อนตามไปด้วย มีนักศึกษาคนหนึ่งอาศัยอยู่บ้านตรงกันข้าม นักศึกษาคิดว่าเงาของเขาไปปรากฏอยู่ที่บ้านชายแปลกหน้านั้น หลายปีต่อมาเงาของชายแปลกหน้าได้มาปรากฏอีก และได้ชักชวนให้นักศึกษาไปเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ ด้วยกัน จนกระทั่งพบเจ้าหญิงและเงาได้ขอร้องให้นักศึกษาสลับเปลี่ยนตัวกับตนเอง แต่นักศึกษาไม่ยอม ในที่สุดเงาก็ได้แต่งงานกับเจ้าหญิงแทนนักศึกษา

✓ 116. She Was Good for Nothing

เรื่องราวของหญิงชู้ก้นหนึ่ง ซึ่งเคยมีความรักกับลูกชายของเทศมนตรี หลอนได้ต่อสู้กับการงานมาตลอดกับลูกชายหนึ่งคน หลอนพยายามสอนลูกชายของหลอนให้มีความอดทน หลอนชอบดื่มเหล้ามากจนกระทั่งเจ็บป่วย หลอนเล่าความหลังสู่เพื่อนของหลอนฟังว่าหลอนเป็นแม่หม้าย สามีของหลอนเป็นคนทำถุงมือขาย ได้เสียชีวิตเพื่อลูกชายของหลอนเล็ก ๆ สาเหตุที่หลอนไม่ได้แต่งงานกับคนรักของหลอนจึงเป็นลูกชายของเทศมนตรีก็เพราะว่าฐานะแตกต่างกันมาก แม่ของฝ่ายชายขอร้องให้หลอนไปแต่งงานกับคนอื่น หลังจากสามีของหลอนตายหลอนต้องทำงานเลี้ยงลูกชายมาตลอด จนกระทั่งล้มป่วย ในที่สุดหลอนก็ตาย

117. The Shepherdess and the Chimney - Sweep

ตุ๊กตาหญิงเลี้ยงแกะกับตุ๊กตาคาวาคล่องไฟ อยู่ในบ้านหลังเดียวกัน ทั้งอยู่ใกล้กันบนโต๊ะและเป็นคู่หมั้นกัน ปู่ของตุ๊กตาหญิงเลี้ยงแกะต้องการให้หล่อนแต่งงานกับตุ๊กตาตัวใหญ่ ซึ่งมีภรรยาอยู่แล้วสิบเอ็ดคน ตุ๊กตาหญิงเลี้ยงแกะไม่ยอมจึงบอกกับคนรักซึ่งเป็นตุ๊กตาคาวาคล่องไฟให้พาหล่อนหนีไป ทั้งสองได้ครองรักกันอย่างมีความสุข จนกระทั่งตุ๊กตาสองตัวแตก

118. The Shirt Collar

เรื่องราวของคอเสื้อเมื่อถูกกิน ไปอีกแล้วก็นามารีด ในขณะที่รีด คอเสื้อก็บ่นบอกว่าร้อนและบอกกับเตารีดว่า เมื่อเตารีดมารีดทำให้เขาเสียขึ้น คอเสื้อก็จีบกมชัด แต่เตารีดไม่ชอบคอเสื้อก็ไปจีบหัวอีก และคอเสื้อก็ยกว่ามีคนรักมาก ในที่สุดคอเสื้อก็กลายเป็นผ้าซีริ้ว และถูกนำไปทำเป็นกระดาษ

119. The Silent Book

เรื่องราวของชายผู้หนึ่งเมื่อ เขาตายในโลงศพจะมีหนังสือเล่มใหญ่หนาอยู่ เล่มหนึ่งหนูนทีระ เขาไม่มีญาติพี่น้องมาขึ้นรอบ ๆ โลงศพของเขา เขาเคยเป็นนักศึกษาคณะที่ฉลาดมาก และเคยดื่มเหล้าและสุขภาพของเขาก็เสื่อมโทรมลงกลายเป็นคนกิดมาก เขาจะกิดถึงคอกไม้คอกหนึ่งที่เขาเอาใส่หนังสือเล่มนั้นเงินเหี่ยวแห้ง งานငံงศพของเขาไปมีเพื่อนของเขาไปในงานเลย ที่หลุมငံงศพเขาจะมีคอกไม้ที่ส่งกลิ่นหอมปลูกอยู่ใกล้ ๆ

120. The Silver Shilling

เหรียญเงินมีค่าเท่ากับเหรียญหนึ่งซิลลิงออกมาจากโรงกระษาปณ์ด้วยความตั้งใจที่ตนเองจะได้ออกไปเห็นโลกกว้างตามต้องการ เหรียญซิลลิงได้ตกไปอยู่ในมือของคนแล้วคนเล่า และกระเป๋าคณนี้ คนโน้น เปรียบเสมือนกับการท่องเหี่ยวไปในที่ต่าง ๆ

✓121. The Snail and the Rosebush

หอยทากกับกอกุหลาบได้คุยกันถึงเรื่องการทำหน้าที่ของคนบนพื้นดินว่า หน้าทีของหอยทากคือคายเมือกลงบนพื้นดินเท่านั้น ส่วนกอกุหลาบก็มีหน้าที่ออกดอกบานสะพรั่งทำให้โลกสวยงามและทำให้คนที่พบเห็นคอกุหลาบมีความสุข

122. The Snowdrop

หนุ่มสาวเมื่อเขียนจดหมายถึงกันจะขึ้นต้นด้วยคำว่า สโนว์ดรอป และฝ่ายหญิงจะนำดอกไม้ไปใส่ในกระดาษที่มีขี้ผึ้งส่งไปให้ชายคนรักด้วย

123. The Snow Man

มีหิมะซึ่งปั้นเป็นรูปคนยืนอยู่ท่ามกลางสายลมในฤดูหนาว รูปปั้นหิมะไม่ชอบความร้อน เพราะว่าความร้อนทำให้มันละลาย ในบริเวณนั้นมีสุนัขเฝ้ายามเป็นเพื่อนกับรูปปั้นหิมะ สุนัขมักจะคุยถึงเรื่องราวต่าง ๆ ให้รูปปั้นหิมะฟัง จนกระทั่งฤดูหนาวผ่านไป รูปปั้นหิมะก็ละลาย

✓124. The Snow Queen

เรื่องนี้เป็นเรื่องของเด็กชายและเด็กหญิงชื่อเคย์และเกอร์ตา ซึ่งเป็นเพื่อนกัน เคย์ได้หายไป เพราะราชินีหิมะเที่ยวไปในดินแดนต่าง ๆ เกร์ตาออกติดตาม และสุดท้ายพบเคย์ที่วังของราชินีหิมะ เกร์ตาพบว่าร่างกายเคย์แข็งและเป็นเหมือนน้ำแข็ง เธอร้องไห้จนหยาดน้ำตาของเธอหยดไปถูกหัวใจเคย์และทำให้เคย์กลายเป็นคนดั่งเดิม

125. Something

พี่น้องห้าคนกำลังคุยกันถึงสิ่งที่ตนเองจะต้องทำในชีวิต คนที่หนึ่งจะเป็นผู้ทำก่อนอื่น คนที่สองต้องการจะเป็นช่างก่อสร้าง คนที่สามต้องการเป็นสถาปนิก คนที่สี่บอกว่า

อยากจะเป็นคนที่มีความคิดดีในการสร้างศึกลงให้เหมาะสมกับสภาพอากาศ และวิถีชีวิตในประเทศ
คนที่ห้ามบอกว่าเขาจะคอยดูอีกสักวันว่าจะทำได้หรือเปล่า นั่นคือ บางอย่างที่เขาจะต้องทำ
และพี่น้องทั้งห้าคนก็ทำตามที่เขาคิดในที่สุด

126. Soup from a Sausage Peg

งานเลี้ยงจัดขึ้นสำหรับการแข่งขันทำซูปในระหว่างหมูตัวเมียทั้งหลาย มีหมูตัวเมีย
สี่ตัวที่รับอาสาไปหาวิธีทำซูปเป็นเวลา 1 ปี หมูแต่ละตัวก็มีประสบการณ์ต่าง ๆ กลั้มา
ทุกตัว

หมูตัวที่หนึ่งบรรยายว่า ได้ลองไปในทะเล กลับมาพร้อมกับซูปอัน ๆ

หมูตัวที่สองบรรยายว่า ได้อ่านหนังสือในห้องสมุด และรายงานว่าซูปที่ได้มานั้น
คือการ เล่นทานให้พัง

หมูตัวที่สามรายงานก่อนหมูตัวที่สามว่า การทำซูปจากเข็มหมุดนั้น ไม่มีในโลกนี้
เป็นเรื่องที่สมมุติขึ้นมาเอง

หมูตัวที่สามรายงานสุดท้ายว่า ตนเองไม่ได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ เหมือนหมู
สามตัวนี้ ตนเองอยู่ที่บ้านทำซูป และซูปนี้กองไว้ข้างของราชาหมู จึงจะดี ในที่สุดพระราชา
แห่งหมูก็เลือกหมูตัวที่สามสมรสด้วย

✓ 127. The Steadfast Tin Soldier

ตุ๊กตาทหารตะกั่วหลงรักกับตุ๊กตาซึ่งเป็นของเล่นเด็กอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน
วันหนึ่งเด็กเจ้าของบ้านเล่นตุ๊กตาทหารตะกั่วและตุ๊กตาทหารตะกั่วได้พลัดตกจากหน้าต่าง
ลอยตามน้ำไหลลงแม่น้ำ ปลาตัวหนึ่งได้กลืนตุ๊กตาเข้าไป กนิชบ้านเด็กคนนั้นไปซื้อถั่วขาว
และได้ปลาตัวนั้นมาหากับข้าว เมื่อฆ่าทองปลาออกได้พบตุ๊กตาทหารตะกั่วอยู่ในท้องปลา
จึงนำตุ๊กตาทหารตะกั่วไปไว้ที่เค็ม ตุ๊กตาทหารตะกั่วได้พบตุ๊กตาทหารหญิงที่รักอีกครั้ง แต่โชคไม่ดี
ที่เด็กเจ้าของบ้านได้โยนตุ๊กตาทหารตะกั่วเข้าไปในกองไฟ แล้วลมก็พัดอย่างแรง ไปปะทะ

เอาตุ๊กตาหญิงเข้าไปในกองไฟเช่นกัน ตุ๊กตาทหารตะกั่วใหม่หมด เหลือแต่หัวใจตะกั่ว ส่วนตุ๊กตาหญิงนั้นไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่แม้แต่เลื่อมเงินทองที่เป็นเครื่องประดับก็ถูกไฟไหม้จนคาเป็นเงาฉาน

128. The Stone of the Wise Man

เรื่องนี้เป็นเรื่องของชายฉลาดผู้หนึ่งที่สั่งสอนบุตรชายเขาว่า การมองชีวิตจากโลกภายนอกจะทำให้คนเป็นผู้รอบรู้ เขาได้บอกกับลูกชายของเขาว่าความฉลาดนั้นจะต้องควบคู่กับความดี ความจริง และความสวยงาม ซึ่งสามารถรับรู้ได้จากประสาททั้งห้าและ ผู้เขียนได้เปรียบเทียบความดีความจริงและความสวยงามเป็นเงินที่มีค่าของกษัตริย์ฉลาด

129. The Storks

นกกระสาและลูกเล็ก ๆ อาศัยอยู่บนหลังคาบ้าน ในหมู่บ้านมีเด็กซุกซนมารบกวนนกกระสาและลูกนกทั้งสี่ตัวบ่อย ๆ เด็ก ๆ เหล่านี้จะพูดจาข่มขู่ลูกนกกระสาต่าง ๆ นานา เป็นอันว่า พวกลูกนกทั้งหลายจะถูกแขวนคอ และถูกเผาตาย พวกลูกนกไม่พอใจในคำพูดเหล่านี้ แม่นกกระสาต้องการจะสอนให้ลูกหัดบิน เพื่อที่จะบินหนีไปยังประเทศซีปป์ต์ในฤดูหนาว ลูกนกก็คิดจะแกล้งแค้นเด็กพวกที่ข่มขู่ แต่แม่นกก็คอยห้ามเอาไว้

130. The Storm Shifts the Signboards

ในสมัยที่คอปป์เป็นเด็ก ช่างทารองเท้าจะใช้กระดานเป็นป้ายติดฝาผนังให้คนทราบ และเมื่อช่างย้ายไปหาที่ใหม่ก็ตามช่างจะนำกระดานป้ายไปด้วย เวื่อนักท่องเที่ยวต้องการจะพูดในที่ชุมชนในระหว่างที่เขาท่องเที่ยวไปเขาจะใช้ป้ายติดไว้ก่อนเป็นค้ำหนังสือ เมื่อคอปป์เข้าไปในเมืองจะเห็นป้ายเหล่านี้ อยู่มาวันหนึ่งลมพายุได้พัดกระหน่ำในเมืองอย่างรุนแรงทำให้กระดานป้ายต่าง ๆ ล้มลงระเนระนาด เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นครั้งเดียวตอนที่คอปป์ยังเป็นเด็ก

131. A Story

คนไปโบสถ์ในวันอาทิตย์ด้วย ท่าทางที่สดชื่น แต่บรรยากาศภายในโบสถ์นั้น
 บาทหลวงได้พูดเสียงดังในขณะที่เทศน์สั่งสอนว่า คนทั้งหมดดอกดวงและทาบาป พระเจ้า
 จะต้องทำโทษส่งไปลงนรกเมื่อเขาตายไปแล้ว ผู้คนที่อยู่ในโบสถ์ก็เกิดความกลัวขึ้นมา

132. A Story from the Sand Dunes

เรื่องราวของเนินทรายในคาบสมุทรจัตแลนด์ บริเวณเนินทรายนี้มีผู้คนอาศัย
 อยู่มากมาย สองสามีภรรยาผู้ที่อาศัยอยู่บริเวณนั้น มีอาชีพชาวประมง อยู่มาวันหนึ่งคลื่น
 ในมหาสมุทรพัดอย่างบ้าเลือด คนได้พัดเอาเรือท่องเที่ยว ซึ่งมีผู้หนึ่งกับเด็กสาวอยู่ในเรือ
 ผู้หญิงที่เป็นแม่ของเด็กได้เสียชีวิต สองสามีภรรยาชาวประมงได้เลี้ยงเด็กน้อยไว้จนกระทั่ง
 เติบโต และเขาได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ทางเรือ เขาได้เสียชีวิตและถูกฝังไว้
 ในเนินทรายนี้

✓ 133. The Story of a Mother

แม่คนหนึ่งนั่งดูลูกชายซึ่งกำลังจะตายอยู่ ทันใดนั้นมีชายแก่คนหนึ่งมาเกาะที่
 ประตู เมื่อเข้ามาในบ้านชายแก่คนนั้นพร้อมลูกชายของแม่ก็หายไป แม่ก็รีบออกจากบ้าน
 ไปตามหาลูกชายของ หลอน เมื่อออกมาข้างนอกหลอนพบกับหญิงคนหนึ่งสวมชุดคนึงอยู่ใน
 หิมะ และบอกกับแม่ว่าเพิ่งเห็นความตายออกมาพร้อมเด็กน้อย และจะไม่นำเด็กน้อยมา
 คืนแม่อีก แม่ก็เที่ยวตามหาลูกต่อไปจนในที่สุดไปพบกับความตายและขอลูกคืน ความตาย
 ไม่ยอมคืนลูกให้ และได้นำลูกไปในดินแดนที่ไม่มีใครรู้จัก

134. The Story of the Year

เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในฤดูต่าง ๆ ในรอบหนึ่งปี ในฤดูหนาวหิมะจะปกคลุม
 พื้นดิน นกและสัตว์ชนิดอื่น ๆ ก็อาศัยอยู่บนพื้นดิน ในฤดูใบไม้ผลิสัตว์เหล่านี้จะปีชีวิตใหม่

พืชจะผลิใบอยู่ในป่าทั่วไป เมื่อถึงฤดูร้อนต้นไม้ก็จะออกผล พอถึงฤดูใบไม้ร่วงก็จะเก็บเกี่ยวผลได้

135. A String of Pearls

คุณย่าเล่าเรื่องระยะทางของการขนส่งในสมัยก่อน เมื่อแม่คสิมบีที่แล้ว ในขณะที่ไม่มีทางรถไฟ การเดินทางไปที่ต่าง ๆ ใช้เวลานานหลายวัน ถนนก็ไม่ดี การส่งจดหมายก็ล่าช้า เส้นทางไข่มุกอยู่ระหว่างเมืองกอร์ซอร์กับโคเปนเฮเกน

136. Sunshine Stories

ภายใต้แสงอาทิตย์สิ่งที่มีชีวิตอาศัยอยู่มากมาย มีหงส์ตัวหนึ่งอาศัยอยู่ใกล้กับทะเล หงส์ตัวนี้มักจะบินไปในป่าที่อยู่ใกล้กับทะเล บริเวณนั้นมีหญิงที่ยากจนอาศัยอยู่ในกระท่อมกับลูกชายสี่คน ลูกชายแต่ละคนได้รับแหวนจากหงส์ตัวที่อาศัยอยู่บริเวณเดียวกัน แหวนนั้นเป็นแหวนที่นำโชคมาให้ เรื่องที่จบลงนี้เป็นเรื่องของดวงอาทิตย์ซึ่งเล่าสู่ลมและฝนฟัง

137. The Swan's Nest

ในสมัยโบราณมีฝูงหงส์บินจากเพือกเขาแอลป์ไปสู่ที่ราบอันเขียวชอุ่มของมิลาน และที่ราบมิลานเป็นสถานที่ตั้งของฝูงหงส์เหล่านี้ ฝูงหงส์เหล่านี้ถูกเรียกว่าลอมบาร์ด และพระเจ้าได้กุมครองฝูงหงส์เหล่านี้ให้พ้นจากอันตรายที่จะเกิดขึ้นในพื้นที่ระหว่างทะเลบอลติกและทะเลเหนือ

138. The Sweethearts or (The Top and The Ball)

ลูกช่าง ลูกบอล อยู่ในบ้านเดียวกัน ลูกช่างหลงรักลูกบอลมาก และคิดจะเป็นแฟนกับลูกบอล อยู่มาวันหนึ่งลูกบอลลูกเด็กโยนเล่นและได้ตกไปอยู่ข้างรังของนกนางแอ่น

ลูกช่างเสียใจมากก็คิดว่าลูกบอลแต่งงานกับนกนางแอ่นแล้ว จากนั้นมาลูกช่างกับลูกบอลก็ไม่เจอกันอีก จนกระทั่งหลายปีผ่านไป ลูกช่างและลูกบอลพบกันอีก ลูกบอลบอกกับลูกช่างว่าตนเองยังไม่ได้แต่งงานที่หายไปเพราะตกไปอยู่บนหลังคา ตอนที่พบกับลูกช่างอยู่ในขณะเมื่อคนใช้น้ำชยะมาเทพบลูกช่างเป็นผีทองจึงเก็บมาไว้ในบ้านเหมือนเดิม

139. The Swineherd

เจ้าชายของเมืองหนึ่งได้ออกท่องเที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ จนกระทั่งถึงเมืองหนึ่งมีเจ้าหญิงที่ชอบสนุก เจ้าชายได้สมัครเป็นคนเลี้ยงหมู เจ้าชายมีของเล่น เสียงดังจนคนทั่วไปได้ยินอยู่ชั้นหนึ่งเป็นเสียงดังไพเราะ เจ้าหญิงได้ยินเสียงของเล่นชั้นนี้จึงต้องการซื้อจากคนเลี้ยงหมูที่เป็นเจ้าชาย แต่เจ้าชายไม่ยอมขาย เจ้าชายต้องการแลกกับรูปของเจ้าหญิง ตอนแรกเจ้าหญิงไม่ยอม เมื่อได้ยินเสียงอีก เจ้าหญิงก็ต่อรองให้เป็นรูปของพี่เลี้ยงแทน เจ้าชายไม่ยอม เจ้าหญิงจึงต้องให้เจ้าชายจูบ โดยมีพี่เลี้ยงยื่นล่อเอากระโปรงปิดไม่ให้คนเห็น เมื่อพระราชามาพบเข้าจึงขับไล่ทั้งสองออกจากเมือง เจ้าชายไม่ยอมรับเจ้าหญิง เพราะเขอรักสนุกอย่างเที่ยว โดยไม่คำนึงถึงชื่อเสียงของตนเอง

140. The Talisman

เจ้าหญิงและเจ้าชายเพิ่งแต่งงานกันได้ใหม่ ๆ ต้องการจะเสาะแสวงหาเครื่องรางของขลังไว้ป้องกันตัว จึงได้เดินทางท่องเที่ยวไปตามเมืองต่าง ๆ เพื่อเสาะแสวงหาสิ่งนั้น ระหว่างทางได้พบกับคนเลี้ยงแกะกับภรรยาพร้อมลูก ๆ คู่มักมีความสุขดี ทั้งเจ้าหญิงและเจ้าชายก็คิดว่าสองสามีภรรยานั้นเป็นคู่ที่มีความสุขที่สุด เจ้าชายจึงขอซื้อผ้าชายผู้นั้นแต่ชายผู้นั้นบอกว่าเขาไม่มีเสื้อผ้าที่จะใส่อีก ถ้าให้เจ้าชายไปแล้วเจ้าชายจึงตัดสินใจกลับระหว่างทางได้พบกับชายฉลาดและชายผู้นั้นได้ถามเจ้าชายถึงสิ่งที่เจ้าชายได้รับในระหว่างการท่องเที่ยว เจ้าชายบอกว่าสิ่งที่ได้รับก็คือ ความพอใจในสิ่งที่ตนเองมีคือความสุขที่สุด

141. The Teapot

เรื่องราวของกาน้ำชาลายครามอันหนึ่ง ซึ่งมีความหยิ่งอยู่ในตัวของมันเอง เพราะว่ามันเป็นเครื่องลายครามมีค่า และมักจะถูกวางไว้บนโต๊ะ และมีคนมาจับอย่าง ทะนุถนอม มีมือหนึ่งมาจับอย่าง รุ่มง่ามจึงทำให้หลุมมือตกลงบนพื้น และพวยกาก็แตกออกจากกาน้ำ คนจึงนำกาน้ำชาไปใส่ดินและปลูกดอกไม้ข้างในนั้นกาน้ำชามีความสุขมากที่มี อีกรชีวิตหนึ่งอยู่ในตัวของมัน

142. There Is a Difference

กิ่งแอปเปิ้ลถูกนำมาวางไว้ในบ้าน และมีความภูมิใจมากที่ได้มาปักอยู่ในแจกัน ร่วมกับดอกไม้ชนิดต่าง ๆ เมื่อมีผู้คนผ่านไปมากก็จะพูดจาต่าง ๆ นานา บางคนพูดมากจน เกินไป บางคนพูดน้อยจนเกินไป บางคนไม่พูดเลย กิ่งแอปเปิ้ลเริ่มมองเห็นความแตกต่าง ของคน และความแตกต่างของต้นไม้ ดอกไม้ด้วย

143. The Thorny Road of Honor

เรื่องราวของบุคคลสำคัญทางประวัติศาสตร์ เช่น โคลัมบัส ผู้ซึ่งเคยเดินทาง ครอบโลก และได้พบทวีปใหม่ กาลิเลโอผู้ที่ศึกษาว่าโลกมีแรงดึงดูด โจนออฟอาร์ค ผู้เก่งกล้าในสงคราม ซึ่งถูกเผาทั้งเป็น มีหัวใจที่เข้มแข็งและได้นำชัยชนะมาสู่ประเทศชาติ ของเธอ โรเบิร์ต ฟุลตัน วิศวกรผู้คิดค้นเรือ และบุคคลสำคัญของประเทศเดนมาร์ก ได้ทำ ประโยชน์ให้กับประเทศชาติ สมควรที่จะได้รับกายกบองชมเชย

144. Thousands of Years from Now (Written in 1853)

ในอนาคตโลกมนุษย์จะเจริญขึ้น จะมีเครื่องบินเป็นยานพาหนะ เรือเดินทะเล จะมีความเร็วมากขึ้น การติดต่อสื่อสารก็จะรวดเร็วขึ้น เมืองใหญ่ ๆ ในยุโรปก็จะ เจริญขึ้น

145. Thumbelina

สามีภรรยาคนหนึ่งต้องการมีลูกจึงไปขอพรจากแม่มด แม่มดจึงให้เมล็ดข้าวสาลี มาปลูกไว้ในกระถาง ต่อมาเมล็ดข้าวได้กลายเป็นหญิงเล็ก ๆ เท่าหัวแม่มือ พ่อแม่จึง เรียกว่าหนูน้อยหัวแม่มือ และได้ทะนุถนอมเลี้ยงดูหนูน้อยอย่างดี อยู่ต่อมาทางคางคกมาพบ เข้าและต้องการนาหนูน้อยไปให้ลูกชายของตนเอง คางคกได้พาหนูน้อยไปเลี้ยงไว้ หนูน้อยไม่ชอบลูกชายคางคก และไม่ยอมแต่งงานด้วย ปลาได้ช่วยให้หนูน้อยหนีไปจาก คางคก ต่อมาหนูน้อยก็ได้ไปอยู่กับหนู ตอนที่อยู่กับหนู ได้มีตัวตุ่นมาชอบหนูน้อยและอยาก แต่งงานกับหนูน้อย แต่หนูน้อยไม่ชอบ ตอนที่อยู่กับหนูนั่นหนูน้อยได้ช่วยชีวิตนางเงือกให้ หนีจากหนวบทะเฒ่าโดยที่ไม่มีใครรู้เลย เพราะความดีของหนูน้อยนางเงือกจึงช่วยให้หนูน้อย หนีไปจากหนูโดยพาหนูน้อยบินหนีไปจากพวกหนูไปอาศัยอยู่ในบริเวณที่อบอุ่นกว่า ในที่สุดหนูน้อย ได้พบกับเจ้าชายและได้แต่งงานกัน

146. The Toad

ครอบครัวของคางคกอาศัยอยู่ในบ่อ ลูกของคางคกอยากจะขึ้นจากบ่อมาดูโลก ภายนอกเมื่อออกมาจากบ่อแล้วลูกคางคกได้ท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ เมื่อมองเห็น ดวงจันทร์ คางคกก็คิดในใจว่า ถ้าตนเองกระโดดขึ้นไปอยู่บนดวงจันทร์คงจะดีมาก คางคกได้ไปพบกับแม่ไก่ และนกกระสา ในที่สุดคางคกถูกนกกระสาฆ่าตาย และกินเป็น อาหาร

147. The Tinder Box

ทหารเดินทางกลับบ้านหลังจากสงครามเสร็จสิ้นแล้ว ระหว่างทางได้พบกับ แม่มด แม่มดได้วานให้ทหารลงไปในโพรงไม้เพื่อที่จะเอากล่องตีบุกมาให้ในโพรงไม้นั้น จะมีที่เก็บเงินทองและทรัพย์สินสมบัติมากมาย ภายในกล่องตีบุกมีสุนัขสามตัว ซึ่งเป็นสุนัข วิเศษ สามารถบันดาลทุกอย่างให้เจ้าของได้ เมื่อทหารนำกล่องตีบุกขึ้นมา แม่มดต้องการ

กลองตีมุกมาก แต่ก็ไม่ยอมบอกทหารว่า เอากลองตีมุกไปทำอะไร ทหารจึงไม่ยอมให้ กลองตีมุกแก่แม่มดแล้วทหารได้ตัดหัวของแม่มดซากก่อนที่จะออกเดินทางต่อไป ในเมืองนั้น มีเจ้าหญิงอยู่องค์หนึ่งมีพระโณมงคางมาก ทหารได้ทราบข่าวดังนั้นจึงมีความต้องการที่จะ ชมโฉมของเจ้าหญิง ทหารจึงเปิดกลองตีมุก และได้พบกับสุนัข พร้อมทั้งจะอาสาพาเจ้าหญิง มาให้ทหารได้ชมโฉม ในขณะที่สุนัขพาเจ้าหญิงมานั้นเจ้าหญิงมีความรู้สึกเหมือนฝันได้เล่า ให้พระราชินีฟัง พระราชินีพยายามหาสาเหตุให้ได้ว่าสุนัขพาเจ้าหญิงไปไว้ที่ไหน ในที่สุด พระราชินีก็จับได้ จึงนำทหารไปคุมขังเพื่อที่จะแขวนคอ ตอนที่ถูกคุมขังอยู่ ทหารได้นึกถึง กลองตีมุกจึงจำงให้เด็กขอมรองเท้าเอากลองตีมุกมาได้ เมื่อทหารได้กลองตีมุกมา สุนัขทั้งสาม ก็ออกมาช่วยทหาร หลังจากสุนัขได้ปราบปรามศัตรูของทหารหมดแล้ว ประชาชนจึงแต่งตั้ง ทหารให้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน และทหารได้แต่งงานกับเจ้าหญิงสมความปรารถนา

148. The Traveling Companion

ชายคนหนึ่งป่วยกำลังจะตาย เขามีลูกชายชื่อ จอห์น และลูกชายเขาก็คือเป็นคนดี ก่อนที่จะตายเขาได้บอกกับลูกชายว่าลูกชายเป็นคนดี และพระเจ้าช่วยลูกชายของเขาให้ พันภัยต่าง ๆ หลังจากพ่อของจอห์นตาย จอห์นได้ท่องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ และจอห์นได้ เชื่อในเรื่องของพระเจ้าเชื่อเรื่องการหาความดี และเขาก็เชื่อว่าพ่อของเขาตายแล้ว ไปสวรรค์ เขาบอกกับตัวเองว่าเขาต้องหาความดีมา ๆ เพื่อที่จะไปพบกับพ่อเขาในสวรรค์ เขาได้ท่องเที่ยวไป และพบกับเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วยกัน ซึ่งเขาได้เดินทางไปตามที่ ต่าง ๆ ระหว่างทางเขาทั้งสองได้พบกับพ่อมด และเขาทั้งสองได้เดินทางมาที่เมือง ๆ หนึ่ง มีพระเจ้าแผ่นดินปกครอง และมีเจ้าหญิงซึ่งเป็นเจ้าหญิงที่ไม่ดี จอห์นพยายามที่จะเอาชนะ เจ้าหญิง และเจ้าหญิงเป็นแม่มดต้องการให้ชายหนุ่มผู้ที่จะแต่งงานกับหลอนตอบคำถาม สามข้อของหลอนไม่ว่าจะเป็นเจ้าชายหรือยาจก ถ้าตอบคำถามทั้งสามข้อถูกต้อง เจ้าหญิง พร้อมทั้งจะแต่งงานด้วยและชายผู้นั้นก็จะ เป็นกษัตริย์ต่อจากบิดาของเธอ เจ้าหญิงโหดร้าย คอชชายที่มา หลอนหาตามใจหลอนไม่ว่าจะเป็นการตัดศีรษะหรือแขวนคอเมื่อชายคนใด ตอบคำถามไม่ได้ เมื่อจอห์นได้พบกับเจ้าหญิงเขาก็หลงรักเจ้าหญิง เขาได้ตัดสินใจเข้าไป

ในวังเพื่อไปหาเจ้าหญิง แม้ว่าเพื่อนเขาพยายามห้ามก็ตาม ในที่สุดเขาก็สามารถเอาชนะเจ้าหญิงได้แต่งงานกับเจ้าหญิงและเป็นพระเจ้าแผ่นดินองค์ต่อไป

149. Twelve by the Mail

ผู้เขียนอธิบายเดือนทั้งสิบสองเดือน โดยแต่ละเดือนมีประวัติความเป็นมาต่างกันคือ เดือนมกราคมเป็นเดือนของพ่อค้า กุมภาพันธ์เป็นเดือนของเจ้าชายที่ชอบสนุก มีนาคมเป็นเดือนของนักพยากรณ์อากาศ เมษายนเป็นเดือนของคนโง่ พฤษภาคมเป็นเดือนของหญิงสาวสวยที่ร้องเพลงไพเราะ มิถุนายนเป็นเดือนของหญิงสาวที่มีพี่ชายคือเดือนกรกฎาคม สิงหาคมเป็นเดือนของแม่ กันยายนเป็นเดือนของช่างทาสี ตุลาคมเป็นเดือนของเจ้าชายที่ดี พฤศจิกายนเป็นเดือนแห่งความหนาวเย็น ธันวาคมเป็นเดือนของหญิงชราที่ต้องใช้หม้อไฟเสมอเพื่อทำให้ร่างกายอบอุ่น

150. Two Brothers

บนเกาะหนึ่งของประเทศเคนมาร์คมีเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่ง กรอบครัวหนึ่ง มีลูกชายสองคน คนหนึ่งชอบเรื่องของธรรมชาติ ดวงอาทิตย์และดวงดาวไม่ชอบฟังนิทาน ชอบคนคว่ำว่านกทาไมจึงบินได้ ส่วนเด็กชายอีกคนหนึ่งชอบอ่านหนังสือและมีอารมณ์คล้อยตามเหตุการณ์ในหนังสือ

151. Two Maidens

เมเคน เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่ง ใช้สำหรับกระทุ้งก้อนหิน และจะอยู่ในสวนใกล้ ๆ กับสิ่งอื่น เช่น เชือกวัด รถเข็นหิน และพลั่ว เป็นอุปกรณ์การก่อสร้างอย่างหนึ่งที่ชอบให้เรียกว่าเมเคน ซึ่งแปลว่าหญิงสาวเพราะว่าตนเองยังอายุน้อยอยู่ ส่วนอีกอันหนึ่งเก่ามากแล้ว จึงมีเมเคนอยู่ 2 ตัว ที่ช่วยกันทำงาน

✓ 152. The Ugly Duckling

ลูกเป็ดตัวหนึ่งมีหน้าตาน่าเกลียด จึงเกิดน้อยอกน้อยใจ คิดว่าตนเองไม่เหมือนกับลูกตัวอื่น จึงเร่ร่อนออกไปอยู่กับฝูงเป็ดป่า ฝูงเป็ดป่าก็รังเกียจไม่ให้เข้าพวกด้วย รังแกลูกเป็ดจนลูกเป็ดทนไม่ได้ก็ออกหนีไปอาศัยอยู่ตาม ^{ที่ซึ่งอื่น}สถานที่ต่าง-ๆ จนในที่สุดได้ไปพบกับฝูงหงส์ฝูงหนึ่ง ภายในฝูงมีหงส์ที่สวยงามอยู่หลายตัว ลูกเป็ดได้เข้าไปอยู่กับฝูงหงส์หงส์พวกนั้นไม่ได้รังเกียจลูกเป็ด ตอนที่ลูกเป็ดอยู่ใกล้ฝูงหงส์ในน้ำได้มองเห็นเงาของตนเองเป็นหงส์ จึงเกิดความภูมิใจในรูปเงาอันสวยงามนั้น ลูกเป็ดก็หายจากทุกข์โศกและมีความสุขและได้อาศัยอยู่ในสวนสาธารณะกับฝูงหงส์นั้นตลอดมา ความเศร้า

153. Under the Willow Tree

ชายหนุ่มคนหนึ่งเคยเป็นเพื่อนเล่นกับหญิงสาวที่อยู่ใกล้บ้านมาตั้งแต่ตอนเขาทั้งสองยังเป็นเด็ก เมื่อเติบโตขึ้นเขาทั้งสองได้อาศัยอยู่ห่างไกลกัน ฝ่ายชายได้เดินทางไปในประเทศต่าง ๆ ทางยุโรป ต่อมาเพื่อนหญิงของเขาเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงมาก ฝ่ายชายหลงรักฝ่ายหญิงมากแต่ฝ่ายหญิงรักเหมือนเพื่อน วันหนึ่งในฤดูหนาวชายหนุ่มมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นวิลโลว์และคิดถึงหญิงคนรัก และพิถีพิถันงานของเขากับเธอ อากาศหนาวมากพายุหิมะพัดกระหน่ำมาถูกร่างของชายหนุ่มจนทำให้ชายหนุ่มขาดใจเพราะความหนาวเย็น

154. Urbanus

เออมานัส อาศัยอยู่ในวัด เขาชอบเวียนหนังสือ เขาศึกษาเกี่ยวกับคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ในบริเวณวัดมีนกทาค้วยไม้ตัวหนึ่งที่ประหลาดหายตัวได้ และความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในวัดคือโบสถ์ขยายพื้นที่ออกกลายเป็นโบสถ์ที่ใหญ่กว่าเดิม พระที่อยู่ในวัดคิดว่า เป็นความมหัศจรรย์ และพระหนุ่มชื่อ เออมานัส ได้หายสาบสูญไปโดยไม่มีใครทราบสาเหตุ

155. Vano and Glano

วาโนและกลาโน เป็นเกาะที่อยู่ใกล้ฝั่งทะเลของซีแลนค์ บนเกาะวาโน และกลาโนนั้นมีหมู่บ้าน โบสถ์ และฟาร์ม อยู่มาวันหนึ่งมีลมพายุเกิดขึ้นได้พัดเอาเกาะ 2 เกาะนี้จมลงในทะเล ผู้คนที่อาศัยอยู่ในแถบนั้นได้เอาให้ลูกหลานฟังต่อ ๆ กัน มาถึงเรื่องราวของเกาะสองเกาะนี้

156. A View from Vartou's Window

ช่างกาแพงล้อมรอบกรุงโคเปนเฮเกน มีบ้านสีแดงหลังใหญ่ที่มีหน้าต่างหลายบาน อยู่หลังหนึ่ง ที่นี้เป็นสถานที่พักของกษัตริย์เรียกว่า วาร์ทู (Vartou) หญิงชราหนึ่งมองดูเด็ก ๆ กำลังเล่นอยู่ใกล้ ๆ กับกำแพง เด็ก ๆ เหล่านั้นดูเหมือนว่ามีความสุขมาก

157. What Happened to the Thistle

ต้นทิสเซลเกิดอยู่ในสวนในชนบทเป็นเครื่องหมายของ สกอตแลนด์ ถ้าชายหนุ่มคนใดได้นำกิ่งทิสเซลมาปักอยู่ที่กระดุมเสื้อ ถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่มีคนนำมาให้ หญิงสาวชาวสกอตจะนำดอกทิสเซลมาปักให้กับชายหนุ่มตอนที่แต่งงานกัน

158. What Old Johanne Told

โจฮันน์ รู้เรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตที่ผ่านมา ในสมัยก่อนเด็ก ๆ มักจะมาวิ่งเล่นในต้นไม้ โจฮันน์เป็นลูกของคนทำรองเท้า โจฮันน์อาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ และมีเพื่อนผู้ที่คุ้นเคยกันมาตั้งแต่เด็ก ๆ โจฮันน์อยากจะเป็นช่างตัดเสื้อชายและอยากจะทำไปอยู่ในเมืองด้วย ต่อมาเขาก็ได้เป็นช่างตัดเสื้อสมความปรารถนา และอยู่มาจนกระทั่งแก่ชรา มีลูกมีหลานหลายคน

159. What One Can Invent

มีชายหนุ่มคนหนึ่งได้ศึกษาแนวทางที่จะนำไปสู่การเป็นนักเขียน เขาต้องการจะหาเลี้ยงชีพโดยการเขียนบทกวี เขาคิดว่าสิ่งทั้งหลายในโลกนี้ได้มีคนเขียนบรรยายไว้เกือบหมดแล้ว คนที่เกิดมาในสมัยก่อนเขาคิดว่าในสมัยนี้ เขาคิดมากจนไม่สบาย หนิงชราจึงได้แนะนำเขาให้เขียนวิจารณ์งานของคนที่เขาเขียนขึ้นไว้ก่อน เพื่อเป็นการเริ่มต้น

160. What the Old Man Does Is Always Right

เรื่องราวของชาวนาคนหนึ่งเดินทางไปตลาดได้นำมาไปเพื่อที่จะขาย ระหว่างทางได้พบกับชายผู้หนึ่งกับวัว ชาวนาจึงขอเปลี่ยนกับวัว เมื่อพบกันนำแกะมา ชาวนาจึงขอเปลี่ยนวัวกับแกะ ต่อมาพบคนนำห่านมาชาวนาขอเปลี่ยนแกะกับห่านและได้เปลี่ยนห่านกับแอปเปิ้ลเน่า ในที่สุดเมื่อชาวนากลับมาบ้านได้แล้วเรื่องราวต่าง ๆ ให้ภรรยาเขาฟัง ภรรยาเขาก็ยอมรับว่าเขาทำอะไรมักจะถูกเสมอ และในที่สุดภรรยาก็นำแอปเปิ้ลเน่าไปแลกกับกระเทียมของเพื่อนบ้านเพื่อที่จะนำมาทำเป็นอาหาร

161. What the Whole Family Said

หนูน้อยมารีได้รับของขวัญวันเกิดมากมาย หนูน้อยมารีมีพี่ชายสองคนอายุเท่ากับกับสิบเอ็ดปี อยู่ในบ้านหลังเดียวกัน และมีอีกครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ด้วยกัน ครอบครัวนี้มีลูกอยู่ในวัยรุ่นทุกคน พวกเขาเด็ก ๆ มักจะคุยกันว่าในสมัยที่พ่อแม่ของตนเองยังเป็นเด็ก เหตุการณ์ต่าง ๆ แตกต่างจากสมัยนี้มาก

✓ 162. Which Was the Happiest ?

เรื่องราวของดอกกุหลาบที่อยู่ในสวนดอกไม้ดอกกุหลาบแต่ละดอกเล่าประวัติของตนเองให้เพื่อน ๆ ฟัง เพื่อจะได้ทราบว่าตนเองเป็นบุคคลที่มีความสุขที่สุด ดอกกุหลาบแต่ละดอกมีประวัติแตกต่างกันออกไป ดวงอาทิตย์ ลม และน้ำค้าง ต่างก็ชอบให้ดอกกุหลาบทุกดอกมีความสุข

163. The Wicked Prince

มีเจ้าชายองค์หนึ่ง ชอบรุกรานประเทศเพื่อนบ้านเพื่อที่จะครอบครองดินแดนส่วนต่าง ๆ และแผ่ขยายอำนาจของตนเองให้มากขึ้น เมื่อเจ้าชายช่วนไปตามเมืองไหน ผู้คนก็จะหลบหนีไปเพราะกลัวความโหดร้าย เจ้าชายไม่เชื่อในพระเจ้าพยายามจะเอาชนะพระเจ้าโดยการสร้างเรือที่มีปืนไว้ยิงพระเจ้า ในที่สุดพระเจ้ายกทัพมาลงมาอาละวาด กัดเจ้าชายถึงแก่ความตาย

164. The Wild Swans

เจ้าชายสิบเอ็ดองค์ถูกคำสาปของแม่มดซึ่งเป็นมารดาเลี้ยง แม่มดสาปให้เป็นหงส์ขาวทั้งสิบเอ็ดตัว ส่วนเจ้าหญิงองค์สุดท้ายได้ส่งไปอยู่กับชวานานอกเมือง แม่มดไม่พอใจที่เจ้าหญิงสวยกว่า พยายามจะฆ่าเจ้าหญิงหงส์ทั้งสิบเอ็ดตัวจะกลายเป็นเจ้าชายตอนกลางคืน และมีโอกาสพบกับเจ้าหญิง เจ้าหญิงพยายามถักเสื้อผ้าที่ไช้ต้นตาแยถักให้หงส์ทั้งสิบเอ็ดตัวใส่ก็จะพ้นคำสาปของแม่มด เจ้าหญิงได้ออกทนความเหนื่อยยาก ในที่สุดก็สามารถถักเสื้อผ้าทั้งสิบเอ็ดตัว แต่ตัวที่สิบเอ็ดเหลือแขนเสื้อ 1 ข้างยังไม่เสร็จ เตะเจ้าหญิงไค้สิ้นชีวิตลงในที่สุด

165. The Will-o'-the-Wisps Are in Town

เรื่องราวของชายคนหนึ่งรู้เรื่องนิทานเป็นอย่างดี นิทานจะซ่อนอยู่ในที่ต่าง ๆ เราจะต้องเสาะแสวงหาในป่าหรืออยู่ตามชายหาด นิทานจะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสถานที่ต่าง ๆ กันออกไป ชายคนนี้เมื่อเข้ามาอยู่ในเมืองคนในเมืองต้องการจะให้เขาเล่านิทานให้ฟังทุกครั้ง

166. The Wind Tells about Valdemar Daae and His Daughters

เรื่องราวของสตรีสูงศักดิ์ และลูกสาวสามคนท่องเที่ยวไปในรถม้า ลูกสาวคนหนึ่งเป็นคนเงี้ยว บิดาอาศัยอยู่บ้านหลังใหญ่ด้วยกัน ลูกสาวคนหนึ่งแต่งตัวเป็นชาย สวมครเป็นกะลาสีเรือ ในวันอีสเตอร์ บิดาได้ฝันไปว่าตนเองพบทองคำ ซึ่งที่แท้จริงเป็น แสงแดดสีเหลืองทอง บิดาและลูกสาวทั้งสามมักจะออกมาเดินเล่นด้วยกันเสมอ ๆ ตอนที่ลูกสาวยังเป็นเด็ก ต่อมาลูกสาวคนหนึ่งเสียชีวิต และศพถูกฝังอยู่ใกล้ ๆ กับบิดาของเธอ

167. The Windmill

โรงสีลมตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางสายลมและแสงแดด โรงสีลมมีความหยิ่งและภูมิใจในตนเองที่เป็นโรงสีลมหที่แข็งแรง และสวยงาม และตั้งอยู่บนเนินเขาที่กั้นผ่านไป ผ่านมามองเห็นได้ชัดเจน วันหนึ่งโรงสีลมถูกไฟไหม้ เหลือแต่ซาก ความหยิ่งผยองก็หายไป

168. The World's Fairest Rose

พระราชินีองค์หนึ่งรักดอกกุหลาบมาก ในบริเวณพระราชวังและห้องต่าง ๆ จะมีดอกกุหลาบปลูกอยู่ทั่วไปส่งกลิ่นหอมคลอบอบวล แต่พระราชินีกำลังป่วยอยู่ ไม่มียาขนานใดจะรักษาให้หายได้ นอกจากดอกกุหลาบที่สวยงามที่สุดในโลกและบริสุทธิ์ที่สุด ดอกกุหลาบที่คิที่สุคในโลกปรากฏอยู่ในสมุดและมาจากพระเจ้า ในที่สุดพระราชินีก็มองเห็นดอกกุหลาบที่คิที่สุคในโลกที่ไ้ตายจากโลกนี้ไป

การแบ่งประเภทของนิทาน

นิทานทั้งหมด 168 เรื่องนั้น เมื่อนำมาแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ จะแบ่งได้ดังนี้

เทพนิยาย มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. The Beetle
2. The Bird of Folklore
3. The Bottle Neck
4. The Buckwheat
5. Clumsy Hans
6. The Court Cards
7. Dance, Dance, Doll of Mine
8. The Daisy
9. The Darning Needle
10. The Drop of Water
11. The Dryad
12. The Elder-Tree Mother
13. The Elf Mound
14. The Emperor's New Clothes
15. Everything in Its Proper Place
16. The Farmyard Cock and the Weather cock
17. The Fir Tree
18. Five Pea from a Pod
19. The Flax
20. The Flea and the Professor
21. The Flying Trunk
22. The Galoshes of Fortune
23. The Garden of Paradise
24. The Girl Who Trod on the Loaf

25. The Goblin and the Grocer
26. The Goblin and the Woman
27. In the Children's Room
28. The Jumpers
29. The Last Pearl
30. A Leaf from Heaven
31. Little Claus and Big Claus
32. Little Green One
33. Little Ida's Flowers
34. The Little Match Girl
35. The Little Mermaid
36. Luck May Lie in a Pin
37. The Marsh King's Daughter
38. The Money Pig
39. The Most Incredible Thing
40. The Nightingale
41. Ole Lukio
42. Pen and Inkstand
43. Picture Book Without Pictures
44. The Princess on the Pea
45. The Puppet-Show Man
46. The Rags
47. The Red Shoes
48. The Rose Elf
49. The Shadow

50. The Shepherdess and the Chimney Sweep.
51. The Shirt Collar
52. The Snail and the Rosebush
53. The Snow Man
54. The Snow Queen
55. Soup from a Sausage Peg
56. The Steadfast Tin Soldier
57. Sunshine Stories
58. The Sweetheart
59. The Swineherd
60. The Talisman
61. The Teapot
62. There Is a Difference
63. This Fable Is Intended for You
64. Thumbelina
65. The Tinder Box
66. The Travelling Companion
67. Two Maidens
68. The Ugly Duckling
69. The Wicked Prince
70. The Wild Swans
71. The World Fairest Rose

นิทานสี่วิต มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. The A-B-C Book
2. Anne Lisbeth
3. Aunty
4. Beautiful
5. The Bond of Friendship
6. Chicken Grethe's Family
7. Children's Prattle
8. Dance, Dance, Doll of Mine
9. The Flax
10. The Gardener and the Noble Family
11. Grandmother
12. Heartache
13. Ib and Little Christine
14. The Ice Maiden
15. The Jewish Girl
16. Kept Secret but not Forgotten
17. Little Tuck
18. Lucky Peer
19. The Old House
20. Peiter, Peter and Peer
21. The Penman
22. A Picture from the Ramparts
23. The Poor Woman and the Little Canary Bird

24. The Porter's Son
25. She Was Good For Nothing
26. The Silent Book
27. The Snowdrop
28. Something
29. The Storm Shifts the Signboards
30. The Story of a Mother
31. Two Brothers
32. Under the Willow Tree
33. What One Can Invent
34. What the whole Family Said

นิทานวีรบุรุษ มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. Aunty Toothache
2. The Cripple
3. Golden Treasure
4. Great - Grandfather
5. Holge Danske
6. Ole, the Tower Keeper
7. The Psyche
8. The Stone of a Wise Man
9. The Thorny Road of Honor
10. The Will-o'-the-Wisps Are in Town

นิทานท้องถิ่น มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. Danish Popular Legends
2. Folks Say
3. The Gate Key
4. Godfather's Picture Book
5. Luck May Lie in a Pin
6. The Metal Pig
7. The Naughty Boy
8. The Nightcap of the "Pebersvend"
9. The Old Street Lamp
10. The Old Tombstone
11. A Rose from Homer's Grave
12. A Story from the Sand Dunes
13. A String of Pearls
14. The Swan's Nest
15. Vano and Glano
16. A View from Vartou's Window
17. What Happened to the Thistle
18. What Old Johanne Told
19. The Wind Tells About Valdemar Daae and His Daughters

นิทานอธิบายเหตุ มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. At the Uttermost Parts of the Sea
2. The Candles
3. The Comet
4. The Days of the Week
5. The Great Sea Serpent
6. Moving Day
7. Pen and Inkstand
8. Picture Book Without Pictures
9. The Silver Shilling
10. The Story of the Year
11. Thousands of Years from Now
12. Twelve by the Mail
13. What One Can Invent
14. Which Was the Happiest

ตำนานและเทพกรณ มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. The Angel
2. The Bell
3. The Bell Deep
4. The Bishop of Borglum and His Men
5. The Child in the Grave
6. The Dryad
7. God Can Never Die
8. A Good Humor

นิทานอธิบายเหตุ มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. At the Uttermost Parts of the Sea
2. **The** Candles
3. **The** Comet
4. The Days of the Week
5. The Great Sea Serpent
6. Moving Day
7. Pen and Inkstand
8. Picture Book Without Pictures
9. The Silver Shilling
10. The Story of the Year
- 11.. Thousands of Years from Now
12. Twelve by the Mail
13. What One Can Invent
14. Which Was **the** Happiest

ตำนานและเทพปกรณัม มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. The Angel
2. The Bell
3. The Bell Deep
4. **The** Bishop of Borglum and His Men
5. The Child in the Grave
6. The Dryad
7. God Can Never Die
8. A Good Humor

นิทานอธิบายเหตุ มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. At the Uttermost Parts of the Sea
2. The Candles
3. The Comet
4. The Days of the Week
5. The Great Sea Serpent
6. Moving Day
7. Pen and Inkstand
8. Picture Book Without Pictures
9. The Silver Shilling
10. The Story of the Year
11. Thousands of Years from Now
12. Twelve by the Mail
13. What One Can Invent
14. Which Was the Happiest

ตำนานและเทพปกรณัม มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. The Angel
2. The Bell
3. The Bell Deep
4. The Bishop of Borglum and His Men
5. The Child in the Grave
6. The Dryad
7. God Can Never Die
8. A Good Humor

9. The New Century's Goddess
10. The Old Church Bell
11. The Old Oak Tree Last Dream
12. On **Judgement** Day
13. The Phoenix Bird
14. A Story
15. Urbanus

นิทานสัตว์ มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. The Beetle
- 2.. The Butterfly
3. Croak
4. The Farmyard Cock and the Weathercock
5. The Happy Family
6. In the Duck Yard
7. The Jumpers
8. The Neighboring Families
9. The Pigs
10. The Racers
11. The Snail and the Rosebush
12. Soup from a Sausage Peg
13. The Storks
14. The Toad
15. The Ugly Duckling
16. The Wild Swan

นิทานมุขตลก มีเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. The Emperor's New Clothes
2. The Flying Trunk
3. Little Claus and Big Claus
4. What **the** Old Man Does Is Always Right

นิทานทั้งหมด 168 เรื่องนี้ เมื่อจับประเภทเข้าด้วยกันแล้วจะมีนิทานบางเรื่อง
ที่อยู่ในสองประเภท นิทานที่อยู่ในสองประเภท ได้แก่

1. The Emperor's New Clothes เทพนิยายและมุขตลก
2. The Farmyard Cock and the Weather Cock เทพนิยาย
และนิทานสัตว์
3. The Flax เทพนิยายและนิทานชีวิต
4. The Flying Trunk เทพนิยายและมุขตลก
5. The Jumpers เทพนิยายและนิทานสัตว์
6. Little Claus and Big Claus เทพนิยายและมุขตลก
7. Luck May Lie in a Pin เทพนิยายและนิทานทองถิ่น
8. The Snail and the Rosebush เทพนิยายและนิทานสัตว์
9. Soup from a Sausage Peg เทพนิยายและนิทานสัตว์
10. The Ugly Duckling เทพนิยายและนิทานสัตว์

วิเคราะห์ลักษณะสมจริงในนิทาน

ผู้วิจัยได้ศึกษานิทานทั้งหมดของ แอนเดอร์สัน และได้พบว่านิทานของแอนเดอร์สัน มีลักษณะเด่นอย่างหนึ่ง คือ มีลักษณะสมจริง ลักษณะสมจริงที่จะกล่าวถึงนี้เป็นลักษณะสมจริง ที่แสดงภาพชีวิตจริงในลักษณะการบรรยายตรงไปตรงมา ไม่มีการสร้างภาพพจน์ใด ๆ ทั้งสิ้น ลักษณะความสมจริงในนิทานของ แอนเดอร์สัน ที่ผู้วิจัยจะศึกษานั้น จะเป็นลักษณะสมจริงที่ แสดงคุณสมบัติตามธรรมชาติ เช่น ความสมจริงของสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ และสิ่งไม่มีชีวิตต่าง ๆ ซึ่งสภาพความสมจริงนั้นจะไม่คำนึงถึงการพูดได้ของสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ และสิ่งของต่าง ๆ เพราะว่าในงานเขียนประเภทนิทานนั้นตัวละครส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตหรือสิ่งไม่มีชีวิตก็ตาม จะพูดได้ ถ้าตัวละครแสดงคุณสมบัติตามสภาพความเป็นจริงของตนเอง แสดงว่ามีลักษณะความสมจริง และถ้าตัวละครแสดงคุณสมบัติผิดไปจากสภาพความเป็นจริงของลักษณะตนเองก็แสดงว่า ไม่ป็นลักษณะความสมจริง ลักษณะความสมจริงที่จะนำมาวิเคราะห์นั้น จะเป็นลักษณะสมจริงที่เหมือนกับธรรมชาติโดยตรงของสิ่งเหล่านั้น เช่น ลักษณะความสมจริงของต้นไม้ ดอกไม้ และสิ่งไม่มีชีวิตต่าง ๆ เพื่อเป็นการง่ายต่อการวิเคราะห์ ผู้วิจัยจึงแบ่งนิทานออกเป็นหมวดหมู่ ตามลักษณะความสมจริงของตัวละครในนิทาน ลักษณะสมจริงที่จะนำมาวิเคราะห์นั้นจะไม่คำนึงถึงการพูดได้ของตัวละคร เพราะว่า การพูดได้ของตัวละครเหล่านี้ เป็นลักษณะทั่ว ๆ ไปของตัวละครในนิทาน

ลักษณะสมจริง แบ่งได้เป็นกลุ่มดังนี้ คือ

1. ลักษณะสมจริงของต้นไม้และดอกไม้
2. ลักษณะสมจริงของสัตว์
3. ลักษณะสมจริงของสิ่งของเครื่องใช้ภายในบ้าน
4. ลักษณะสมจริงของสถานที่ต่าง ๆ และปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ
5. ลักษณะสมจริงของคน

ลักษณะสมจริงของต้นไม้ และดอกไม้ในนิทานของ แอนเดอร์สันนั้นปรากฏอยู่ในนิทานหลายเรื่อง และลักษณะสมจริงของต้นไม้และดอกไม้ในนิทานเหล่านี้ สามารถแยกเป็นตัวละครเอกของเรื่อง และตัวละครประกอบของเรื่องได้ ดังนี้

ลักษณะสมจริงของต้นไม้และดอกไม้ที่เป็นตัวละครเอก

ลักษณะความสมจริงที่ปรากฏในนิทานเรื่อง "The Fir Tree" ในเรื่องต้นสนเป็นต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่า และคิดใฝ่ฝันอยากจะไปเป็นต้นคริสต์มาสในบ้านคน ความคิดนี้เกิดขึ้นทุก ๆ ปี ตั้งแต่ต้นสนอายุยังน้อยอยู่จนกระทั่งต้นสนอายุได้พอที่จะถูกตัดไปทำเป็นต้นคริสต์มาส เชื่อต้นสนได้มีโอกาสเข้าไปอยู่ในบ้าน คนในบ้านก็ประดับประดาต้นสนด้วยสิ่งของต่าง ๆ และได้ตั้งต้นสนไว้ในบ้านตลอดเทศกาลคริสต์มาส ต้นสนเมื่อถูกนำมาประดับประดาและตั้งอยู่ในห้องรับแขกที่สวยงามก็มีความภูมิใจในตนเองและมีความต้องการที่จะเห็นคนไปเฝ้าที่ไม้ปีโอกาสเหมือนตนเอง ต้องการที่จะให้ต้นไม้ในป่าที่ตนเองเคยอยู่ร่วกับมาเห็นสภาพของตนเองตอนที่อยู่ในบ้านคนซึ่งเป็นต้นคริสต์มาสถูกประดับประดาด้วยสิ่งสวยงาม เมื่อหมดเทศกาลคริสต์มาสแล้ว คนก็นำต้นสนไปไว้ในห้องเก็บของต่อมาต้นสนก็แห้ง คนใช้ในบ้านจึงนำต้นสนไปทำฟืน

ต้นสนในสภาพที่เป็นจริง เหมือนกับในนิทานเรื่องนี้ เมื่อถึงเทศกาลคริสต์มาสผู้คนก็จะตัดต้นสนที่มีอายุเจริญเติบโตพอสมควรที่จะนำไปทำเป็นต้นคริสต์มาสได้ เมื่อนำต้นสนมาทำเป็นต้นคริสต์มาสแล้ว คนในบ้านก็จะช่วยกันประดับประดาคัดตกแต่งต้นสนให้สวยงามและนำต้นสนไปไว้ในห้องรับแขกตลอดเทศกาลคริสต์มาส พอหมดเทศกาลคริสต์มาสแล้วคนก็จะนำต้นสนไปทิ้งหรือคนอาจจะนำต้นสนไปทำฟืน เป็นเชื้อเพลิงต่อไป เหมือนกับชะตากรรมของต้นสนในเรื่อง "The Fir Tree" ซึ่งในที่สุดก็ถูกฟันเป็นท่อนหลังจากถูกทิ้งแล้วเพื่อนำไปเป็นฟืน

A servant came and chopped the tree into little pieces..." (Hersholt. 1949 : 195)

ลักษณะความจริงของต้นแฟลกซ์ในเรื่อง "The Flax" ต้นแฟลกซ์เมื่อเจริญเติบโตขึ้นออกดอกชูช่อรับแสงอาทิตย์ และอากาศบริสุทธิ์ ต้นแฟลกซ์มีความสุขมาก แต่อยู่มาวันหนึ่งคนมาถอนต้นแฟลกซ์ไป ต้นแฟลกซ์รู้สึกเจ็บปวดมาก คนนำต้นแฟลกซ์มาทอเป็นผ้าลินิน เมื่อต้นแฟลกซ์รู้ว่าตนเองจะได้เป็นผ้าลินินที่เนื้อดี และสวยก็มีความภูมิใจมาก ที่คนนำไปตัดเป็นเสื้อผ้า และคนโคไชประโยชน์จากผ้าลินิน และเมื่อคนนำไปใช้นาน ๆ ผ้าลินินก็กลายเป็นผ้าซีริว ซึ่งสภาพของต้นแฟลกซ์ที่เป็นเช่นนี้มีลักษณะที่สมจริงเกิดขึ้นในชีวิตจริง คือคนนำต้นแฟลกซ์มาทำเป็นผ้าลินินในโรงงานทอผ้า ผ้าลินินนั้นกนิยมนามาตัดเสื้อผ้าใส่ ตอนที่ผ้าลินินยังใหม่อยู่เสื้อผ้าก็ดูสวยงามใส่ แต่พอคนนำมาใช้นานเข้า ผ้าลินินที่ตัดเป็นเสื้อผ้านั้นก็เก่า คนก็จะไม่ใส่ เสื้อเก่าตัวนั้นอีกต่อไป และคนจะนำเอาเสื้อลินินเก่านั้นมาทำเป็นผ้าซีริวเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสภาพความเป็นจริงนี้เหมือนกับสภาพของต้นแฟลกซ์ในเรื่องที่ถูกนำมาทอเป็นผ้าลินิน แล้วคนนำผ้าลินินมาตัดเสื้อผ้าสวมใส่ เสื้อผ้าเก่ามากคนก็นำเสื้อผ้านั้นไปทำเป็นผ้าซีริวใช้ประโยชน์ต่อไป

ลักษณะความจริงของเมล็ดถั่วในเรื่อง "Five Peas from a Pod" เมล็ดถั่วในเรื่องในขณะที่อยู่ในฝักถั่วนั้น เมล็ดถั่วไคร้รำพันกับตนเองว่าตนเองยังมีอายุน้อย ยังไม่แก่พอที่จะแตกออกไปสู่โลกภายนอกได้ เมล็ดถั่วทั้งห้าเมล็ดมีความต้องการที่จะออกไปท่องเที่ยวในโลกกว้างและมีความต้องการที่จะออกไปให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ พอเวลาผ่านไปนานพอสมควรที่เมล็ดถั่วทั้งห้า เมล็ดนั้นแก่พอที่จะแตกออกจากฝักได้แล้ว เมล็ดถั่วทั้งห้าเมล็ดนั้นก็แตกออกจากฝักถั่ว และกระเด็นไปในที่ต่าง ๆ ไกลจากต้นถั่ว เมล็ดหนึ่งก็ไปอยู่ริมหน้าต่างของบ้านหลังหนึ่งและไต่อกเป็นต้นถั่วในเวลาต่อมา เมล็ดถั่วอีกเมล็ดหนึ่งตกลงไปอยู่ในห้องรอง ซึ่งมีน้ำขังอยู่ ในเวลาต่อมาเมล็ดถั่วก็พองเพราะถูกน้ำแช่เป็นเวลานาน ส่วนเมล็ดถั่วเมล็ดอื่น ๆ กระเด็นไปในที่ต่าง ๆ และได้ตกเป็นอาหารของนกในเวลาต่อมา ในสภาพความเป็นจริงของเมล็ดถั่วนั้นจะเหมือนกับเมล็ดถั่วในเรื่องนี้ ตั้งแต่เมล็ดถั่วอยู่ในฝัก เมื่อมีอายุน้อย เมล็ดถั่วก็ยังไปแตกออกมาเมื่อเมล็ดถั่วแก่จัดแล้วก็แตกออกจากฝักถั่ว และกระเด็นไปในที่ต่าง ๆ เป็นการแพร่พันธุ์ ถ้าเมล็ดถั่วอยู่ใกล้กับนก เมล็ดถั่วก็จะตกไปเป็นอาหารของนก เพราะตามธรรมชาตินกชอบกินเมล็ดถั่ว เมื่อเมล็ดถั่วตกลงสู่หน้าต่างที่มีความชื้นพอเหมาะ เมล็ดถั่วก็จะงอกเป็น

ต้นถั่วต่อไป และเมื่อเมล็ดถั่วตกไปในน้ำอยู่ในท้องร่องหรือในที่มีน้ำขังอยู่เป็นเวลานาน ๆ เมล็ดถั่วก็จะพองขึ้น เมล็ดถั่วในเรื่องนี้มีสภาพความสมจริงเหมือนกับเมล็ดถั่วตามธรรมชาติโดยทั่ว ๆ ไป

"But the fourth pea, who wanted to shoot up to the sun fell into a gutter and lay for days and weeks in the dirty water, where it swelled up amazingly."
(Hersholt. 1949 : 151)

ลักษณะสมจริงของต้นโอ๊ก ในเรื่อง "The Old Oak Tree's Last Dream" ต้นโอ๊กเกิดอยู่ในป่าในฤดูร้อนจะมีพวกแมลงต่าง ๆ มาเกาะที่ใบของต้นโอ๊ก เมื่อถึงฤดูใบไม้ร่วงจะเป็นช่วงเวลาต้นโอ๊กเริ่มจะพักนอนและเป็นไปตามธรรมชาติ เมื่อถึงฤดูหนาวต้นโอ๊กจะไม่มีใบซึ่งมองดูแล้วคล้ายกับว่าเป็นต้นไม้ที่ตายแล้ว แต่ต้นโอ๊กก็เหมือนกับต้นไม้ทั่ว ๆ ไปที่ไม่ปีใบในฤดูหนาว และพื้นที่โดยทั่ว ๆ ไปมีหิมะปกคลุมไปทั่ว ต้นโอ๊กฝันถึงในฤดูร้อนที่มีแต่ความสนุกสนานเพราะว่าเป็นฤดูที่แมลงและนกต่าง ๆ ออกมาร้องเพลงที่ต้นโอ๊ก ทำให้ต้นโอ๊กมีความสุข แต่พอถึงฤดูหนาวทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบสงบ ไม่มีเสียงเพลงจากนกและแมลงต่าง ๆ พื้นที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ลักษณะสมจริงของต้นโอ๊กก็ผันแปรเปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาลตามธรรมชาติของต้นไม้ในเมืองหนาว ซึ่งก่อนที่จะถึงฤดูหนาวจะเป็นฤดูใบไม้ร่วง ต้นไม้ต่าง ๆ ก็จะเปลี่ยนสีต่าง ๆ สวยงามมาก เมื่อใกล้จะถึงฤดูหนาวต้นไม้ก็จะผลัดใบ ใบจะร่วงลงจากต้นทั้งหมด บนต้นไม้จะมีแต่กิ่งไม้เท่านั้น ซึ่งเมื่อมองดูแล้วจะคล้ายกับต้นไม้ที่ตายแล้ว แต่ต้นไม้ยังไม่ตาย เพราะว่าตามธรรมชาติในฤดูหนาวพื้นที่จะปกคลุมด้วยหิมะ อากาศจะหนาวเย็นมาก สิ่งที่มีชีวิตบนพื้นดินก็จะหยุดเจริญเติบโตไปชั่วระยะเวลาฤดูหนาว พอถึงฤดูใบไม้ผลิ หลังจากที่ฤดูหนาวผ่านพ้นไปแล้วหิมะที่ปกคลุมพื้นดินจะละลายและต้นไม้ก็จะงอกใบออกมาใหม่ตามธรรมชาติ ต้นโอ๊กในเรื่องนี้ก็เหมือนกับต้นไม้ทั่ว ๆ ไป มีการผลัดใบ และผลัดใบไปตามฤดูกาลของธรรมชาติ

"Winter is its time for sleeping; that is its night after the long day which we call spring, summer and autumn." (Hersholt. 1949 : 186)

ในเรื่อง "The Buckwheat" ต้นข้าวโพด ต้นข้าวโอ๊ต ต้นไรน์ คันบาร์เลย์ ออกรวงมีเมล็ดเหลืองอร่ามไปทั่วท้องทุ่ง เมื่อมีลมพัดมา ต้นพืชเหล่านี้จะโอนเอนไปตามกระแสลม ซึ่งตามธรรมชาติพืชที่อยู่ในทุ่งนา เมื่อถูกลมพัดมากระทบกับลำต้น ลำต้นซึ่งมีความอ่อนนุ่มแล้วโค้งไปตามกระแสลม ในเรื่องนี้ต้นข้าวทุกชนิดเมื่อถูกลมพัดโค้งไปตามกระแสลมนั้น แต่ต้นข้าวสาลีที่มีลำต้นแข็ง เมื่อถูกลมพัดแล้วไม่โค้งไปตามกระแสลม เมื่อฝนตกลงมากลางทุ่งนามีฟ้าร้อง ฟ้าแลบ กระแสไฟฟ้าจึงยาลงมา กลางทุ่งนาลงที่ต้นข้าวสาลีค่าเป็นตอตะโกเพราะว่าตามปรากฏการณ์ธรรมชาติ เมื่อสิ่งใดอยู่กลางแจ้งเป็นสิ่งที่สูงที่สุดในบริเวณนั้น กระแสไฟฟ้าจะไหลผ่านลงมายังสิ่งที่อยู่สูงที่สุดในขณะที่ต้นไม้อื่น ๆ อยู่รอบข้างโน้มลำต้นลงไปตามกระแสลมจึงไม่ถูกฟ้าผ่า

ดอกไม้ในนิทานของ แอนเตอร์สัน ได้กล่าวถึงสภาพโดยทั่ว ๆ ไป ของดอกไม้ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น ดอกเคซี่ในเรื่อง "Little Ida's Flowers" ดอกเคซี่จะออกดอกบานสะพรั่งไปทั่วบริเวณในฤดูใบไม้ผลิ เมื่ออยู่นานเข้าดอกเคซี่ก็เหี่ยวเฉาลง ซึ่งเป็นธรรมชาติของดอกไม้เมื่อบานอยู่หลายวันก็เหี่ยวและร่วงไปในที่สุด ดอกเคซี่ในเรื่องนี้ตอนเริ่มออกดอกจะชูช่อรับแสงแดดและงูสอกขึ้นอยู่หลายวันและเมื่อถูกลมพัดจะโอนเอนไปมาดูเหมือนกับจะมีความสุขเพราะกิ่งก้านแข็งแรงไม่หัก เบื่อกระแสลมพัดผ่านแต่พอบานหลาย ๆ วัน ดอกเคซี่ก็เหี่ยวเหี่ยว เป็นลักษณะสมจริงของดอกไม้ที่มีเมื่ออายุมากขึ้นก็ต้องเหี่ยวเป็นธรรมดา

ในฤดูหนาวดอกไม้ต่าง ๆ ไม่ได้ออกดอกเพราะว่าความหนาวเย็นถูกปกคลุมด้วยหิมะไปทั่วบริเวณ เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ ต้นดอกไม้จะงอกออกมาจากพื้นดิน เมื่อถึงเวลาพอสมควรต้นดอกไม้เหล่านั้นก็ออกดอกบานสะพรั่งไปทั่วบริเวณ ในเรื่อง "The Snowdrop" เป็นเรื่องราวของดอกไม้ในเมืองหนาว ที่มีหิมะปกคลุมไปทั่วบริเวณ

และต้นดอกไม้ต่าง ๆ ฝ้าคอยฤดูร้อน เพราะว่าต้นดอกไม้ต้องการแสงอาทิตย์ ดอกไม้ชนิดต่าง ๆ มีความสุขเมื่อได้รับแสงอาทิตย์ดอกไม้จะบานสะพรั่งในฤดูร้อน ส่วนในฤดูหนาวนั้น ดอกไม้ที่อยู่ใต้ดินซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ ลักษณะสมจริงของดอกไม้ในเมืองหนาวทั่ว ๆ ไป ในฤดูหนาวดอกไม้ไม่ออกดอกเพราะว่าลำต้นอยู่ใต้ดิน ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ ต้นไม้จะงอกออกมาจากพื้นดิน และพร้อมที่จะออกดอกในฤดูใบไม้ผลิไปจนถึงฤดูร้อน

"I must stretch myself; I must extend myself.

I must open up; I must come out and wave good morning to the summer, that will be a wonderful time." (Hersholt. 1949 : 233)

ลักษณะสมจริงของดอกไม้ที่เป็นตัวละครประกอบ

นิทานของแอนเดอร์สัน ได้กล่าวถึงต้นไม้และดอกไม้ที่แทรกอยู่ในเรื่อง เพื่อให้การดำเนินเรื่องมีชีวิตชีวา และสมจริง ต้นไม้และดอกไม้ที่เป็นตัวละครประกอบจะปรากฏในนิทานในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้ คือ

ในเรื่อง "The Rose Elf" ดอกมะลิในสวนดอกไม้ จะส่งกลิ่นหอมอบอวลหลังจากที่หญิงสาวตายไปตาบุงรักของเธอ ดอกมะลิแสดงถึงความสมจริงที่ดอกมะลิมีกลิ่นหอมตามธรรมชาติ แล้วดอกมะลิมีกลิ่นหอมไปในที่ไกล ๆ ด้วย

ในเรื่อง "The Daisy" ได้กล่าวถึงดอกทิวลิปที่ขึ้นอยู่ใกล้ ๆ กับต้นดอกเคซี่ ดอกทิวลิปถูกคนเค็ดไปเพราะว่าออกดอกสีขาวอยู่ท่ามกลางกอหญ้า ดอกเคซี่มองเห็นดอกทิวลิปถูกคนเค็ดไปก็มีความหวาดกลัวว่าตนเองจะถูกคนอื่นเค็ดไปเช่นกัน

เรื่อง "A Rose from Homer's Grave" ซึ่งเกี่ยวกับดอกกุหลาบที่ขึ้นอยู่บนหลุมฝังศพของ โฮเมอร์ กวีชาวกรีก ในเรื่องแอนเดอร์สันได้บรรยายถึงดอกกุหลาบที่อยู่ข้างหลุมศพของกวีผู้นี้ ดอกกุหลาบเจริญเติบโตขึ้นท่ามกลางแสงแดดและดอกกุหลาบได้ส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณหลุมฝังศพ ลักษณะความสมจริงของดอกกุหลาบ คือ ดอกกุหลาบเป็นดอกไม้ที่มีสีขาวและมีกลิ่นหอม และคนนิยมนำดอกกุหลาบไปปลูกไว้ เพื่อประดับประดา

สถานที่ต่าง ๆ ให้สวยงาม โดยเฉพาะบนหลุมฝังศพของผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์จะมีดอกไม้ ปกคลุมบริเวณหลุมฝังศพ เพื่อให้บริเวณหลุมฝังศพนั้นดูสวยงามมีชีวิตชีวา ไม่หตุ้ ดอกไม้ บนหลุมฝังศพของนักศึกษายาในเรื่อง "The Silent Book" ก็เช่นกัน เมื่อเขา ตายไปแล้วผู้คนก็นำศพของเขาไปฝังยังสุสานและบริเวณรอบ ๆ หลุมฝังศพของเขามี ต้นดอกไม้ดอกและส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณ ในเรื่อง "Grandmother" เป็นเรื่อง ราวของคุณย่า ซึ่งชรามากแล้ว แต่คุณย่าก็มีความสุข คุณย่าชอบเล่นนิทานมาก ก่อนสิ้นลม หายใจคุณย่าได้เล่านิทานให้หลาน ๆ ฟังหลายเรื่อง ตอนที่คุณย่าสิ้นลมหายใจนั้น ใบหน้า ของคุณย่าดูมีความสุขมาก คุณย่าได้จากโลกไปด้วยอาการอันสงบและดูหลานได้นำคุณย่า ไปฝังยังสุสานและบริเวณรอบ ๆ หลุมฝังศพนั้น เต็มไปด้วยต้นดอกไม้หลายที่ส่งกลิ่นหอม อบอวลไปทั่วบริเวณหลุมฝังศพนั้น

ลักษณะสมจริงของดอกไม้หลายในเรื่องนี้คือ ดอกไม้หลายเป็นดอกไม้ที่สวยงามและ มีกลิ่นหอมด้วย ผู้คนมักจะนำดอกไม้หลายไปปลูกไว้บริเวณหลุมฝังศพ เมื่อดอกไม้หลายออกดอก บริเวณหลุมฝังศพก็จะสวยงามและมีกลิ่นหอมของดอกไม้หลายอบอวลไปทั่วบริเวณนั้น และ ดอกไม้ที่ปลูกอยู่บนหลุมฝังศพของเด็กชายคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นสูกที่รักของครอบครัวเพราะว่า ครอบครัวของเขามีลูกชายเพียงคนเดียว ในเรื่อง "The Child in the Grave" ครอบครัวนี้เคยมีความสุขมาก เมื่อลูกชายยังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อลูกชายตายไปแล้วครอบครัวนี้ มีความเศร้าโศกมาก ผู้เป็นแม่ไปที่หลุมฝังศพของลูกชายเสมอ บริเวณหลุมฝังศพมีดอกไม้ นานาชนิดส่งกลิ่นหอมกระจายไปทั่วบริเวณหลุมฝังศพ ลักษณะความสมจริงของดอกไม้ที่ปลูก อยู่บนหลุมฝังศพคือมีสีสีต่าง ๆ สวยงาม และส่งกลิ่นหอมกระจายไปทั่วบริเวณหลุมฝังศพ คนส่วนมากนิยมปลูกดอกไม้ไว้ที่หลุมฝังศพ เพื่อความสวยงามและเมื่อกินไปที่หลุมฝังศพ มองเห็นดอกไม้สีต่าง ๆ พร้อมกับส่งกลิ่นหอมด้วยก็จะมีความสุข

ลักษณะสมจริงของสัตว์ในนิทาน

นอกจากต้นไม้และดอกไม้แล้ว สัตว์ละกรในนิทานของ แอนเดอร์สันยังเป็นสัตว์ ที่มีลักษณะสมจริงตามธรรมชาติด้วย

ในเรื่อง "The Jumpers" เป็นนิทานที่กล่าวถึงตัวหมัด ตั๊กแตน และของเล่นกระโดดได้ ทั้งสามได้จัดงานแข่งขันกระโดดสูงและไกลขึ้น เพื่อจะพิสูจน์ตนเองว่ามีความสามารถในการกระโดดสูงเพียงใด ในงานการแข่งขันนั้น แชกที่รับเชิญมาเป็นพยานการตัดสินครั้งนี้มาจากทั่วโลก สัตว์ชนิดใดที่มีความสามารถในการกระโดดสูงที่สุดและไกลที่สุดจะได้แต่งงานกับธิดาของพระเจ้าแผ่นดิน ตัวหมัดได้กระโดดเป็นอันดับแรกและกระโดดสูงจนเกินไปไม่มีใครมองเห็น ตั๊กแตนกระโดดเป็นอันดับที่สอง แต่กระโดดได้สูงไม่เท่ากับตัวหมัด ตั๊กแตนกระโดดได้สูงเป็นครึ่งหนึ่งของตัวหมัด แต่ตั๊กแตนได้กระโดดไปที่หน้าของพระเจ้าแผ่นดินของเล่นกระโดดได้ ได้กระโดดไปที่ตักของเจ้าหญิง พระเจ้าแผ่นดินจึงตัดสินให้ของเล่นกระโดดได้ชนะ ในการแข่งขันครั้งนี้ตั๊กแตนได้สวมเสื้อสีเขียวไปแข่งขัน ลักษณะสมจริงของตั๊กแตนในเรื่องนี้ คือ สวมเสื้อสีเขียว ซึ่งตั๊กแตนโดยมากมักจะมีสีเขียว และสามารถกระโดดได้ตามธรรมชาติของตั๊กแตนแล้ว ตั๊กแตนเป็นสัตว์ที่กระโดดได้ไกลและชอบกระโดดควาย เช่นเดียวกับตัวหมัดในเรื่องนี้ ตัวหมัดเป็นสัตว์ตัวเล็กมากและมีสีดำ ตัวหมัดสามารถกระโดดได้ไกลมากเมื่อกระโดดไปที่ใดแล้วมักจะมองไม่เห็นเพราะตัวเล็กมาก

สุนัขเป็นสัตว์ที่รู้ภาษาเหมือนกับคน สุนัขจะฟังสัญญาณต่าง ๆ ได้ดี และสามารถทำได้กว่าสัญญาณต่าง ๆ นั้น เป็นสัญญาณของอะไร สุนัขจะเป็นสัตว์ที่แสนรู้ รู้จักชื่อตนเอง สุนัขในเรื่อง "This Fable Is Intended for You" นิทานเรื่องนี้ได้กล่าวถึงความหิวโหยของสุนัขตัวหนึ่ง ซึ่งกำลังออกหากินอยู่ใกล้ ๆ กับภูเขาสองยอดซึ่งแต่ละยอดนั้นมีปราสาทตั้งอยู่ เมื่อได้เวลาอาหารคนจะเป่าแตรขึ้นทั้งสองด้าน เมื่อสุนัขไถ่ยืนจากภูเขายอดที่หนึ่งก็จะวิ่งไปที่นั่นแต่ยังไม่ถึงยอดที่หนึ่งสุนัขก็ไถ่ยืนเสียงแตรเวลาอาหารจากภูเขายอดที่สอง สุนัขก็วิ่งย้อนกลับไปภูเขายอดที่สอง เมื่อเสียงแตรของภูเขายอดที่หนึ่งดังขึ้นอีกสุนัขก็ย้อนกลับไปยังภูเขายอดที่หนึ่งอีก ในที่สุดก็หมดเวลาอาหาร เพราะสุนัขวิ่งกลับไปกลับมา เพื่อที่จะเลือกสถานที่และไม่คำนึงถึงระยะทางสิ่งที่สุนัขทำได้คือเสียงแตรสัญญาณอาหารที่ดังมาจากภูเขาสองยอดนั้นความจริงของสุนัขในเรื่องนี้คือ สุนัขจำสัญญาณได้ดีกว่าสัตว์ชนิดอื่น และสุนัขเป็นสัตว์ที่ค่อนข้างจะฉลาดจึงคิดว่าจะไปทั้งสองแห่ง แต่ในที่สุดก็ไปไม่ทันทั้งสองแห่ง ตามธรรมชาติสุนัขเป็นสัตว์ที่ทะลึ่งและหวงของกิน สุนัขมักจะโลภมากในเรื่องการกิน สุนัขในเรื่องว่างพยายามจะวิ่งไปที่ภูเขาสองแห่งเพื่อจะกินอาหาร แต่ในที่สุดก็ผิดหวัง

ในเรื่อง "The Storks" แม่นกกระสาได้ทำรังอยู่บนหลังคาของบ้านหลังหนึ่ง พวกเด็ก ๆ ที่อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นมักจะคอยรังแกลูกนกอยู่เป็นประจำ แม่นกกระสาคอยเฝ้าดูแลลูกของนางอยู่เสมอ ในเรื่องนี้แม่นกกระสาได้บอกกับลูกของนางว่าเมื่อลูกทุกตัวบินได้เก่งแล้ว แม่นกจะพาอพยพไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ลักษณะความจริงของแม่นก คือตามธรรมชาติ สัญชาตญาณของแม่นกย่อมมีความห่วงใยลูกของตนเอง และเมื่อปีกยาวครบวง ลูกอยู่เรื่อย ๆ แม่นกก็จะบินห่างและคอยปกป้องคอยปลอบโยนลูก ๆ เพื่อมีโอกาสที่จะหลบหลีกภัยอันตรายทั้งปวง ผู้เป็นแม่ก็จะปกป้องลูก ๆ ให้พ้นจากภัยที่คอยรบกวนอยู่เรื่อย ๆ โดยการพาพวกลูก ๆ หนีไปจากที่ที่มีอันตราย แม่นกกระสา ในเรื่องคอยปกป้องลูกโดยการบอกลูกว่าเมื่อเวลาลูกโตขึ้นสามารถบินได้แข็งแรงแล้ว แม่นกจะพาลูกนกอพยพไปอยู่ที่อื่นที่ปลอดภัยกว่าที่เดิม

ในเรื่อง "The Butterfly" ไคบรบรรยายถึงผีเสื้อตัวผู้กำลังเสาะแสวงหาคู่ครอง ผีเสื้อตัวนี้จะบินวนเวียนไปในสวนดอกไม้ ผีเสื้อบินไปจับดอกไม้ในสวนดอกไม้หลายดอก และตอนที่ไปจับที่ดอกไม้ นั้น ผีเสื้อจะพูดกับตัวเองว่าดอกไม้แต่ละดอกมีความดี และไม่ดียังไร ไม่เหมาะจะเป็นคู่ครองของตน เช่น ถ้าบินไปจับที่ดอกไม้ที่บ้านเต็มที่มีผีเสื้อก็คิดว่าดอกไม้ดอกนั้นอายุมาก และพร้อมที่จะเหี่ยวและโรยไปในใบช้า ถ้าผีเสื้อบินไปเกาะที่ดอกไม้ดอกที่ปลิวลั่นก็จะกำหนดว่าลั่นไม่ดี ผีเสื้อใช้เวลาเลือกดอกไม้เป็นคู่ครองอยู่ทั่วสวนดอกไม้ก็ไม่พบกับดอกไม้ที่ถูกต้องเลยสักดอกเดียว และในที่สุดผีเสื้อก็ไม่ได้อุปการตามความต้องการของตนเอง ลักษณะความจริงของผีเสื้อในเรื่องนี้คือ ตามธรรมชาติของผีเสื้อ โดยทั่วไป ผีเสื้อจะชอบดอกไม้และบินไปเกาะดอกไม้ตลอดเวลาบินจากดอกนั้นไปดอกนี้อยู่เรื่อย ๆ ผีเสื้อกับดอกไม้เป็นของคู่กัน และดอกไม้ได้อาศัยผีเสื้อในการผสมพันธุ์

กางกใน เรื่อง "The Toad" ปีกความทะเยอทะยานมากอยากจะขึ้นจากบ่อน้ำที่ตนอาศัยอยู่ เมื่อเห็นดวงจันทร์กางกก็อยากจะขึ้นไปอยู่บนดวงจันทร์ นิสัยของกางกมัก จะมีความทะเยอทะยานเกินเดี๋ยวกับสิ่งว่างในนิทานอีสปที่มีความทะเยอทะยานคิดว่าตนเองยิ่งใหญ่

"...all I want is to get up to the top of the well sometime and take one peep out. It must be wonderful up there." ...And when the moon was full and round, the poor creature thought, "I wonder if that is the bucket that's let down, and which I must hop into if I want to get higher ?"
(Hersholt. 1949 : 335, 337)

ในเรื่อง "Croak" กบอาศัยอยู่กับปลาในน้ำตลอดเวลา กบและปลามักจะพูดคุยกันถึงเรื่องการขบร้อง บริเวณแหล่งน้ำแห่งนั้นมีฝูงนกอาศัยอยู่ ฝูงนกนั้นชอบร้องเพลงประสานเสียงเป็นประจำ และในหมู่กบเหล่านั้น ได้มีการประกวดร้องเพลงขึ้น นกได้เชิญกบมาเป็นกรรมการตัดสินให้กับผู้ที่ร้องเพลงแข่งขัน สาเหตุที่พวกนกได้เลือกกบมานั้นก็เพราะว่ากบเป็นนักร้องที่ดี ลักษณะความจริงของกบคือร้องเก่งและเสียงร้องของกบนั้นดังกังวานไปไกล เรื่องสมจริงของพวกนกอีกเรื่องหนึ่ง คือ "The Swan's Nest" เป็นเรื่องเกี่ยวกับนกเจ้าพวกหนึ่งคล้ายกับหงส์ ที่อาศัยอยู่แถบเทือกเขาแอลป์ ทุก ๆ ปีพวกหงส์เหล่านี้จะบินไปเที่ยวหาแหล่งหากินที่อุดมสมบูรณ์กว่า ฝูงหงส์อยู่หากันหลายร้อยตัว เมื่อที่อยู่แถบเทือกเขาแอลป์ไม่อุดมสมบูรณ์พวกหงส์จะพากันอพยพ ไปอยู่ที่ราบมีลานใกล้กับทะเล ซึ่งเป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์กว่าที่อยู่เดิม

สัตว์อีกจำพวกหนึ่งซึ่ง แอนเดอร์สันกล่าวในนิทานของเขาชื่อ หอยทาก ซึ่งตามธรรมชาติของหอยทากจะอยู่ตามพื้นดินช่วยให้พื้นดินชุ่มชื้นอยู่เสมอโดยการคายน้ำลายลงบนพื้นดิน และในประเทศยุโรปนิยมนำหอยทากไปทำเป็นอาหาร โดยเฉพาะประเทศฝรั่งเศสนิยมหอยทากมาก จะเห็นได้จากในนิทานเรื่อง "The Happy Family" ได้กล่าวถึงครอบครัวหอยทากครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ในสวนแห่งหนึ่ง ภายในสวนนั้นชุกชุมไปด้วยหอยทาก จึงทำให้ผู้คนมาที่สวนแห่งนี้เพื่อที่จะมาจับหอยทากไปทำเป็นอาหาร หอยทากครอบครัวที่ได้กล่าวแล้ว มีพ่อหอยทากเป็นหัวหน้าครอบครัว แม่หอยทากมักจะบอกกับลูก ๆ ของนางว่า ลูก ๆ ของนางยังเล็กเกินไปที่จะถูกนำไปทำอาหารบนโต๊ะ ทุกวันแม่หอยทากปีความรู้สึก

หาวเคราะห์ดวงคนที่ไปจับหอยทากไปทาเป็นอาหาร สาเหตุที่คนจับหอยทากไปทาอาหาร เพราะว่าเนื้อหอยทากเมื่อนำไปปรุงอาหารแล้วจะมีรสอร่อยเมื่อนำเนื้อหอยทากไปทาเป็นอาหารแล้ว เขาจะได้ลงในถ้วยซามที่ห้าด้วยเงินห้าราคาแพง เพราะว่าเนื้อหอยทากราคาแพง บ้านคนที่ร่ำรวยเท่านั้นจึงจะรับประทานหอยทาก ความสมจริงของหอยทากคือ คนนำไปทาเป็นอาหารที่มีราคาแพง และขนาดของหอยทากที่จะนำไปทาอาหารนั้นต้องมีอายุพอดีไม่มากไม่น้อยเกินไป ส่วนในเรื่อง "The Snail and the Rosebush" นั้น มีหอยทากตัวหนึ่งอาศัยอยู่ในสวน ภายในสวนมีคactusหลายอยู่ด้วย หอยทากอาศัยอยู่บนพื้นดินที่มีความชื้นมาก ๆ หอยทากก็จะคุ้ยกับคactusหลายอยู่เสมอว่า คactusหลายเกิดมาแล้วก็เหี่ยวเฉาไปในที่สุดไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้กับโลกเลย ส่วนหอยทากนั้นยังช่วยทำให้พื้นดินชุ่มชื้นอยู่เสมอ เพราะอาศัยอยู่ตามพื้นดิน และหอยทากยังช่วยคายน้ำลายไว้ตามดิน ช่วยให้เกิดชุ่มชื้นอยู่เสมอ ลักษณะความสมจริงของหอยทากในเรื่องนี้คือ ชอบอยู่ตามที่สูง ๆ และหอยทากจะชอบกลานไปตามพื้นดิน บางครั้งหอยทากจะคายน้ำออกจากปาก และน้ำนั้นจะช่วยทำให้ดินชุ่มชื้นอยู่เสมอ

จุลินทรีย์มักจะอยู่ในน้ำที่ใสสะอาด เราบองดูด้วยตาเปล่าจะไม่เห็น แอนเคอร์สันได้เล่าถึงจุลินทรีย์ในน้ำว่าเป็นเด็กขนยุ่งวุ่นวาย เมื่อเขานาหยคน้ำมาและเอากล้องจุลทรรศน์ส่องดูที่หยคน้ำนั้นจะเห็นเด็กขว้างกันวุ่นไปหมดในเรื่อง "The Drop of Water" ลักษณะสมจริงของหยคน้ำที่มีเด็กขนนั้นก็คือ ตัวจุลินทรีย์ที่อยู่ในน้ำนั่นเอง

ลักษณะสมจริงของสิ่งของเฝ้าอยู่ในบ้าน

ในนิทานของ แอนเคอร์สันนั้น สิ่งที่เขาจะกล่าวถึงและให้ความสมจริงของตัวละครที่มีจริง ซึ่งเป็นสิ่งของต่าง ๆ นั้น เขาจะกล่าวถึงสิ่งของที่อยู่รอบ ๆ ถนนและถนนมีความคุ้นเคยต่อสิ่งนั้น ๆ อยู่เป็นประจำ กล่าวคือ สิ่งของที่แอนเคอร์สันนำมาเขียนในนิทานนั้นจะเป็นสิ่งของที่เริ่มจากสิ่งของที่อยู่ภายในบ้านคน ไปจนถึงสิ่งของที่อยู่รอบ ๆ ตัวคนหรือในชุมชนที่คนอาศัยอยู่ซึ่งเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปเป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงขอแยกสิ่งของและสิ่งไม่มีชีวิตในนิทานของแอนเคอร์สันออกเป็นสองพวกใหญ่ ๆ เพื่อให้เป็นการง่ายต่อการจัด

กลุ่มดังนี้ คือ พวกสิ่งไม่มีชีวิตที่เป็นเครื่องใช้หรือของที่อยู่ในบ้านคน และสิ่งไม่มีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมของคน ทั้งนี้อาจจะรวมถึงสถานที่ต่าง ๆ และปรากฏการณ์ตามธรรมชาติด้วย

สิ่งของที่อยู่ภายในบ้านที่กล่าวถึงในนิทานของ แอนเดอร์สันนั้น มีทั้งของเล่นเด็ก ตุ๊กตา กระจุกอมสิน กาน้ำชา เข็มเย็บผ้า ตะเกียง เทียนไข กอเสื่อ คอขวดและอื่น ๆ อีกส่วนที่อยู่รอบตัวคนเป็นสถานที่ได้แก่ โรงสีลม สถานที่ภูมิศาสตร์ และปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

ลักษณะความจริงของสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่ภายในบ้านคน จะมีในนิทานดังต่อไปนี้

ในเรื่อง "The Shepherdess and the Chimney-Sweep" มีตุ๊กตาสองตัวอาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกัน ตุ๊กตาทั้งสองตัวนี้มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันมาก ความใกล้ชิดที่ตุ๊กตาสองตัวมีต่อกัน ทำให้เกิดเป็นความรักขึ้นมา ความรักนั้นเป็นรักที่บริสุทธิ์ ซึ่งตุ๊กตาหญิงมอบให้ตุ๊กตาชายกว่าคปล่องไฟทั้งสองได้แก้มองตากันไยมาเพราะต่างก็ตั้งอยู่บนโต๊ะในห้อง ต่อมาตุ๊กตาทั้งสองได้ตกลงมาจากโต๊ะและแตกกระจายออกเป็นเสี่ยง ๆ โดยธรรมชาติแล้ว สิ่งของที่ยื่นจากดินนั้นเมื่อตกลงถูกของแข็งมักจะแตกออก ลักษณะความจริงของตุ๊กตาสองตัวนี้คือ ตกลงมากับพื้นและแตกออก เหมือนกับตุ๊กต้ายื่นจากดินทั่ว ๆ ไป

"... They kept on loving each other until the day they broke." (Hersholt. 1949 . 246)

เรื่องของความรักระหว่างสิ่งของอีกเรื่องหนึ่ง คือ ลูกข้างกับลูกบอล ในเรื่อง "The Sweetheart or (the Top and the Ball) ลูกบอลและลูกข้าง เป็นของเล่นเด็ก ๆ ภายในบ้าน ทุกวันเด็ก ๆ จะออกมาโยนลูกบอลกันอยู่ข้างบ้านอย่างสนุกสนานอยู่มาวันหนึ่งเด็ก ๆ ได้เล่นลูกบอลและโยนลูกบอลขึ้นไปติดค้างอยู่บนต้นไม้ ซึ่งข้าง ๆ กับที่ลูกบอลติดอยู่นั้นมีรั้งนกนางแอ่น พวกเด็ก ๆ ไม่สามารถขึ้นไปเอาลูกบอลได้จึงปล่อยให้ลูกบอลติดค้างอยู่บนต้นไม้เช่นเดียวกับลูกข้าง ซึ่งเป็นของเล่นเด็ก ๆ อีกชนิดหนึ่ง เมื่อเด็ก ๆ นำลูกข้างไปเล่น ลูกข้างก็จะตกไปอยู่ในที่ต่าง ๆ ในบริเวณบ้านหลังหนึ่งที่อยู่ในเรื่องนี้ มีถึงขยจะอยู่ข้างบ้านที่เด็ก ๆ ชอบมาเล่นลูกข้างกันอย่างสนุกสนาน วันหนึ่งขณะที่พวกเด็ก ๆ เล่นลูกข้างกันนั้น มีเด็กคนหนึ่งได้ทำลูกข้าง

ตกลงไปในขณะที่อยู่ในบริเวณนั้น เด็ก ๆ ก็ไม่ได้สนใจ และเด็กอาจจะไม่ทราบด้วยว่า ลูกข้างตกลงไปในขณะเมื่อใด

ของเล่นอีกอย่างหนึ่ง คือ กระปุกออมสินหมู ในเรื่อง "The Money Pig" ในบ้านหลังหนึ่ง มีของเล่นหลายชนิดวางปะปนกันบนโต๊ะในห้องนั่งเล่น รวมทั้งกระปุกออมสินหมูด้วย ของเล่นหลายชิ้นวางอยู่บนโต๊ะแคบ ๆ ก็มีโอกาสดตกลงมาบนพื้นห้องได้ กระปุกออมสินตกลงมาจากดินเหนียว เมื่อตกลงมาบนพื้นห้องแข็ง ๆ ก็แตกกระจายออก ลักษณะสมจริงของกระปุกออมสินหมู คือ เมื่อตกลงสู่พื้นห้องแข็ง ๆ ก็แตกกระจายออก และเหรียญต่าง ๆ ในกระปุกนั้นก็กระจายไปทั่วพื้นห้อง

"Crash! He fell down and there he lay on the floor, smashed into bits and pieces, while the pennies hopped and danced about it." (Hersholt. 1949 : 233)

ความสมจริงของตะเกียงในเรื่อง "The Old Street Lamp" ในสมัยก่อนชาวบ้านจะใช้ตะเกียงแทนไฟฟ้า ตะเกียงในเรื่องนี้มีลักษณะสมจริงคือ เมื่อมีผู้คนเดินผ่านไปผ่านมาตามท้องถนนในสมัยก่อนตามท้องถนนไม่มีสายไฟฟ้า คนจึงนำตะเกียงไปไว้ตามจุดต่าง ๆ ของถนนเมื่อคนมองเห็นแสงสว่างที่มาจากตะเกียง คนมักจะหยุดคุยกันถึงเรื่องราวต่าง ๆ ภายใต้แสงสว่างจากตะเกียง ตะเกียงก็รู้เรื่องราวทั้งหมดที่คนพูดคุยกัน ตะเกียงตั้งอยู่ข้าง ๆ ถนนไม่มีที่กำบังฝนและลม เมื่อมีลมและฝนพัดกระหน่ำมาอย่างแรงลมและฝนนั้น สามารถทำให้ตะเกียงดับได้ ตะเกียงอยากจะเข้ามาอยู่ในบ้านคน ในที่ที่กำบังตนเองจากลมและฝนเมื่อคนนำตะเกียงมาไว้ในบ้านตะเกียงจะดูสว่างมากกว่าอยู่บนท้องถนน ลักษณะสมจริงของตะเกียงคือ ถนนไม่มีสายลม และสายฝนพัดถูกตะเกียง ตะเกียงจะดูสว่างมาก และเมื่อผู้คนเดินผ่านไปมาตามท้องถนนผู้คนมักจะหยุดคุยกันตรงที่มีแสงสว่าง คนไม่หยุดคุยกันในที่มืด สิ่งที่ทำให้แสงสว่างอีกอย่างหนึ่งก็คือ เทียนไข ในเรื่อง "The Candles" เทียนไขเมื่อมีคนจุดขึ้นมาเทียนไขย่อมลุกขึ้นและให้แสงสว่าง

ในสมัยก่อนยังไม่มีไฟฟ้า คนใช้เทียนไขสำหรับให้แสงสว่าง ในสมัยปัจจุบันคนก็นิยมใช้เทียนไขจุดในงานรื่นเริงบางอย่างที่ต้องการให้บรรยากาศดีขึ้น ในเรื่องนี้ผู้คนได้เห็นความสำคัญที่เทียนไขให้แสงสว่างกับกันทั่วไป คนยากจนสามารถหาเทียนไขมาจุดให้แสงสว่างได้พอ ๆ กับแสงสว่างจากไฟฟ้า

"God bless our neighbor for all that she gave us,
this good candle will burn far into the night.
(Hersholt. 1949 : 350)

ความจริงของเข็มเย็บผ้าในเรื่อง "The Darning Needle" มีลักษณะความจริงที่เหมือนกับสภาพที่แท้จริงของเข็มเย็บผ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และใช้สำหรับเย็บผ้า ในเรื่องนี้เข็มเย็บผ้าถูกนำไปเย็บกับเนื้อวัสดุต่าง ๆ กัน ไม่ว่าจะเย็บรองเท้าหนังหนา ๆ เสื้อผ้าหนา ๆ หลายชนิด สิ่งเหล่านี้เมื่อนำเข็มเย็บผ้าไปเย็บแล้วเข็มเย็บผ้าอาจจะหักได้ ในเรื่องนี้ เมื่อมีคนนำเข็มเย็บผ้าไปเย็บรองเท้าหนังหนา ๆ เข็มเย็บผ้าจะร้องกล้วตนเองจะหัก และเมื่อเข็มเย็บผ้าตกลงไปในร่องน้ำเข็มเย็บผ้าก็ถูกน้ำพัดไปตามน้ำ เข็มเย็บผ้าจะมีลักษณะสมจริงที่ว่า เมื่อลอยไปตามน้ำแล้วพบกับสิ่งกีดขวางที่บอบบาง เช่น เปลือกไข่ เข็มเย็บผ้าซึ่งมีความแหลมก็ปักไปที่เปลือกไข่ เมื่อไปพบกับก้อนหินแข็งไม่สามารถปักได้ ก็จะลอยผ่านไปตามธรรมชาติเข็มเย็บผ้าเป็นของแหลมคม และเบาบาง เมื่อเปลือกไข่ลอยไปตามน้ำเข็มเย็บผ้าจะติดกับเปลือกไข่ไปด้วยและเข็มเย็บผ้ามีลักษณะสมจริงที่ว่าเป็นของแหลมคมและปักเปลือกไข่ได้ เปลือกไข่ตามธรรมชาติก็จะลอยน้ำได้

"Here comes an eggshell sailing along and the
darning needle is stuck into the shell."
(Hersholt. 1949 : 65)

ของใช้ภายในบ้านอีกอย่างหนึ่งคือปากกาและที่เสียบปากกา ในเรื่อง "Pen and Inkstand" ในเรื่องกวีคนหนึ่งใช้เวลาอยู่บนโต๊ะหนังสือมาก เขาใช้ปากกาเขียนหนังสือเป็นประจำ ปากกาที่เขาใช้เป็นปากกาที่ต้องใช้กับน้ำหมึก ทุกครั้งเขาจะใช้ปากกาจุ่มกับน้ำหมึกในการเขียน ถ้าไม่มีปากกาและน้ำหมึกกวีผู้นี้ก็ไม่สามารถที่จะบรรยายความรู้สึกของเขาออกมาให้คนอื่นรับรู้ได้ ปากกาจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นมากในการเขียนหนังสือ ลักษณะสมจริงของปากกาในเรื่องนี้ ก็อกรีนำปากกามาเขียนบรรยายความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาเป็นตัวหนังสือและปากกาเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ทำให้ประโยชน์สำหรับนักเขียนมาก

"... we are all proud of ourselves, and yet we're only instruments in the hands of our Lord."

(Hersholt. 1949 . 222)

ความสมจริงของคอเสื้อในเรื่อง "The Shirt Collar" ในเรื่องคอเสื้อเป็นตัวละครสำคัญ สามารถแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในลักษณะที่เหมือนจริงตามสภาพของตนเอง คือโดยทั่วไปแล้วเมื่อเขาชักเสื้อที่มีปกหรือคอเสื้อนั้น เมื่อชักเสร็จเขานำไปตากให้แห้ง คอเสื้อจะไม่เรียบและยับ กนกก็จะนำไปรีดให้เรียบโดยใช้เตารีดร้อน ๆ ทับคอเสื้อจึงดูเรียบ คอเสื้อในนิทานเรื่องนี้เมื่อถูกเตารีดร้อนทับก็บ่นว่าร้อนมาก

"... the closer you come the warmer I feel.

I'm a changed collar since I met you without a wrinkle left in me. You burn clear through me."

(Hersholt. 1949 : 117)

ของใช้ภายในบ้านที่มีลักษณะสมจริงอีกอย่างหนึ่ง คือ กาน้ำชาในเรื่อง "The Teapot" กาน้ำชาสวย ๆ มีคนจับตักอย่างทะนุถนอม เมื่อเวลาใช้งาน กาน้ำชาจะใช้งานได้นานเป็นหลาย ๆ ปี ถ้ามีเจ้าของที่ระมัดระวังในการใช้

แต่เมื่อกาน้ำชาตกไปอยู่กับคนหรือเจ้าของที่ไม่มีความระมัดระวัง กาน้ำชาก็จะใช้งานไม่ได้นาน เช่นในเรื่องนี้ เจ้าของกาน้ำชาได้ทำกาน้ำชาหลุดจากมือตกลงบนพื้น กาน้ำชาก็แตกเฉพาะตรงพวยกา ส่วนตัวกาน้ำชานั้นยังอยู่ในสภาพดี แต่ไม่สามารถจะนำมาใช้ชงน้ำชาได้ เจ้าของกาน้ำชาใบนี้จึงได้นำกาน้ำชามาใส่ดินปลูกต้นไม้เพื่อความสวยงามได้ ในชีวิตจริงของเรา เมื่อเราต้องการจะปลูกต้นไม้ประดับต้นเล็ก ๆ เรามักจะหาวัสดุที่เล็ก ๆ และสวยงามใส่ดินมาปลูก กาน้ำชาเมื่อถูกนำมาใส่ดินปลูกต้นไม้ก็ทำให้ดูสวยงามได้

"They put earth in me, and for a teapot that's the same as being buried, but in that earth they planted a flower bulb." (Hersholt. 1949 : 321)

คอบชวคในเรื่อง "The Bottle Neck" ในเรื่องขวดโคเลาประวัติความเป็นมาของตนเองว่า ตนเองมีต้นกำเนิดมาจากโรงงานทาชวดแห่งหนึ่ง เมื่อโรงงานผลิตชวดแล้วส่งไปตามสถานที่ต้องการชวดไปใช้ประโยชน์ ต่อมาชวดใบนี้ถูกคนนำไปบรรจุน้ำขาย เมื่อกนซื้อเข้ามาดื่มก็จะเหลือชวดเปล่าไว้ ชวดเปล่านั้นเมื่อไม่มีน้ำแล้ว คนก็ไม่สนใจและปล่อยชวดเปล่าทิ้งไว้ จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่งคนได้นำชวดเปล่าใบนี้ใส่น้ำไปตั้งตอนกลางวันที่สวนสาธารณะแห่งหนึ่ง เมื่อกนดื่มน้ำหมดชวดแล้ว ก็โยนชวดเปล่าทิ้งอย่างไม่มีคิดจนชวดเปล่านั้นแตก เหลือแต่คอบชวค ซึ่งเห็นเป็นรูปร่างฝังอยู่ที่ดินเวลาผ่านไป เมื่อเด็ก ๆ มาเล่นบริเวณนั้นก็พบคอบชวคเข้าจึงนำคอบชวคมาใส่น้ำให้คนกินสภาพของคอบชวคสามารถใส่น้ำได้ และครั้นกนคอบชวคอาจจะมีดินอัดแน่นอยู่ทำให้หน้าไม่สามารถชิมออกได้ หรือไม่ชวดใบเก่าก็มีฝาจุกปิดแน่นอยู่ เมื่อแตกออกมาฝาจุกจะอยู่ที่เดิมและเด็ก ๆ สามารถนำคอบชวคไปใส่น้ำให้คนกินได้ ลักษณะสมจริงของชวคก็คือต้องใส่น้ำ ไม่ว่าจะชวคจะอยู่ในสภาพใดก็ตามหน้าที่ของชวคก็ใส่ของเหลวจะใส่วัตถุอย่างอื่นก็ไม่เหมาะสม

"Only the neck of the bottle was left whole, it looked as if it had been cut off cleanly with a diamond. It can be used as a bird glass."

(Hersholt. 1949 : 102)

ลักษณะสมจริงของสถานที่ต่าง ๆ และปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ

ในนิทานจะไม่มีตัวละคร เนื้อเรื่องจะเป็นการบรรยายสิ่งแวดลอม ลักษณะความเป็นมาของสถานที่ต่าง ๆ ในสมัยผู้เขียนยังมีชีวิตอยู่ แอนเคอร์สันได้เขียนเรื่องที่มีลักษณะสมจริงซึ่งเป็นไปตามประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ของประเทศเดนมาร์ค เรื่องต่าง ๆ ที่เขาเขียนมีหลายเรื่อง เช่น กล่าวถึงการขนส่งในสมัยก่อนของประเทศเดนมาร์คในเรื่อง "A String of Pearls" ในเรื่องได้บรรยายถึงการส่งจดหมายว่ามีความล่าช้ามาก ถนนก็ไม่ดี ไม่มีทางรถไฟ การเดินทางไปในที่ต่าง ๆ ก็ล่าช้าด้วย ในสมัยปัจจุบัน การเดินทางสะดวกสบายมากกว่าในสมัยก่อนมาก ดังเช่นในเรื่อง "Thousands of Years From Now" แอนเคอร์สันได้เขียนขึ้นในสมัยที่เขายังมีชีวิตอยู่ โลกยังไม่เจริญ จากสมัยนั้นมานับพันปีก็มาถึงสมัยปัจจุบัน แอนเคอร์สันได้เขียนไว้ในเรื่องนี้ว่า การคมนาคมทุกทางจะสะดวกรวดเร็วขึ้น ในปีที่เขาเขียนนั้นเป็นปี 1853 จากปีนั้นมาถึงปัจจุบันทุกอย่างก็เปลี่ยนไปตามที่เขาเขียนไว้การคมนาคมทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ สะดวกสบายปลอดภัยมากขึ้น การส่งจดหมายสื่อสารกันทั่วโลกเป็นไปด้วยความสะดวกและรวดเร็ว

แอนเคอร์สันได้บรรยายสภาพภูมิศาสตร์ที่เกิดปรากฏการณ์ทางธรรมชาติขึ้นจนทำให้สถานที่ต่าง ๆ มีประวัติความเป็นมาต่าง ๆ นานา เช่น ในเรื่อง "Vano and Glano" วาโนและกลาโน เป็นเกาะที่อยู่ใกล้ฝั่งทะเลของเกาะซีแลนด์ ประเทศเดนมาร์ค ในสมัยก่อนเกาะทั้งสองเกาะนี้เคยมีหมู่บ้าน โรงเรียน และโบสถ์ รวมทั้งฟาร์มด้วย และบนเกาะทั้งสองนี้เคยมีผู้คนอาศัยอยู่แน่นขนัด ต่อมาเกิดพายุกระหน่ำอย่างรุนแรง น้ำท่วมเกาะจึงทำให้เกาะที่มนุษย์สร้างขึ้นจากไม้ ถูกพายุพัดกระหน่ำอย่างหนักจึงจมลงไปใต้น้ำทะเลไม่เหลือแม้แต่ซากปรักหักพังของบ้าน โรงเรียน และสถานที่ต่าง ๆ

"Near the coast of Zealand, off Holsteinborg Castle there once lay two wooded islands Vano and Glano on which were villages, churches, and farms." (Hersholt. 1949 : 355)

ในคสามสมุทรจักแลนค์ นั้นมีเนินทรายอยู่แห่งหนึ่ง ซึ่งเนินทรายนี้เป็นเนินทรายที่คนเคนมาร์ครู้จักกันโดยทั่ว ๆ ไป คนแก่มักจะชอบเล่าประวัติของเนินทรายนี้ให้ลูกหลานฟังเป็นประจำ ผู้คนชาวเคนมาร์คได้อาศัยอยู่บนเนินทรายนี้มาโดยตลอด เนินทรายนี้จะมี ความสำคัญต่อชาวเคนมาร์คมากเพราะ เป็นสถานที่คนไปพักผ่อนหย่อนใจ เนินทรายนี้อยู่ ในเรื่อง "A Story from a Sand Dunes."

นอกจากสภาพภูมิศาสตร์ที่มีประวัติมาตั้งแต่สมัยก่อนแล้ว แอนเตอร์สันได้บรรยาย สิ่งที่เกิดขึ้นบนท้องฟ้าอย่างหนึ่ง คือ ดาวหางในเรื่อง "The Comet" ดาวหางที่แอนเตอร์สันเห็นสมัยนั้นมีแสงสว่างอยู่ในตนเองที่สว่างจ้ามาก เมื่อดาวหางปรากฏบนท้องฟ้าจะทำให้ท้องฟ้าสว่าง ผู้คนในแถบนั้นมองเห็นดาวหางโดยทั่วกัน ดาวหางปรากฏบนท้องฟ้าหลายชั่วอายุคน ดาวหางจะไม่ปรากฏให้เห็นเป็นประจำ ในชั่วอายุของคนหนึ่งคน อาจจะมีมองเห็นดาวหางได้เพียงครั้งเดียว สิ่งที่แอนเตอร์สันเขียนเกี่ยวกับดาวหางนั้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงที่ดาวหางมีแสงสว่างในตนเอง

ในเรื่อง "The Days of the Week" และเรื่อง "The Story of the Year" มีลักษณะสมจริงที่แอนเตอร์สันได้บรรยายเอาไว้ว่า ในหนึ่งสัปดาห์นั้น ปีเจ็ดวัน และวันต่าง ๆ ก็มีชื่อเรียกต่างกันไป ทุกวันจะมีกิจกรรมที่ต้องทำอยู่เรื่อย ๆ และวันต่าง ๆ ทั้งเจ็ดวันก็ได้ปรากฏในปฏิทินประจำปีด้วย แอนเตอร์สันได้บรรยายฤดูกาลต่าง ๆ ในรอบหนึ่งปีในเรื่อง "The Story of the Year" ในแต่ละปีนั้นมี ฤดูที่สำคัญ ๆ สี่ฤดู คือ ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง และฤดูหนาว ซึ่งฤดูทั้งสี่ฤดูนี้เป็นฤดูที่อยู่ในประเทศทางยุโรป ในหนึ่งปีมี 365 วัน และมีสี่ฤดู

ลักษณะสมจริงของโรงสีลมในเรื่อง "The Windmill" โรงสีลมตั้งอยู่บนเนินเขา ซึ่งสูงตระหง่าน โรงสีลมคิดว่าตนเองมีความสง่างามมากจึงมีความหยิ่งผยองในตนเอง เมื่อมีผู้คนผ่านไปมา โรงสีลมจะรำพันกับตนเองว่าตนเองเป็นสิ่งที่มีความวิเศษวาสนาได้มาตั้งอยู่บนเนินเขาและคิดว่าตนเองเด่นกว่าสิ่งต่าง ๆ ในท้องถิ่นนั้น ความคิดอันนี้ได้เกิดขึ้นกับโรงสีลมตลอดเวลา จนอยู่มาวันหนึ่งโรงสีลมได้ถูกไฟไหม้ทั้งหมด เหลือแต่ขี้เถ้าไว้ โรงสีลมส่วนมากในสมัยโบราณเขาจะทำเป็นเรือนไม้ เมื่อมีอายุหลายปีไม้ก็เก่า สามารถเป็นเชื้อเพลิงได้ดี เมื่อคิดไฟไหม้ก็ถูกคามไปทิ้งหลังไม้เหลือแค่ซากไว้เลย ลักษณะความสมจริงของโรงสีลมคือทาคด้วยไม้เมื่อถูกไฟไหม้หมดไม้เหลืออะไรไว้นอกจากเถ้าถ่าน

"Then the mill caught fire ... the mill disappeared and only a heap of ashes remained. The smoke rose from the embers until the wind carried it away."

(Hersholt. 1949 : 343)

ลักษณะสมจริงของถนน

ความสมจริงของชีวิตคนในนิทานของ แอนเคอร์สัน ปรากฏอยู่ในเรื่อง "The Talisman" เจ้าหญิงและเจ้าชายแต่งงานกับใหม่ ๆ ได้ออกท่องเที่ยวไปในสถานที่ต่าง ๆ เพื่อเสาะแสวงหาเครื่องรางของขลัง ในระหว่างทางที่ท่องเที่ยวไปนั้นเจ้าหญิงและเจ้าชายได้พบกับคนเลี้ยงแกะที่น่าสนใจคนหนึ่งอาศัยอยู่กับภรรยาและลูก ๆ กรอบครัวของชายเลี้ยงแกะนี้ดูมีความสุขมาก เจ้าหญิงและเจ้าชายต้องการเครื่องรางของขลังจากชายเลี้ยงแกะคนนี้ จึงถามชายเลี้ยงแกะว่ามีเครื่องรางที่ดี ๆ คิดตัวบ้างหรือเปล่า จึงทำให้ครอบครัวมีความสุข คนเลี้ยงแกะได้ตอบเจ้าหญิง เจ้าชายไปว่า ตนเองไม่มีเครื่องรางอะไรที่ดีเลย ตนเองมีฐานะยากจนมีเสื้อผ้าเก่า ๆ และขาดควย แต่ตนก็พอใจที่ได้สวมใส่เสื้อผ้าเก่าตัวนั้น เจ้าชายจึงขอเสื้อเก่าตัวนั้นของชายเลี้ยงแกะไป ชายเลี้ยงแกะจึงบอกกับเจ้าชายว่าถ้าคนให้เสื้อแก่เจ้าชายไปแล้ว

คนก็จะไม่มีใล่สัก เพราะคนมีใล่อยู่ตัวเดียว เจ้าชายจึงต้องเที่ยวไปยังที่อื่น เมื่อเจ้าชายพบกับชายผู้หนึ่งที่ฉลาด ชายผู้นั้นได้ถามเจ้าชายว่า เจ้าชายได้รับสิ่งใล่บ้างในระหว่างการท่องเที่ยว เจ้าชายจึงบอกกับชายผู้นั้นว่าสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการท่องเที่ยวก็คือ ความพอใจในสิ่งที่คุณมีอยู่ คือความสุขที่แท้จริง คนเราจะมีมีความสุขได้ไม่ใช่อยู่ที่เครื่องรางของขลังแต่อยู่ที่ความพอใจในทรัพย์สินสมบัติของตนเอง ลักษณะความจริงของชายเลี้ยงแกะในเรื่องนี้เกิดขึ้นในชีวิตจริงของคนเรา คนเรานั้นเมื่อเกิดมา แม้จะยากจนแต่ถ้าพอใจในสิ่งที่ตนมีก็จะมีมีความสุข เหมือนกับชายเลี้ยงแกะ เขามีความสุขอยู่กับครอบครัวของเขาทางานตามหน้าที่ไป ไม่มีความทะเยอทะยานและพอใจในสภาพของครอบครัวตนเอง เขาจึงมีความสุข ตรงกันข้ามกับเจ้าชายที่ท่องเที่ยวไปเสาะแสวงหาเครื่องรางของขลังที่จะทำให้ตนมีความสุข ฐานะของเจ้าหญิงและเจ้าชายมีทุกอย่าง พร้อมทั้งจะให้มีความสุขกับตนเองได้ แต่ทั้งสองยังไม่พอใจในทรัพย์สินสมบัติของตนเอง ทั้งสองต้องการที่จะเสาะแสวงหาสิ่งที่เป็นสิ่งสมมุติของความสุขคือ เครื่องรางของขลัง ทั้งสองมีความคิดว่าถ้าได้ครอบครองเครื่องรางของขลังแล้วจะทำให้ตนมีความสุข ในขณะที่ท่องเที่ยวไปนั้นเจ้าหญิงเจ้าชายก็ไม่มีความสุข เพราะต้องการจะเสาะแสวงหาเครื่องรางของขลัง จนในที่สุดจึงได้พบกับชายเลี้ยงแกะ เจ้าชายจึงได้ศึกษาถึงครอบครัวของชายเลี้ยงแกะถึงความสุขที่ดีในครอบครัว เมื่อเจ้าชายทราบว่าความพอใจในสิ่งที่คุณมีอยู่คือความสุขที่แท้จริง เจ้าชายจึงเลิกคิดความคิดที่จะออกไปท่องเที่ยวเสาะแสวงหาเครื่องรางของขลังอีกต่อไป

เรื่องราวของความรักของชายหนุ่มชื่อ อิบ ในเรื่อง "Ib and Little Christine" อิบและคริสติน เป็นเพื่อนกันตอนเด็ก ๆ ทั้งสองสนิทสนมกันมาก เมื่อโตขึ้นเขาทั้งสองก็จากกัน อิบได้ไปอยู่กับพ่อแม่ของเขา ส่วนคริสตินได้ไปเป็นคนรับใช้ในบ้านหลังหนึ่งและได้แต่งงานกับชายอื่นหลายปีต่อมา อิบได้พบลูกสาวของคริสตินในขณะที่คริสตินกำลังป่วยหนัก สามียของเธอได้เสียชีวิตก่อนหน้าที่เธอจะล้มป่วย เธอไม่มีเงินค่ารักษาตนเอง ในที่สุดเธอก็ตาย อิบได้เลี้ยงดูลูกสาวของคริสติน อิบได้ฝังคริสตินไว้ในสวนของเขา เขายังรักและระลึกถึงคริสตินอยู่เสมอ เรื่องราวของชายหนุ่มชื่ออิบนี้มีลักษณะความจริงเหมือนกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงของคน ผู้เขียนได้เขียนเรื่อง

ตรงไปตรงมา บรรยายชีวิต ความยากจน ซึ่งคนส่วนมากมักจะพบในชีวิตจริง เมื่อคนเรารักกันและจากกันไป บางครั้งก็มีโอกาสมาพบกันอีกเหมือนกับอิม และคริสติน และความรักของอิมก็ยังมีต่อคริสตินอยู่เสมอ เขาจึงเลี้ยงดูสาวของคริสติน แทนคริสติน เรื่องราวของชีวิตชายหนุ่มชื่ออิมนี้ อาจจะเกิดขึ้นในชีวิตจริงของคนได้

นอกจากนี้ในนิทานของแอนเตอร์สัน ยังได้กล่าวถึงชีวิตของผู้หญิง ผู้ชายและเด็ก ซึ่งมีอยู่ในนิทานหลายเรื่องและในแต่ละเรื่องนั้นจะเป็นลักษณะชีวิตที่มักจะเกิดขึ้นในชีวิตจริงของคนเรา

ลักษณะสมจริงของตัวละครผู้หญิงในนิทาน

ในเรื่อง "She Was Good for Nothing" เป็นเรื่องราวของหญิงรับจ้างซักผ้าคนหนึ่ง ในสมัยตอนที่หลอนยังสาวอยู่หลอนเคยมีความรักกับลูกชายของเทศมนตรี แต่หลอนได้ผิดหวังในเรื่องความรัก เพราะว่าฐานะของหลอนกับลูกชายเทศมนตรีต่างกันมาก แม่ของฝ่ายชายได้ขอร้องให้หลอนไปแต่งงานกับชายคนอื่น ในตอนนั้นหลอนเป็นหญิงรับใช้อยู่ในบ้านของเทศมนตรี หลอนได้แต่งงานกับชายคนอื่นและมีลูกชายด้วยกันหนึ่งคน หลังจากที่ลูกชายเกิดไม่นาน สามีหลอนก็ล้มป่วยลงและตายในที่สุด หลอนได้รับจ้างซักผ้าหาเลี้ยงชีพมาโดยลำพัง หลอนชอบดื่มเหล้ามากเพราะว่าหลอนต้องการความอบอุ่นทางร่างกายที่จะให้หลอนทำงานซักผ้าในฤดูหนาวได้ ต่อมาลูกชายหลอนเติบโตขึ้น เขาได้จากหลอนไปทำงานที่เมืองอื่น และได้ส่งเงินมาให้หลอนบ้างเป็นครั้งคราว หลอนได้ใช้ชีวิตอยู่โดยลำพังและหลอนได้ดื่มเหล้าจืดมาก จนกระทั่งล้มป่วยลงและตายในที่สุด

ชีวิตของผู้หญิงซักผ้าคนนี้ เป็นชีวิตที่คล้ายกับชีวิตจริงของคน หญิงซักผ้าได้ต่อสู้กับงานมาด้วยความยากลำบาก ชีวิตของหลอนเหมือนกับสภาพของหญิงที่ยากจนทั่ว ๆ ไป ที่ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงชีพตนเองและลูกชายในยามที่ขาดสามีผู้ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว หญิงซักผ้าทำงานหนักมากจนล้มป่วยลง ซึ่งเป็นกรรมของสังขารของคนเรา เมื่อทำงานหนักเกินกำลังตนเองแล้ว ร่างกายก็จะอ่อนแอและมีโรคแทรกซ้อนในที่สุด เมื่อเจ็บป่วยมากและนานเข้าก็ถึงแก่ความตาย ตามหลักของพระพุทธศาสนาก็น่าจะมีเกิด แก่

เจ็บ ตาย ซึ่งเป็นเรื่องจริงของชีวิตคน แม้กระทั่งความตายที่เกิดกับสัตว์ที่คนเคยเลี้ยงดู มาเป็นอย่างที่ก็ตาม ความตายสามารถเกิดได้ทุกขณะ ดังเช่นความตายของสุนัขในเรื่อง "Heartache" ซึ่งสุนัขตัวนี้มีนายจ้างเป็นผู้หญิง เจ้าของสุนัขได้เลี้ยงดูสุนัขเหมือนกับ ลูกของตนเองและรักสุนัขมาก จนกระทั่งวันหนึ่งสุนัขตายเพราะเด็ก ๆ ที่อยู่ใกล้บ้านรังแก เจ้าของสุนัขเสียใจมากที่สุนัขตาย เพราะว่าความผูกพันของหลอนกับสุนัขมีมาก ลักษณะ ความสมจริงของหญิงผู้นี้คือ ความเศร้าโศกเสียใจ เมื่อสูญเสียสุนัข ซึ่งเป็นที่รักไป เป็นธรรมชาติของคนที่มีความรักและความผูกพันต่อสิ่งที่รัก การจากไปของสิ่งที่รักโดยไม่กลับ มานั้นเป็นสิ่งที่สะเทือนใจต่อผู้ที่อยู่ข้างหลังต้องเศร้าโศกเสียใจ อาลัยอาวรณ์กับสิ่งที่ตนรัก ความเหงาสามารถทำลายคนที่มีจิตใจอ่อนแอได้ ผู้หญิงที่มีอายุนั้นในชีวิตจริงของหลอนจะมีความเหงาถ้าได้อยู่คนเดียว แต่ถ้ามีเด็ก ๆ หรือพวกหลาน ๆ อยู่ใกล้เคียงก็จะไม่เหงา ดังเช่น คุณป้าในเรื่อง "Aunty Toothache" คุณป้าในเรื่องนี้จะมีหลานมาเยี่ยมที่ บ้านบ่อย ๆ ทุกครั้งที่คุณป้าพบหลาน ๆ คุณป้าจะมีความสุขมาก คุณป้ามักจะแจกกูกกวาดให้ พวกหลาน ๆ เพราะคุณป้าชอบรับประทานของหวานอยู่เป็นประจำ การรับประทานของหวาน มาก ๆ จึงทำให้คุณป้าปวดฟัน ลักษณะสมจริงของคุณป้าในเรื่องนี้ คือ คนสูงอายุมักชอบ รับประทานของหวานมาก และเด็ก ๆ ส่วนมากจะชอบลูกกวาด คุณป้าในเรื่อง "Aunty" นั้นเป็นคนมีอารมณ์เบิกบานแจ่มใส และคุณป้าชอบดูละครมาก คุณป้าจะใช้เวลาส่วนใหญ่ ไปดูละคร เมื่อไฟไหม้โรงละคร คุณป้าสามารถหนีไฟออกมาได้อย่างปลอดภัย คุณป้าชอบดู ละคร เป็นชีวิตจิตใจ ก่อนจะตายนั้นคุณป้ายังอยากจะดูละครอีก เรื่องของคุณป้านี้เป็นเรื่อง ที่สามารถเกิดขึ้นได้ในชีวิตของคน จึงเป็นลักษณะสมจริงของคุณป้าที่เหมือนกับชีวิตจริงของคน

ลักษณะสมจริงของตัวละครผู้ชายในนิทาน

ในเรื่อง "The Old House" มีบ้านหลังหนึ่งเก่าแก่มากภายในบ้านนั้นมี ชายแก่คนหนึ่งอาศัยอยู่เพียงลำพัง ชายแก่คนนี้เหงาและว้าเหว่มาก เพื่อนบ้านอายุรุ่นราว ครจวเดียวกันก็ไม่มีชายแก่มีเพื่อนบ้านที่มีอายุรุ่นหลานมาเป็นเพื่อนพูดคุยในยามเหงา เด็กชายซึ่งเป็นเพื่อนบ้านของชายแก่นี้จะมาเยี่ยมชายแก่เป็นประจำ วันหนึ่งเด็กชายผู้นี้

นำตุ๊กตาทหารที่ทาด้วยตะกั่วมาให้ชายแก่ผู้นี้ ชายแก่ได้นำตุ๊กตาทหาร เก็บไว้ในบ้านตามลำพังโดยไม่มีของเล่นชนิดอื่นปะปนเลย ตุ๊กตาทหารตะกั่วอยู่โดยลำพังได้รำพึงรำพันกับตนเองว่า บ้านนี้เงียบเหงามากไม่น่าอยู่ ตุ๊กตาทหารอยากจะทำออกไปรบกับข้าศึกคิดว่า จะอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่ตื่นเต้นเลย ชายแก่คนนี้ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านเก่าแก่หลังนี้ตามลำพังจนกระทั่งเสียชีวิต

ลักษณะความจริงของชายแก่คนนี้ก็คือ ตามปกติแล้วคนเราเมื่ออยู่คนเดียวในบ้านย่อมมีความเหงาเป็นธรรมดาไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด คนเราต้องการมีเพื่อน คนแก่ส่วนมากจะมีความเหงามากกว่าเด็กหรือคนหนุ่มคนสาว เพราะว่าคนแก่ไม่มีงานทำและไม่ได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตมากมายเท่ากับคนรุ่นหนุ่มสาว การอยู่เฉย ๆ โดยไม่ทำอะไรนั้นทำให้คนเกิดความเหงาได้คนแก่ที่ไม่มีลูกหลานอาศัยอยู่ด้วย จะมีความรู้สึกว่าคุณเองถูกทอดทิ้ง และถูกปล่อยให้ว่าเหวชายแก่ในเรื่องนี้ไม่มีลูกหลานอยู่ด้วยจึงว่าเหวและเหงามาก

คุณทวดที่เกิดในสมัยก่อนเมื่อบ้านเมืองยังไม่เจริญมากในเรื่อง "Great-Grandfather" แอนเดอร์สันได้เขียนถึงความเจริญในสมัยคุณทวดว่า คนในสมัยนั้นอยู่อย่างสบาย ๆ ไม่ต้องเร่งรีบ หรือแข่งขันกันท่ามาหากิน เพราะว่าคนในสมัยนั้นมีจำนวนน้อย และคนในสมัยก่อนมีนิสัยใจคอไม่โหดร้ายเหมือนกับคนในสมัยนี้ ที่คอยแต่จะประหัตประหารกันด้วยอาวุธร้ายแรงต่าง ๆ ลักษณะความจริงของคุณทวดในเรื่องนี้คือ คุณทวดเกิดในสมัยที่คุณคนมีจำนวนน้อยไม่ได้แข่งขันท่ามาหากิน ไม่ประหัตประหารกัน คุณทวดเป็นคนมีอารมณ์ดี ใจคอไม่โหดร้าย

ชายหนุ่มในเรื่อง "Under the Willow Tree" รักกับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งเคยเป็นเพื่อนเล่นกันมาตอนเด็ก ๆ เมื่อเติบโตขึ้นหญิงสาวไปเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียง ชายหนุ่มหลงรักหญิงสาวมาก แต่ฝ่ายหญิงรักเหมือนเพื่อน ความรักของชายหนุ่มรุนแรงมาก เขาคิดน้อยใจในความรักของตัวเองที่มีต่อหญิงสาว เขาจึงไถ่ทิ้งทอดอาลัยถึงหญิงสาวจนรักใคร่ในโลก จนในที่สุดเขาก็แข็งตาย เพราะความหนาวเย็น เรื่องราวของความรักถ้าไม่สมหวังมักจะมีทุกข์ และเรื่องเศร้าตามมา ลักษณะความจริงของชายหนุ่มคนนี้ก็เหมือนกับชีวิตจริงของคน ถ้าคนเราไม่สมหวังในความรักแล้ว มักจะทำลายตนเองเพื่อหนีทุกข์หรือทำให้ตนเองเกิดทุกข์

"... And when the villagers came forth to go to church they found a man sitting by the roadside. He was dead-frozen to death beneath the willow tree." (Hersholt. 1949 : 215)

ลักษณะสมจริงของเด็กในนิทาน

ในนิทานของ แอนเดอร์สัน ได้กล่าวถึงเด็ก ๆ อยู่ในนิทานหลายเรื่อง และพฤติกรรมของเด็กที่กล่าวถึงในนิทานนี้จะเป็นลักษณะธรรมชาติที่แท้จริงของเด็ก ซึ่งจะปรากฏอยู่ในนิทานต่าง ๆ ดังนี้

ในเรื่อง "The Storks" นกกระสาและลูกเล็ก ๆ ได้อาศัยอยู่บนหลังคาบ้านของเจ้าของบ้านหลังหนึ่ง ในบริเวณนั้นได้มีพวกเด็ก ๆ มาเล่นอยู่เป็นประจำ พวกเด็ก ๆ ชนมาก มักจะพูดจาซมูแหมกและลูกนกกว่าจะทำร้ายลูกนก โดยการเผาให้ตายหมดทั้งรัง ลูกนกไต่ยั้งนั้นก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก แม่นกได้เฝ้าปลอบใจลูกนกอยู่ตลอดเวลา โดยการบอกลูก ๆ ว่าเมื่อลูก ๆ บินได้แล้ว แม่นกจะพาไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ให้ไกลจากพวกเด็ก ๆ ทั้งหลายที่คอยรังแกลูกนก พฤติกรรมของเด็กในนิทานเรื่องนี้ เป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะสมจริงที่ว่าเมื่อเด็ก ๆ ทราบบ้านหลังคามีรังนกอยู่ พวกเด็ก ๆ มักจะสอดคุ้สอดเห็นต้องการจะขึ้นไปดูว่าในรังนกนั้นมีนกอะไรอยู่และมีลูกนกตัวน้อย ๆ อยู่กี่ตัว เมื่อเด็ก ๆ รู้ว่ามีลูกนกอยู่ในรังมักจะชอบเอามือไปจับลูกนก และบางครั้งเด็กคนที่ชนมาก ๆ จะรังแกลูกนกและเด็กที่ชนมาก ๆ จะไม่คิดหรือว่าการที่รังแกสัตว์ที่อ่อนแอกว่า เป็นสิ่งที่ไม่ดี เด็กชนส่วนมากจะคิดถึงเรื่องของความสนุกสนานมากกว่าอย่างอื่น

หนูน้อยทัค ในเรื่อง "Little Tuck" หนูน้อยทัคอยู่บ้านเลี้ยงน้องแทนแม่ตอนที่แม่ออกไปทำงานนอกบ้าน น้องสาวตัวเล็ก ๆ ของหนูน้อยทัคมักจะซักถามเรื่องต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ หนูน้อยทัคชอบอ่านหนังสือภูมิศาสตร์มาก ในตอนกลางคืนหนูน้อยทัคจะไม่สามารถอ่านหนังสือได้ เพราะว่าไม่มีเงินซื้อเทียนไข แม่ของหนูน้อยทัคเป็นคนยากจนมาก ตอนที่หนูน้อยทัคนอนในตอนกลางคืน เขามักจะเอาหนังสือภูมิศาสตร์มารองศีรษะ

คืนหนึ่งหนูน้อยทักษ์ไค้ฝันไปว่าตนเอง ไค้ทองเที่ยวไปในสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และในความฝันนั้นน้องสาวตัวเล็ก ๆ ของเขาไค้กลายเป็นสาวสวยและทั้งสองไค้ทองเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ ด้วยกัน เมื่อเขาตื่นขึ้นมา เขาก็ลืมเหตุการณ์ในความฝันทั้งหมด ลักษณะสมจริงของหนูน้อยทักษ์คือ ตามธรรมชาติของเด็กแล้ว เมื่อชอบสิ่งใค้มักจะไฝ่ฝันทำในสิ่งนั้น ๆ มีความต้องการสูง ดังเช่นหนูน้อยทักษ์ชอบอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ เป็นชีวิตจิตใจ ในเวลากลางวันเพราะมีแสงสว่างสามารถมองเห็นตัวหนังสือไค้ แต่ในเวลากลางคืนไม่มีแม้แต่แสงเทียนที่จะให้ความสว่างพอที่จะมองเห็นตัวหนังสือไค้ ในตอนกลางคืนหนูน้อยทักษ์ต้องการอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ แต่ก็ไม่สามารถจะอ่านไค้ จึงนาหนังสือประวัติศาสตร์มารองไว้ไค้หมอน ตอนที่หนูน้อยทักษ์หลับไป ฝันว่าตนเองและน้องสาวไค้ทองเที่ยวไปตามสถานที่สำคัญต่าง ๆ เหตุที่หนูน้อยทักษ์ไค้ฝันว่าตนเองไค้ทองเที่ยวไปตามสถานที่ต่าง ๆ นั้นก็เพราะว่า หนูน้อยทักษ์ ไฝ่ฝันอยากจะไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ ที่ตนเองไค้อ่านในหนังสือประวัติศาสตร์ จิตไค้สำนึกของหนูน้อยทักษ์ในขณะที่นอนตอนกลางคืนนั้นผูกพันกับหนังสือที่ตนอ่านในเวลากลางวัน เมื่อถึงตอนกลางคืนตนเองไม่สามารถจะอ่านหนังสือนั้นไค้จึงเอาหนังสือมาหนุนศีรษะไว้เป็นการตอบแทนที่จะให้ตนเองไค้ได้อยู่ใกล้ชิดกับหนังสือนั้น

วิเคราะห์สัญลักษณ์ในนิทาน

ในนิทานของแอนเดอร์สัน มีสัญลักษณ์ปรากฏอยู่หลายเรื่อง และสัญลักษณ์ที่แอนเดอร์สันนำมาใช้เขียนนิทานนั้น ส่วนมากจะเป็นสัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามธรรม และสัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของพฤติกรรม ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งสัญลักษณ์ตามที่ปรากฏอยู่ในนิทานแอนเดอร์สันออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1. สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายนามธรรม
2. สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายพฤติกรรมของตัวละคร

สัญลักษณ์ที่ใช้ อธิบายนามธรรม

นามธรรมในที่นี้ หมายถึง คุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้ เป็นตัวตน แอนเดอร์สันใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ อธิบายสิ่งที่เป็นนามธรรมให้เห็นเป็นรูปธรรม เพื่อให้สื่อความหมายชัดเจนขึ้น และนิทานของแอนเดอร์สันเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นสำหรับเด็ก การใช้สัญลักษณ์อธิบายนามธรรมต่าง ๆ นั้น เป็นสิ่งจำเป็นมากที่ใช้รูปธรรมอธิบายแทนนามธรรม เพื่อให้เด็กเข้าใจดีขึ้น นามธรรมนั้นอาจแทรกในตอนใดตอนหนึ่งของเรื่อง หรือเป็นสาระสำคัญของเนื้อเรื่องทั้งหมด

สัญลักษณ์ที่ใช้ อธิบายนามธรรมที่ปรากฏในนิทานเรื่องต่าง ๆ มีดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความดีและความชั่ว

ความดีและความชั่วเป็นนามธรรม ในนิทานของแอนเดอร์สันได้กล่าวถึงความดี ความชั่วแทรกอยู่หลายเรื่อง นิทานบางเรื่องก็ปรากฏสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความดีความชั่ว การใช้สัญลักษณ์ในการอธิบายความดีความชื่อนั้น แอนเดอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์เกี่ยวกับทางศาสนาอธิบายเป็นส่วนใหญ่ ดังจะเห็นได้จากนิทานเรื่อง "The Bell" ผู้เขียนได้ใช้เสียงระฆังเป็นสัญลักษณ์ของความดี ในเรื่องนี้ผู้คนต่างก็ไปค้นหาเสียงระฆังที่อยู่

ในป่าเป็นเวลานาน แต่เขาเหล่านั้นไม่พบพระรังเลย ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของ ~~นามนัย~~ นามนัยคือเสียงระฆังแทนความดี เพราะว่าความดีเป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก ต้องใช้ความพยายามมากในการทำความดี เหมือนกับการไปค้นหาเสียงระฆังในเรื่องนี้ ผู้คนต่างก็พากันไปเสาะแสวงหาเสียงระฆัง และในที่สุดก็ไม่พบ สัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่งที่เกี่ยวกับศาสนา ซึ่งแอนเคอร์สันใช้แทนความดีคือ พระผู้เป็นเจ้า แอนเคอร์สันได้กล่าวถึงพระผู้เป็นเจ้าในเรื่อง "God Can Never Die" ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับความดีในโลกว่ายังคงมีอยู่หรือไม่ แอนเคอร์สันยึดถือพระผู้เป็นเจ้าเป็นสัญลักษณ์ของความดี ในเรื่องนี้ภรรยาบอกว่าพระผู้เป็นเจ้าหรือความดีตายจากโลกนี้ไปแล้วสามีก็บอกภรรยาว่าพระผู้เป็นเจ้ายังไม่ตายไปจากโลกนี้ ภรรยารู้สึกดีใจมากที่พระผู้เป็นเจ้ายังไม่ตาย คนที่ทำความดีไว้มาก ๆ แม้ตัวเขาตายไปแล้ว ความดีก็ไม่ได้อายุตามเขาไปด้วย ความดียังคงอยู่ในโลกนี้ต่อไป ในเรื่องนี้ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัย คือ พระผู้เป็นเจ้าอธิบายนามธรรมคือความดี

แอนเคอร์สันมักจะนำสิ่งที่เกี่ยวกับศาสนามาเป็นสัญลักษณ์ของความดี สิ่งที่เป็นตัวแทนของศาสนาอีกอย่างหนึ่งซึ่งแอนเคอร์สันนำมาใช้คือ ไม้กางเขนทองคำ แอนเคอร์สันใช้ไม้กางเขนทองคำเป็นสัญลักษณ์ของความดี ในเรื่อง "The Marsh King's Daughter" แอนเคอร์สันใช้ไม้กางเขนทองคำเป็นสัญลักษณ์ของความดี ก็เพราะว่าไม้กางเขนนั้น เป็นตัวแทนของพระผู้เป็นเจ้าในเรื่องนี้เด็กหญิงคนหนึ่งได้ไปที่โบสถ์ เธอมีความสุขที่ได้ไปโบสถ์และสวดมนต์ ทุกครั้ง เธอจะสวดมนต์พร้อม ๆ กับพระในโบสถ์ การที่เด็กหญิงสวดมนต์และมีความสุขก็เพราะว่าเธอได้ทำความดีไปแล้ว การทำความดีทำให้จิตใจเธอเป็นสุข ในเรื่องนี้ แอนเคอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุปมาอุปไมยมาอธิบายความดี คือ ใช้ไม้กางเขนทองคำ ซึ่งเป็นสิ่งที่หายากมาก เช่นเดียวกับทองคำ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่า และหายาก แทนความดีของคนซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยากมาก

"The priest held aloft the cross, which shone like gold". (Hersholt. 1949 : 287)

นอกจากการใช้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในทางศาสนาแทนความดีแล้ว แอนเดอร์สันยังใช้ใบไม้มาแทนความดี ซึ่งตามปกติแล้ว เมื่อเราเห็นใบไม้เราก็คิดว่าใบไม้ก็คือใบไม้ ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ของอย่างอื่น แต่ในนิทานของแอนเดอร์สัน ในเรื่อง "A Leaf from Heaven" นั้นผู้เขียนได้ใช้ใบไม้เป็นสัญลักษณ์แทนความดี เพราะว่าใบไม้ในเรื่องนี้ เป็นใบไม้ที่เชื่อว่ามาจากสวรรค์ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าประทานมาให้กับโลกมนุษย์ ใบไม้นี้จะมืออยู่ในป่าและเด็กหญิงคนหนึ่ง ได้นำเอาใบไม้ขึ้นมาเก็บไว้ในหนังสือคำสวด ใบไม้ที่เด็กหญิงคนนี้เก็บมานั้น แม้จะถูกหนังสือกดทับเป็นเวลานานก็ตาม ใบไม้จะเขียวสดอยู่เสมอ เปรียบได้กับความดีที่ไม่มีวันตาย ความดีจะคงอยู่ในโลกนี้ตลอดไป

การใช้สัญลักษณ์แทนความดีในนิทานของแอนเดอร์สันนั้น เป็นการใช้สัญลักษณ์ที่เหมาะสม เพราะว่าสัญลักษณ์ส่วนมากจะนำมาจากศาสนาเป็นส่วนใหญ่ หรือไม่ก็กล่าวถึงสวรรค์ ซึ่งสวรรค์และศาสนานั้นก็เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความดีได้ โดยทั่วไป สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความดีที่แตกต่างออกไปจากสิ่งที่กล่าวมาแล้วก็คือหยาดน้ำตา ในเรื่อง "The Snow-Queen" เมื่อเกอร์ดาไปพบเคย์ในสภาพที่เป็นน้ำแข็ง เกร์ดารู้ว่าหยาดน้ำตาไหลลงไปถูกหัวใจของเคย์ ทำให้เคย์กลับเป็นคนดังเดิม น้ำตาจึงเป็นสัญลักษณ์แทนความดี เพราะการทำความดี ย่อมจะนำผลดีมาสู่ผู้กระทำ ส่วนน้ำแข็งเป็นสัญลักษณ์ของความไม่จริงต้องพ่ายแพ้ต่อความดี

"... But he sat still, and stiff, and cold.

Gerda shed hot tears, and when they fell upon him they went straight to his heart. They melted the lump of ice and burned away the splinter of glass in it." (Hersholt. 1949 : 225)

นอกจากน้ำแข็งในเรื่อง "The Snow Queen" เป็นสัญลักษณ์ของความไม่
 ที่แล้ว แอนเคอร์สันได้ให้กลิ่นดอกมะลิเป็นสัญลักษณ์ของความพยายามแก้แค้นซึ่ง เคลือบแฝง
 อยู่ในรูปของความชั่ว โดยทั่วไปแล้วกลิ่นดอกมะลิมักจะแทนความดีและความสวยงาม
 แต่ในนิทานเรื่อง "The Rose Elf" กล่าวถึงดอกมะลิที่ส่งกลิ่นเป็นพิษออกมาฆ่าพี่ชาย
 ของหญิงสาว เพราะว่าพี่ชายของหญิงสาวได้ฆ่าผู้รักของน้องสาวตาย หญิงสาวเศร้าโศก
 เสียใจมาก จึงนำศีรษะของคนรักไปไว้ในกระถางต้นดอกมะลิ ต่อมาเมื่อพี่ชายเข้าไปใกล้
 ดอกมะลิ ดอกมะลิก็ส่งกลิ่นที่มีพิษออกมาทำลายพี่ชายของหญิงสาวซึ่งเคยฆ่าคนรักของน้องสาว
 ตนเอง

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความชั่วในนิทานของแอนเคอร์สันอีกอย่างหนึ่งคือแม่มดในเรื่อง
 "The Tinder Box" แม่มดได้ขอร้องให้ทหารลงไปในโพรงไม้เพื่อที่จะนำกล่องคีย์บุก
 มาให้ตนเอง เมื่อทหารนำกล่องคีย์บุกมาได้แล้ว แม่มดต้องการครอบครองกล่องคีย์บุกนั้น
 และไม่ยอมบอกกับทหารว่ากล่องคีย์บุกสามารถบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเจ้าของได้ทหาร
 จึงไม่ยอมให้กล่องคีย์บุกแก่แม่มดทหาร ได้ตัดหัวแม่มดและนำเอากล่องคีย์บุกคิดตัวไป โดยทั่วไป
 แล้ว แม่มดมักจะเป็นสัญลักษณ์ของความชั่วร้าย ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัย
 คือแม่มดแทนความชั่ว

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความตาย และความมีชีวิตชีวา แอนเคอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์
 ในนิทานของเขาอธิบายถึงความตาย และความมีชีวิตชีวา โดยการให้สัญลักษณ์ต่าง ๆ
 กันออกไปเป็นต้นว่า ดอกไม้ที่มีสีต่าง ๆ รถเมล์ รองเท้า ดวงอาทิตย์ และคนใส่ชุดดำ
 ในนิทานของแอนเคอร์สันส่วนใหญ่ได้กล่าวถึงความตายและความมีชีวิตชีวาอยู่หลายเรื่อง
 แต่ในเรื่องบางเรื่องจะไม่มีสัญลักษณ์ปรากฏอยู่เลย นิทานที่มีสัญลักษณ์ใช้แทนความตาย
 มีอยู่ในเรื่อง "The Story of a Mother" ผู้เขียนใช้เสื้อผ้าชุดดำเป็นสัญลักษณ์
 แทนความตายในเรื่องผู้เป็นแม่ ได้ติดตามลูกชายของเธอที่เพิ่งตายไป เธอเที่ยว
 เสาะแสวงหาไปตามที่ต่าง ๆ ในระหว่างทางเธอพบมีผู้หญิงคนหนึ่งสวมชุดสีดำ หญิงคนนั้น
 บอกกับเธอว่าความตายได้นำลูกของเธอไปแล้ว ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัย
 คือ เสื้อผ้าสีดำ อธิบายความตายเพราะว่าสีดำเป็นสีแห่งความตาย เมื่อคนตายไปแล้วคนที่
 อยู่ข้างหลังมักจะสวมเสื้อผ้าสีดำไว้ทุกข์ให้กับผู้ที่ตายไปแล้ว นอกจากผู้เขียนใช้สัญลักษณ์

เสื้อผ้าสีดำแล้ว ผู้เขียนยังได้ใช้รถเมลเป็นสัญลักษณ์ของความตายในเรื่อง "The Moving Day" รถเมลเป็นพาหนะที่พาผู้โดยสารไปยังจุดหมายปลายทางต่าง ๆ ผู้โดยสารแต่ละคนจะลงในที่ต่าง ๆ กัน บางคนก็ลงจากรถเมลก่อน บางคนก็ลงทีหลัง เช่นเดียวกับชีวิตของคนบางคนก็ตายก่อน บางคนก็ตายทีหลัง และใครจะตายก่อนหรือตายทีหลังไม่มีใครทราบ ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนับ คือรถเมล เป็นสัญลักษณ์แทนความตาย การใช้รถเมลแทนความตายนั้น เป็นการใช้สัญลักษณ์ที่เหมาะสมเพราะว่าเวลาคนจะตายนั้นก็ไม่ทราบว่าตนเองจะตายเมื่อใด และตนก็จะตายในเวลาต่างกันคือลงจากรถเมลในเวลาไม่เหมือนกันด้วย เกี่ยวกับสัญลักษณ์ที่อธิบายความมีชีวิตชีวา แอนเคอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์เหล่านี้ในนิทาน 4 เรื่องด้วยกัน คือ ~~ในนิทานเรื่อง~~ "The Red Shoes" ผู้เขียนใช้รองเท้าสีแดงเป็นสัญลักษณ์ของความมีชีวิตชีวา ในเรื่องเด็กหญิงสวมรองเท้าสีแดงคู่นี้ เธอก็สวมเต้นรำได้อย่างสนุกสนานและมีชีวิตชีวา อากาเรนระบำอย่างสนุกสนานนี้ ผู้เขียนใช้อุปลักษณณ์อธิบาย และผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนับ คือ รองเท้าสีแดงอธิบายความมีชีวิตชีวา

นอกจากแอนเคอร์สันจะใช้รองเท้าสีแดงแล้ว แอนเคอร์สันยังใช้ดวงอาทิตย์ เป็นสัญลักษณ์ของความมีชีวิตชีวาในเรื่อง "Sunshine Stories" ดวงอาทิตย์ส่องแสงลงมายังโลกมนุษย์ เป็นต้นกำเนิดของสิ่งมีชีวิตต่างๆถ้าไม่มีดวงอาทิตย์แล้วชีวิตทุกชีวิตก็จะดับสูญไปจากโลกนี้ แอนเคอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนับคือดวงอาทิตย์ แทนความมีชีวิตชีวา ซึ่งเป็นการใช้สัญลักษณ์ที่เหมาะสม เช่นเกี่ยวกับการใช้ดอกไม้ เป็นสัญลักษณ์ของความมีชีวิตชีวาในเรื่อง "Little Ida's Flowers" ดอกเดซี่จะพากันไปเล่นระบำกันอย่างสนุกสนานในงานรื่นเริง ดอกเดซี่เกิดอยู่ท่ามกลางแสงแดด สายลม จึงชูสคขึ้น เมื่อสายลมพัดมากระทบกับลำต้นของดอกเดซี่โอนเอนไปตามสายลม ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุปลักษณณ์อธิบายความมีชีวิตชีวาของดอกเดซี่ ซึ่งเป็นการใช้สัญลักษณ์ที่มองเห็นได้อย่างชัดเจน และสัญลักษณ์ของความมีชีวิตชีวาที่อยู่ในนิทานเรื่อง "The Butterfly" นั้นผู้เขียนได้ใช้ดอกไม้เป็นสัญลักษณ์ของความมีชีวิตชีวา เพราะว่าดอกไม้ใส่เสื้อผ้าสีสันต่าง ๆ ดอกไม้มีหลายสีทุกสีมีชีวิตชีวา

ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุปลักษณะอธิบายความสดชื่นมีชีวิตชีวาของดอกไม้ที่มีสีสันต่าง ๆ ซึ่งการใช้สัญลักษณ์ดอกไม้แทนความมีชีวิตชีวานั้น มีความเหมาะสมเพราะว่าทำให้ผู้อ่านสามารถมองเห็นภาพชัดเจนนั่น

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความอิสระและความไม่มีอิสระ

นิทานของแอนเดอร์สันมีสัญลักษณ์ที่เกี่ยวกับความอิสระหรือความไม่มีอิสระ อยู่ในนิทานบางเรื่องเท่านั้น และการใช้สัญลักษณ์อธิบายความอิสระกับความไม่มีอิสระ ผู้เขียนมักจะใช้นกซึ่งเป็นสัตว์ที่มีปีกสามารถบินไปในที่ต่าง ๆ ได้โดยอิสระ ส่วนความไม่มีอิสระนั้นผู้เขียนมักจะใช้กรงหรือห้องขังแทนความไม่มีอิสระ

สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายความมีอิสระนั้นจะปรากฏอยู่ในนิทานเรื่อง "The Storks" แม่นกอาศัยอยู่กับลูก ๆ ใกล้เคียงกับพวกเด็ก ๆ และเด็ก ๆ มักมารังแกลูกนกเสมอ นกกระสาในเรื่องนี้เป็นสัญลักษณ์ของความมีอิสระ โดยสามารถอพยพย้ายที่อยู่ไปอยู่ตามที่ต่าง ๆ ได้ ตามความพอใจของตนเอง เมื่อถูกเด็กรังแกลูกนก แม่นกก็จะพาลูกนกอพยพไปอยู่ในที่ปลอดภัยกว่า เช่นเดียวกับนกฟีนิกซ์ที่เป็นสัญลักษณ์ของความมีอิสระในเรื่อง "The Phoenix Birds" และในเรื่อง "The Swan's Nest" ผู้เขียนใช้หงส์เป็นสัญลักษณ์ของความมีอิสระสามารถที่จะอพยพไปอยู่ถิ่นต่าง ๆ ได้ตามฤดูกาลตามธรรมชาติ โดยไม่มีสิ่งใดมาบังคับให้อยู่ที่เดิม ถ้านกไม่ชอบตั้งถิ่นฐานอยู่ที่ใด นกก็สามารถอพยพไปอยู่ที่อื่นโดยเสรี ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์อยู่ในรูปของนามนัยอธิบายนัย หมายถึง ความมีอิสระที่จะบินไปที่ไหน ๆ ได้ตามความพอใจของตนเอง

นอกจากนี้แอนเดอร์สันยังได้ใช้นกขมิ้นเป็นสัญลักษณ์ของความมีอิสระในเรื่อง "The Poor Woman and the Canary Bird" นกขมิ้นในเรื่องนี้ได้หลุดออกมาจากกรง และบินไปเกาะอยู่ใกล้ ๆ กับหญิงชราคนหนึ่งที่มีสามีตายไปแล้ว หญิงชราผู้นั้นร้องไห้อยู่ข้าง ๆ ศพของสามี เพราะว่าไม่มีเงินซื้อโลงศพ นกขมิ้นปลอบใจว่าตนเองได้หลุดออกมาจากกรงแล้วมีอิสระที่จะทำอะไรต่าง ๆ ได้ และหญิงชราที่มีอิสระเช่นเดียวกันกับนกที่มีสามีของเธอตาย เพราะว่าเมื่อสามีเธอตายไปแล้ว หญิงชรา ก็หมดหวังและมีอิสระ ไม่ต้องมาคอยดูแลเอาใจใส่ ประณินปิตีสามีเช่นตอนที่สามียังมีชีวิตอยู่ หญิงชราผู้นั้นก็เหมือนมีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจตนเอง

ส่วนสัญลักษณ์ที่ใช้บรรยายความไม่มีอิสระนั้น แอนเดอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์
ห้องซังและกรงนกแทนความไม่มีอิสระ สัญลักษณ์นี้ปรากฏอยู่ในนิทานเรื่อง
"Picture from the Ramparts" ชายนักโทษถูกขังอยู่ในห้องซังเพียงคนเดียว
ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัย คือ ห้องซังแทนความไม่มีอิสระของชาย
นักโทษผู้นี้ เขาไม่สามารถออกไปเดินข้างนอกได้ เขาได้แค่มองดูนกน้อยบินอยู่รอบ ๆ
กิ่งไม้นอกห้องซังเท่านั้น ส่วนในเรื่อง "The Daisy" นั้น ผู้เขียนได้ใช้กรงนกเป็น
สัญลักษณ์ของความไม่มีอิสระ และสัญลักษณ์ที่ใช้นี้จะอยู่ในรูปของนามนัย นกในเรื่องนี้
ไม่สามารถบินไปไหนมาไหนได้ ถึงแม้ว่านกน้อยตัวนี้กำลังกระหายน้ำมากก็ตาม นกน้อย
ก็ไม่สามารถจะบินออกไปหาน้ำได้ ในที่สุดนกน้อยก็ตายเพราะความกระหายน้ำ ถ้า
นกน้อยไม่ถูกกักขังในกรงแล้ว นกน้อยก็จะสามารถบินไปในที่ต่าง ๆ เพื่อที่จะหาน้ำดื่ม
ได้ ผู้เขียนได้ใช้กรงนกและห้องซังแสดงความไม่มีอิสระได้เหมาะสมดี โดยธรรมชาติ
ของมนุษย์และสัตว์แล้ว ย่อมต้องการอิสระในเมื่อมีสิ่งที่มาจกัคขอบเขตและสิทธิของ
ตนเองก็ย่อมไม่มีอิสระ

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความทุกข์และความสุข

นิทานของแอนเดอร์สัน มีการใช้สัญลักษณ์เกี่ยวกับความทุกข์และความสุขอยู่
น้อยเรื่อง เมื่อเทียบกับจำนวนเรื่องของแอนเดอร์สันที่เขียนเกี่ยวกับความทุกข์และความสุข
ส่วนมากแอนเดอร์สันได้เขียนนิทานเกี่ยวกับความทุกข์และความสุข โดยไม่มีสัญลักษณ์
ปรากฏในเรื่องเหล่านั้น แต่ก็มีนิทานบางเรื่องที่ปรากฏสัญลักษณ์แทนความทุกข์และ
ความสุข เป็นต้นว่า ในเรื่อง "The Wild Swans" แอนเดอร์สันได้ใช้เมฆสีดำและ
ตะกั่วสีดำเป็นสัญลักษณ์ของความเศร้าโศกหรือความทุกข์ ในเรื่องเมื่อเจ้าชายถูกสาป
ให้เป็นหงส์นั้น เจ้าชายทนทุกข์ทรมานมากที่ได้อยู่ในร่างของหงส์เป็นเวลานาน เมื่อ
เจ้าชายได้พาร่างของเจ้าหญิงบินขึ้นไปบนท้องฟ้า ก็ได้พบกับก้อนเมฆหมึกสีดำ ผู้เขียน
ได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัย คือ ก้อนเมฆสีดำ เป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์โศก
และผู้เขียนยังได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบกับก้อนเมฆสีดำ
ราวกับตะกั่ว และโดยทั่วไปแล้วตะกั่วก็มีสีดำ สีดำจึงเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์โศก

"The threatening clouds came on as one tremendous wave that rolled down toward them like a mass of lead". (Hersholt. 1949 : 123)

นอกจากการใช้ลีลาเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์โศกแล้ว ในนิทานของแอนเดอร์สัน ยังปรากฏสัญลักษณ์ที่ใช้สิ่งอื่นแทนความเศร้าโศก คือ ไข่มุก ในเรื่อง "The Last Pearl" ผู้เขียนได้ใช้ไข่มุกเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์ ในเรื่องนางฟ้าไค้นำของขวัญมาให้แก่เด็กที่เกิดใหม่ ของขวัญที่นางฟ้านำมาให้ นั้น คือ ไข่มุกแห่งความเศร้าโศก เหตุที่นางฟ้า นำไข่มุกมาให้กับเด็กที่เกิดใหม่นั้นก็เพราะว่า เมื่อเด็กเกิดมาแล้วเขาจะต้องใช้ชีวิตอยู่ใน โลกมนุษย์นี้ต่อไปจนตาย ในช่วงชีวิตของเขาตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายนั้นย่อมมีความทุกข์โศก ในชีวิตปะปนไปกับความสุข และไม่มีใครที่เกิดมาแล้วจะ ไม่มีมีความทุกข์โศกเลย นางฟ้าจึง นำไข่มุกเม็ดสุดท้ายนี้มาให้ เป็นของขวัญกับเด็กที่เกิดใหม่ ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของ นามนัยคือ ไข่มุกแทนความทุกข์โศก ไข่มุกมีลักษณะคล้ายกับหยดน้ำตาซึ่งเมื่อคนมีความทุกข์ มักจะร้องไห้ ผู้เขียนใช้ไข่มุกเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์อีกในเรื่อง "The Story of a Mother" เมื่อแม่ได้ติดตามไปเอาลูกชายของเธอที่ตายไปกลับมา แม่เดินทางผ่านไป ในที่ต่าง ๆ เพื่อเสาะแสวงหาลูกชายของเธอแต่ก็ไม่พบในระหว่างทางนั้นแม่ได้พบทะเลสาบ และนั่งร้องไห้อยู่ริมทะเลสาบ หยดน้ำตาของแม่ได้ตกลงในทะเลสาบและกลายเป็นไข่มุกมี ค่าสองเม็ด ไข่มุกในเรื่องนี้จึงเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์โศก เพราะว่าแม่มีความทุกข์โศก เทียวตามหาลูกชายที่ตายไปแล้ว แต่ก็ไม่วันพบเพราะลูกชายไปอยู่กับความตายเสียแล้ว ผู้เขียนใช้หยดน้ำตาที่ตกลงมาเป็นไข่มุกเป็นภารออธิบายสัญลักษณ์ให้เห็นเด่นชัดมากกว่า ไข่มุกที่แท้จริงนั้นก็คล้ายกับหยดน้ำตานั่นเอง

เกี่ยวกับสัญลักษณ์ความสุข ความพันทุกข์ แอนเดอร์สันชอบใช้ดอกไม้เป็น สัญลักษณ์ในนิทานหลายเรื่อง และดอกไม้ที่แอนเดอร์สันนำมาใช้นั้นส่วนมากจะเป็น ดอกกุหลาบ ดังจะเห็นได้จากนิทานเรื่อง "Grandmother" ผู้เขียนใช้ดอกกุหลาบ เป็นสัญลักษณ์ของความสุข -เนื่องจากความพันทุกข์ในเรื่องคุณย่าตายไปแล้ว ลูกหลาน ได้นำศพคุณย่าไปฝังในสุสานและได้ปลูกต้นกุหลาบบริเวณรอบ ๆ หลุมฝังศพของคุณย่าหลายต้น

ดอกกุหลาบออกดอกบานสะพรั่งพร้อมกับส่งกลิ่นหอมคลอบอวลไปทั่วบริเวณหลุมฝังศพ เป็นการแสดงถึงความพ้นทุกข์ พ้นปัญหาต่าง ๆ จากโลกนี้ ผู้ที่ตายไปแล้วเป็นคนที่หมดทุกข์มีความสุข ไม่มีห่วงใด ๆ ทั้งสิ้น

นอกจากเรื่อง "Grandmother" แล้ว แอนเคอร์สันใช้ดอกกุหลาบแสดงถึงความสุขในนิทานอีกเรื่องหนึ่งคือ "Which Was the Happiest" ผู้เขียนได้ใช้ดอกกุหลาบเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์ ดอกกุหลาบในเรื่องนี้ต่างก็แข่งขันว่าตนเองเป็นดอกกุหลาบที่มีความสุขที่สุด เพราะว่าเมื่อเกิดมาก็มีดอกดีสวยงาม มีกลิ่นหอมทำให้โลกนี้สวยงามน่าอยู่ เมื่อผู้หญิงเห็นดอกกุหลาบที่อยู่ในสวนออกดอกเป็นเวลานาน เธอจึงเก็บดอกกุหลาบไปบ้าน และวันต่อมานักเขียนได้มานั่งเขียนรูปดอกกุหลาบที่ขึ้นอยู่ในสวนอย่างมีความสุข เมื่อกรีมามาพบดอกกุหลาบก็นำดอกกุหลาบไปแต่งเป็นโกลดกลอน ทำให้ดอกกุหลาบทุกดอกมีความภูมิใจว่าตนเองเป็นดอกกุหลาบที่มีความสุขที่สุด นอกจากการใช้ดอกกุหลาบเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์แล้ว แอนเคอร์สันยังได้ใช้สิ่งอื่นเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์อีกในเรื่อง "The Talisman" ผู้เขียนได้ใช้เครื่องรางเป็นสัญลักษณ์ของความทุกข์ ในเรื่องเจ้าหญิงและเจ้าชายได้เสาะแสวงหาเครื่องรางมาไว้บูชาเพื่อให้คนมีความสุข เมื่อเจ้าชายไปพบชาวนา เจ้าชายทราบว่าครอบครัวของชาวนามีความสุขมาก เจ้าชายจึงขอเครื่องรางของขลังจากชาวนาผู้นั้นเพื่อที่จะเอาไปบูชาชาวนาจึงบอกกับเจ้าชายว่า ความสุขที่แท้จริงของคนอยู่ที่ความพอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัยอธิบายความสุขคือ ใช้เครื่องรางของขลังเป็นสัญลักษณ์แทนความสุข เพราะว่าคนที่ได้ครอบครองเครื่องราง ของขลังจะคิดไปเองว่า คนมีสิ่งหนึ่งที่จะคอยช่วยเหลือต่าง ๆ นานา ได้ตามที่ตนเองปรารถนา ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์เครื่องรางแทนความสุข ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากการใช้รูปธรรมเป็นสัญลักษณ์แทนนามธรรม

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความรัก

แอนเคอร์สันได้เขียนนิทานเกี่ยวกับชีวิตรักของตัวละครหลายเรื่อง และส่วนมากนิทานที่เกี่ยวกับความรักมักจะเป็นแบบชีวิตรักโดยทั่ว ๆ ไป ไม่ปรากฏสัญลักษณ์ในเรื่อง แต่ในนิทานบางเรื่องนั้นก็ยังมีสัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายความรักอยู่ในตอนใดตอนหนึ่งของเรื่อง

หรือทั้งเรื่อง คงจะเห็นได้จากนิทานเรื่อง "The Naughty Boy" ผู้เขียนได้ใช้ เด็กชายถือคันธนูเป็นสัญลักษณ์ของความรัก เด็กชายคนนี้ชื่อคิวบิก เมื่อหนุ่มสาวรักกัน เขาก็ยิงธนูไปที่หนุ่มสาวคู่ นั้น คิวบิกเป็นกามเทพที่คอยแฉลงศร ไปยังหนุ่มสาวให้เกิดความรัก ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์อยู่ในรูปของนามนัย คือ เด็กชายถือคันธนู หมายถึง กามเทพนั่นเอง สัญลักษณ์ที่ผู้เขียนนำมาใช้นี้เป็นสัญลักษณ์สากลที่คนทั่ว ๆ ไปรู้จัก นอกจากสัญลักษณ์ที่กล่าวมาแล้ว ผู้เขียนยังได้ใช้ดอกกุหลาบเป็นสัญลักษณ์ความรัก เช่นในเรื่อง "A Rose from Homer's Grave" คนรักกันมักจะส่งดอกกุหลาบไปให้กันและกัน คนที่ได้รับดอกกุหลาบจากคนรัก มักจะเก็บดอกกุหลาบไว้นาน ๆ เพราะว่าดอกกุหลาบที่คนรักให้ นั้นมีความหมายมากกว่าดอกกุหลาบดอกอื่น ๆ ในเรื่องนักวีรได้เก็บดอกกุหลาบไว้ในหนังสือโคลง จนดอกกุหลาบแห้งไป ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ในรูปของอุปมาอุปไมยอธิบายเปรียบเทียบดอกกุหลาบที่กินนำมาใส่ไว้ในหนังสือว่า ดอกกุหลาบดูราวกับว่ามี การใจ ดอกกุหลาบเปรียบเทียบเป็นมัมมี่นั้น แสดงให้เห็นว่าเป็นความรักที่ยาวนานถึงแม้คนรักจะตายไป ความรักก็ยังคงอยู่ต่อไป

"... the rose rests now like a mummy between the leaves of his Iliad". (Hersholt. 1949 : 72)

ผู้เขียนได้ใช้ดอกกุหลาบเป็นสัญลักษณ์ของความรักในนิทานอีก เรื่องหนึ่งคือ ในเรื่อง "The World Fairest Rose" ในสวนของพระราชินีมีต้นดอกกุหลาบ ขึ้นอยู่เป็นจำนวนมาก ดอกกุหลาบในสวนได้ส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณ ดอกกุหลาบที่ขึ้นอยู่ในสวนเป็นดอกกุหลาบที่ดีที่สุดในโลก พระราชินีทรงประหลาดใจ แต่เมื่อได้ฟังคำสั่งสอนของพระเจ้าแล้ว พระราชินีก็ทรงทรมานในความรักที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ ผู้เขียนได้ใช้ดอกกุหลาบแทนความรักที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ ผู้เขียนไม่ได้ใช้ดอกกุหลาบแทนความรักหนุ่มสาวที่มีต่อกันเท่านั้น ผู้เขียนสามารถนำดอกกุหลาบไปใช้ เป็นสัญลักษณ์แทนความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์โดยทั่วไป นอกจากนี้แล้ว ผู้เขียนยังได้ใช้ หัวใจตะกั่วเป็นสัญลักษณ์ของความรักควาย ในเรื่อง "The Steadfast Tin Soldier"

ผู้เขียนได้ใช้หัวใจตะกั่วแทนความรัก ในเรื่องตุ๊กตาหญิงกับตุ๊กตาทหารตะกั่วรักกันมาก ต่อมาตุ๊กตาสองตัวถูกไฟไหม้ ไฟไหม้ตุ๊กตาสองตัวหมด เหลือแต่หัวใจตะกั่วที่มาจาก ตุ๊กตาทหารตะกั่วอยู่ในกองไฟ ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัยคือหัวใจตะกั่ว แทนความรักที่มั่นคงของตุ๊กตาทหารที่มีต่อตุ๊กตาหญิงสาวและตะกั่วเป็นสิ่งที่แข็งไม่เสื่อม สลายแม้ถูกไฟไหม้ก็ตาม

"Then the door blew open. A puff of wind struck the dancer. She flew like a sylph, straight into the fire with the soldier, ... The tin soldier melted, all in a lump. The next day, when a servant took up the ashes she found him in the shape of a little tin heart. (Hersholt. 1949 : 115)

สัญลักษณ์เบ็ดเตล็ดอื่น ๆ ที่ใช้อธิบายนามธรรม

สัญลักษณ์อื่นที่ปรากฏอยู่ในนิทานนั้น เป็นสัญลักษณ์ที่มีเป็นส่วนน้อย ในนิทาน บางเรื่องจะปรากฏนามธรรมที่เป็นความเหงา ความคิด ความเจริญรุ่งเรือง ความสวยงาม ความสง่างาม และความสูญเสียอยู่ด้วย แต่นามธรรมเหล่านี้จะใช้สัญลักษณ์อธิบายอยู่ในนิทานบางเรื่องเท่านั้น

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความเหงาในเรื่อง "The Child in the Grave" ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์สุสานแทนความเหงา เมื่อเด็กชายตายไป ผู้เป็นแม่เศร้าโศกเสียใจมาก จึงนำศพของลูกชายไปฝังไว้ที่สุสานแห่งหนึ่ง ทุก ๆ วันแม่ของเด็กชายได้มานั่งอยู่ข้างหลุมศพ และระลึกถึงลูกชายเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ แต่เมื่อลูกชายตายไปแล้ว แม่อยู่คนเดียวจึงเกิดความเหงา เวลาใดที่แม่คิดถึงลูกชาย แม่จะมาที่สุสานที่ศพลูกชายฝังอยู่ ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์อยู่ในรูปของนามนัยอธิบายสุสานแทนความเหงา การใช้สัญลักษณ์สุสานแทนความเหงานั้นเป็นการใช้สัญลักษณ์ที่เหมาะสมและเข้ากับความรู้สึกของคนเรา เพราะว่าภายในบริเวณสุสานนั้นเป็นที่เงียบสงบและวังเวง ไม่มีผู้คนเดินไปมา มีแต่หลุมฝังศพเรียงรายอยู่ทั่วบริเวณ สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความเหงาอีกอย่างหนึ่งก็คือบ้าน

ในเรื่อง "The Old House" ผู้เขียนใช้บ้านเป็นสัญลักษณ์แทนความเหงา ในบ้านหลังนี้มีชายชราอาศัยอยู่เพียงคนเดียว ชายชราไม่มีเพื่อนบ้าน และไม่มีครอบครัว ทุก ๆ วัน เขานั่งอยู่ในบ้านไม่มีใครมาเอาอกเอาใจ ปรนนิบัติเหมือนกับคนแก่ทั่ว ๆ ไป ที่มีลูกหลานมาเยี่ยมที่บ้านบ้างเป็นบางครั้งบางคราว ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์อยู่ในรูปของนามนัยอธิบายความเหงา คือ บ้าน สภาพจิตใจของคนที่อยู่ในบ้านเพียงคนเดียว นั้น จะหงอยเหงามาก ผู้เขียนได้อธิบายชายชราอยู่ในบ้านหลังเก่าแก่เพียงคนเดียว สภาพของชราส่วนมากจะไม่ค่อยไปไหนมาไหนบ่อยนักเนื่องจากสังขารไม่อำนวยจึงต้องอยู่แต่ในบ้าน ถ้าชายชราที่มีลูกหลานบ้าง ลูกหลานก็มาเยี่ยมได้เป็นบางครั้งบางคราว

นอกจากนี้ ในนิทานของแอนเดอร์สัน ยังมีการใช้สัญลักษณ์แทนความคิดออกมาในลักษณะของรูปธรรมต่าง ๆ จะเห็นได้ว่าในเรื่อง "The Little Match Girl" แอนเดอร์สันได้ใช้ฉากอุโมงค์บางเป็นสัญลักษณ์แทนความคิดของเด็กผู้หญิงชายไม้ขีดไฟ ในเรื่อง เด็กหญิงชายไม้ขีดไฟนั่งอยู่ข้างถนนด้วยความหิวโหยและหนาวสั่น เธอได้จุดไม้ขีดไฟขึ้นเพื่อให้ความอบอุ่นกับร่างกาย เมื่อแสงไฟจากไม้ขีดไฟไปกระทบกับผาผนังกำแพงทาให้ดวงตูดูคล้ายกับฉากอุโมงค์บาง ๆ ภายในกำแพงมีโต๊ะอาหารตั้งอยู่ เด็กหญิงชายไม้ขีดไฟจินตนาการไปว่าตนเองมองเห็นโต๊ะอาหารที่เต็มไปด้วยอาหารตั้งอยู่ในบ้าน ในขณะที่ภายในสมองของเธอเต็มไปด้วยจินตนาการถึงเรื่องอาหาร เพราะเธอกำลังหิวมาก และโต๊ะอาหารที่จัดอย่างคึกคักนั้นอยู่ในบ้านซึ่งมีความอบอุ่นในฤดูหนาว ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุโมงค์บางเปรียบเทียบกับกำแพงนั้นเปรียบเสมือนกับฉากอุโมงค์บาง ๆ และภายในกำแพงนั้นเมื่อมองทะลุเข้าไปจะเห็นเป็นโต๊ะอาหาร ผู้เขียนได้ใช้รูปธรรมอธิบายนามธรรมให้เห็นเด่นชัดขึ้น การใช้ฉากอุโมงค์บาง ๆ เป็นสัญลักษณ์นั้นเป็นการใช้สัญลักษณ์ที่มีความเหมาะสม เพราะความคิดของคนเรานั้นเป็นนามธรรมที่อยู่ใต้อำนาจของจิตสำนึกที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ แต่ผู้เขียนพยายามจะอธิบายสิ่งที่สามารถมองเห็นได้เมื่อมองผ่านฉากอุโมงค์บาง ๆ ไป

She struck another match against the wall. It burned brightly, and when the light fell upon the wall it became transparent like a thin veil, and she could see through it into a room.

(Hersholt. 1949 : 248)

นอกจากความคิดที่เป็นจินตนาการของคนแล้ว ผู้เขียนได้นำความคิดในแง่เกี่ยวกับความคิดทางวิทยาศาสตร์ซึ่งปกติจะยากต่อการอธิบายมาใช้แต่ผู้เขียนก็ทำให้ความคิดนี้ง่ายต่อการเข้าใจโดยการใส่สัญลักษณ์ในเรื่อง "The Drop of Water" เพื่อให้เข้าใจความคิดทางวิทยาศาสตร์ที่ว่าในหยดน้ำเต็มไปด้วยปรมาณูหลายอันที่เคลื่อนไหวไปมาไม่หยุดนิ่ง แอนเดอร์สันได้ใส่เด็กชนเป็นสัญลักษณ์ของปรมาณูในน้ำ และสัญลักษณ์ที่ใส่อยู่ในรูปของนามนัย คือ ให้เด็กชนแทนปรมาณูน้ำที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมา ทำให้ความคิดเกี่ยวกับปรมาณูน้ำแจ่มชัดขึ้นง่ายในการอธิบาย

สัญลักษณ์ที่ใส่ในการทำลายที่นิยมใช้โดยทั่ว ๆ ไป มักจะเป็นไฟ ไฟให้ความร้อนมากเมื่อเผาผลาญสิ่งใดแล้วจะทำให้สิ่งนั้น ๆ ระดมลายไปกับเปลวไฟ ไฟทำลายทุกสิ่งทุกอย่างได้ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่มีชีวิตหรือสิ่งที่ไม่มีชีวิต ในเรื่อง "The Windmill" ผู้เขียนใช้ไฟเป็นสัญลักษณ์แสดงการทำลาย ในเรื่องโรงสีลมปั่นตระหง่านอยู่บนเนินเขา ผู้คนเดินทางผ่านไปมาของเห็นโรงสีลมได้อย่างเด่นชัด โรงสีลมจึงมีความหวังภูมิใจมากว่าตนเองมีความสง่างาม อยู่มาวันหนึ่งไฟได้ไหม้โรงสีลมทอดไปไม่เหลือแม้แต่ซาก ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ในรูปของนามนัย คือ ไฟแทนการทำลาย แสดงให้เห็นว่า ความสง่างามเป็นสิ่งที่ไม่จีรังยั่งยืน สักวันหนึ่งความสง่างามอาจจะถูกทำลายได้ ผู้เขียนได้ใช้ไฟเป็นสัญลักษณ์ของการทำลายอยู่ในนิทานอีกเรื่องหนึ่ง คือ "The Steadfast Tin Soldier" ตอนที่ลมพัดทุกตาทหารตะกั่วกับทุกตาหญิงตกลงไปในกองไฟนั้น ไฟได้เผาผลาญทุกตาหญิงที่แต่งตัวสวยงามไม่เหลือเป็นรูปร่างเลย แม้แต่เครื่องประดับของทุกตาหญิงนั้นก็ถูกไฟเผาจนค่าเป็นเถ้าถ่าน ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ของไฟซึ่งอยู่ในรูปของนามนัย อธิบายความไม่จีรังยั่งยืนของความสวยงาม เมื่อความสวยงามถูกทำลายแล้วก็จะไม่เหลือ

อะไรไว้ให้ชนรุ่นหลังได้เห็นอีกเลย ผู้เขียนใช้ไฟเป็นสัญลักษณ์แสดงการทำลายในนิทาน อีกเรื่องหนึ่งคือ "The Court Cards" หนูน้อยวิลเลียมได้สร้างปราสาทจำลอง หลังเล็ก ๆ ขึ้นมา ภายในปราสาทนั้นมีพระราชินี และเหล่าทหาร หนูน้อยวิลเลียม ได้จุดเทียนขึ้นภายในปราสาทนั้นเพื่อให้สว่างและนำเอาไฟที่มีรูปคิง และควีนมาแทนพระราชินี และพระราชินี เมื่อจุดเทียนสว่างขึ้นภายในปราสาทก็สว่าง แต่ความร้อนได้ทำให้ปราสาท ทั้งหลังไหม้หมดรวมทั้งพระราชินี และพระราชินีด้วย ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของ นามนัยคือไฟแทนการทำลายความคิดของหนูน้อย หนูน้อยมีความคิดที่จะทำปราสาทจำลอง ขึ้นมาในขณะที่คิดจะตกแต่งประดับประดาให้ปราสาทมีความสว่างไสวขึ้น ไฟก็ไหม้ปราสาท จำลองก่อน จึงทำให้หนูน้อยไม่ได้คิดต่อไปว่าจะให้ตัวละครแต่ละตัวแสดงอะไรต่อไป

สัญลักษณ์ที่เกี่ยวกับทางศาสนาอีกอย่างหนึ่งที่แอนเคอร์สันนำบอริบายแทน ความสง่างาม คือ แท่นบูชา ในเรื่อง "The Bell" ผู้เขียนพยายามบรรยายถึง ดวงอาทิตย์ตอนที่กำลังจะตกดิน ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบ ดวงอาทิตย์ให้ดูราวกับว่าเป็นแท่นบูชา ตามปกติแล้วแท่นบูชาตั้งเด่นอยู่ข้างหน้าโบสถ์ใช้ ประกอบพิธีทางศาสนา เมื่อคนไปโบสถ์นั่งมองมาที่แท่นบูชา จะเห็นแท่นบูชาที่มีความสง่างาม มาก และผู้อ่านก็เกิดภาพพจน์ว่าดวงอาทิตย์นั้น เวลากำลังจะ ตกดินมีความสวยงามเพียงใด

"... the sun stood like a large shining altar, where ocean and heaven met, ..." (Hersholt, 1949 : 31)

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนความสง่างามที่มองเห็นได้ชัดเจนอีกอย่างหนึ่งคือ สัญลักษณ์ที่อยู่ในนิทานเรื่อง "The Wild Swans" ผู้เขียนได้ใช้หงส์เป็นสัญลักษณ์ของความสง่างาม ในเรื่องเจ้าชายทั้งสิบเอ็ดคน ถูกสาปให้เป็นหงส์ก็เพราะว่าหงส์เป็นสัตว์ที่สูงกว่าสัตว์อื่น ๆ เจ้าชายทั้งสิบเอ็ดคนเกิดในตระกูลสูงมีความสง่างามเหมือนกับหงส์ ที่มีความสวยและสง่างาม แม้มันจึงไม่ได้สาปให้ เจ้าชายทั้งสิบเอ็ดคน เป็นสัตว์ประเภทอื่น

แอนเคอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์ที่แตกต่างออกไปจากสัญลักษณ์ทั่ว ๆ ไป ถึงจะเห็นได้จากนิทานเรื่อง "The Little Mermaid" ผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ฟองน้ำแทนความสูญเสียในเรื่องได้กล่าวถึงเงือกน้อยซึ่งเป็นเจ้าหญิงแห่งเมืองบาดาล ซึ่งหลงรักเจ้าชายและได้ติดตามเจ้าชายมาอยู่ที่เมืองของเจ้าชาย ก่อนที่เงือกน้อยจะอยู่กับเจ้าชายนั้น เงือกชราซึ่งเป็นย่าของเงือกน้อยได้ให้พรเธอว่า ถ้าเธอไปพบกับเจ้าชายที่วังของเจ้าชายเธอจะกลายร่างเป็นหญิงสาวสวยในขณะที่เดียวกัน เธอต้องทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดที่เท้าทุกอย่างก้าวเหมือนยืนอยู่บนคมมีด เธอก็ยอมรับพรนั้น แต่ถ้าเธอไม่สมหวังในความรัก หัวใจเธอจะแตกสลาย ร่างก็จะกลายเป็นฟองน้ำไปในทันที เมื่อเธออยู่ที่เมืองของเจ้าชาย เจ้าชายได้อภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงต่างเมือง หัวใจของเงือกน้อยจึงแตกสลาย ร่างเธอกลายเป็นฟองน้ำลอยอยู่ในทะเล ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของนามนัย คือ ฟองน้ำเป็นสัญลักษณ์ของความสูญเสีย ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว เพราะฟองน้ำที่อยู่ในทะเลจะลอยไปตามกระแสคลื่นอย่างไรจุดหมาย ในไม่ช้าก็จะสลายกลายเป็นน้ำทะเล ความรักของเงือกน้อยเป็นความรักที่ไม่สมหวัง เธอสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างแม้กระทั่งชีวิตของเธอเอง เพื่อความรักที่ไม่จีรังยั่งยืน

สัญลักษณ์อื่นที่ผู้เขียนได้นำมากล่าวในนิทาน คือ สัญลักษณ์ไขเทียนแทนความเจริญรุ่งเรือง เป็นนามธรรมที่ผู้เขียนได้นำมาใช้ในนิทานเป็นส่วนน้อย และสัญลักษณ์ที่แทนความเจริญรุ่งเรืองนั้นจะเห็นได้ชัดเจนในเรื่อง "The Candles" ในเรื่องนี้เทียนไขมีความภูมิใจมากที่ตนเองมีประโยชน์ที่ให้แสงสว่างกับคนทั่วไป เทียนไขได้ตกไปอยู่ในบ้านคนจนและให้แสงสว่างกับคนจนเหล่านั้น เมื่อผู้คนจัดงานรื่นเริงขึ้น เขาจะจุดเทียนไขไว้เพื่อให้แสงสว่างผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ในรูปของนามนัย คือ เทียนไขเป็นสัญลักษณ์ของความเจริญรุ่งเรือง เพราะว่าเทียนไขให้แสงสว่างแก่มนุษย์ และเมื่อมนุษย์มองเห็นแสงสว่างแล้วก็จะเดินทางไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองไม่มีคณ เปรียบเสมือนกับแสงสว่างนำทางไปสู่ความรุ่งเรือง

สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายพฤติกรรมตัวละคร

นอกจากแอนเดอร์สันจะใช้สัญลักษณ์อธิบายนามธรรมต่าง ๆ แล้ว เขายังได้ใช้สัญลักษณ์อธิบายพฤติกรรมของตัวละครด้วย พฤติกรรมของตัวละครที่ปรากฏในนิทานเป็นพฤติกรรมของสิ่งมีชีวิตและสิ่งไม่มีชีวิต

พฤติกรรมตัวละครในนิทาน หมายถึง การอธิบายหรือเล่าถึงการแสดงออกของตัวละครจะเป็นการกระทำหรือการแสดงออกของตัวละครตอนใดตอนหนึ่งของเรื่องหรือทั้งเรื่องในบางครั้งแอนเดอร์สันจะใช้สัญลักษณ์แทนพฤติกรรมเหล่านั้น พฤติกรรมที่พบในนิทานของแอนเดอร์สันส่วนมาก เป็นพฤติกรรมของตัวละครที่แสดงออกโดยตรง แต่พฤติกรรมที่ใช้อธิบายสัญลักษณ์นั้นมีเป็นส่วนใหญ่ พฤติกรรมที่เป็นสัญลักษณ์มีปรากฏในนิทานเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายพฤติกรรมแสดงความต้องการอิสระ

แอนเดอร์สันได้นำตัวละครต่าง ๆ มาเขียนในนิทานไม่ว่าจะเป็นสิ่งของต่าง ๆ หรือสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ก็ตาม ตัวละครของเขาจะมีการแสดงออกในรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมที่แสดงออกซึ่งเป็นสัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่ง คือ พฤติกรรมที่แสดงความต้องการอิสระ จะเห็นได้จากนิทานเรื่อง "Five Peas from a Pod" เมล็ดถั่วที่อยู่ในฝักเป็นสัญลักษณ์แสดงความต้องการอิสระ เมล็ดถั่วห้าเม็ดอยู่ในฝักเดียวกัน เมล็ดถั่วแต่ละเม็ดต้องการจะออกไปสู่โลกภายนอก ทุกวันเมล็ดถั่วจะพูดคุยถึงการไต่ออกไปท่องเที่ยวในที่ต่าง ๆ เมล็ดถั่วทุกเม็ดได้แต่เฝ้าคุยจนกว่าตนเองจะเป็นเมล็ดถั่วที่แก่แล้ว เมื่อถึงเวลาที่เมล็ดถั่วทุกเม็ดแก่แล้ว เมล็ดถั่วจึงได้แตกออกมาจากฝัก กระเด็นไปที่ต่าง ๆ การกระเด็นของเมล็ดถั่วเป็นการแสดงออกถึงอิสรภาพ ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุปสรรคกับอธิบายพฤติกรรมที่ก่อกองการอิสระ เมื่อเมล็ดถั่วอยู่ในฝักก็มีความอึดอัด เพราะมีเนื้อที่จำกัด พอเมล็ดถั่วแตกออกจากกันแล้วก็แสดงความที่อกคิใจและกระเด็นไปที่ต่าง ๆ กัน พฤติกรรมเช่นนี้คล้ายกับพฤติกรรมของเหรียญต่าง ๆ ที่อยู่ในกระปุกออมสิน ในเรื่อง "The Money Pig" เหรียญเป็นสัญลักษณ์แสดง

ความต้องการอิสระ เมื่อเหรียญอยู่ในกระปุกออมสินไม่สามารถออกไปไหนได้ เหรียญ
ทุกเหรียญที่อยู่ในกระปุกออมสินต่างก็ต้องการออกไปท่องเที่ยวภายนอกอย่างมีอิสระ
อยู่มาวันหนึ่งกระปุกออมสินได้ตกลงมาสู่พื้นห้องแตกกระจายออกเป็นเสี่ยง ๆ เหรียญ
ต่าง ๆ ภายในกระปุกก็กระเด็นออกมา ค้นระบากันอย่างสนุกสนานและมีความสุขมาก
ที่ตนเองได้หลุดพ้นออกมาจากกระปุก ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของอุปลักษณ์คือ
การค้นระบากันอย่างสนุกสนาน คืออกค้ำใจที่ตนเองได้หลุดพ้นออกมาจากกระปุก พฤติกรรม
ที่เหรียญกระเด็นออกมาจากกระปุกได้นั้น เป็นพฤติกรรมที่มองเห็นถึงความมีอิสระอย่าง
ชัดเจน ตลอดเวลาที่เหรียญอยู่ในกระปุกนั้น เหรียญอยู่ในเนื้อที่จำกัด ผู้เขียนได้อธิบาย
พฤติกรรมของความต้องการมีอิสระโดยใช้เหรียญต่าง ๆ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจดีขึ้น

"Crash ! He fell down from the cabinet, and there
he lay on the floor, smashed into bits and pieces,
while the pennies hopped and danced about."

(Hersholt. 1949 : 233)

สัญลักษณ์ที่ใช้บรรยายพฤติกรรมแสดงความทะเยอทะยาน

ปกติกการแสดงออกถึงความทะเยอทะยานนั้น ส่วนมากเรามักจะพบในตัวละคร
ที่เป็นคน แต่แอนเดอร์สันได้สร้างตัวละครขึ้นมาที่พฤติกรรมที่แสดงความทะเยอทะยาน
อยู่ในตัวละครที่เป็นต้นไม้ และสัตว์ ตัวละครที่เป็นต้นไม้ ในเรื่อง "The Fir Tree"
ผู้เขียนได้ให้คนสนเป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่มีความทะเยอทะยาน คนสนในเรื่องมีความทะเยอ
ทะยานอยากจะทำเขาไปอยู่ในบ้านคน ในวันคริสต์มาส เพื่อที่จะให้คนตกแต่งลานของตนเอง
ให้สวยงาม คนสนอยากจะทำเพื่อน ๆ ที่อยู่ใกล้ๆ กันเห็นตนเองเมื่อถูกประดับประดา
พร้อมที่จะเป็นต้นคริสต์มาสจากพฤติกรรมที่อยากจะทำเขาไปอยู่ในบ้านคนนี่ เป็นพฤติกรรม
ที่แสดงถึงความทะเยอทะยานซึ่งต่างจากคนสนทั่ว ๆ ไป ที่ขึ้นอยู่กับป่า ไม่มี
ความทะเยอทะยานที่จะไปไหน คนสนที่อยู่ในป่าทั่วไป เมื่อเค็มโตขึ้นก็จะอยู่ในป่าต่อไป
ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของบุคคลาธิษฐานแทนคนสน คือ คนสนมีความรู้สึกนึกคิด

ที่เหมือนกับคน มีความต้องการใฝ่สูงไม่ต้องการอยู่กับที่ มีความทะเยอทะยานอยากจะ
 เขาไปอยู่ในที่ที่ต่ำกว่าเดิม มีความต้องการความสวยงาม เมื่อมีคนตกแต่งลำต้นให้สวยงาม
 ตนสนก็มีความสุขมาก

"Will the trees come trooping out of the woods to
 see me ? Will the sparrows flock to the windows ?
 Shall I take root here, and stand in fine ornaments
 all winter and summer long ? (Hersholt. 1949 :
 190)

นอกจากนี้ สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายผู้ที่มีความทะเยอทะยาน ได้แก่ พฤติกรรม
 ของสัตว์ในนิทานเรื่อง "The Toad" ผู้เขียนกล่าวถึงคางคกในเรื่องนี้ที่อาศัยอยู่ใน
 บ่อน้ำเป็นเวลานาน คางคกตัวหนึ่งเผ้ากคอกอยากจะทำขึ้นมาที่ยวบบนปากบ่อน้ำ วันแล้ว
 วันเล่า ในที่สุดคางคกก็ไต่ขึ้นมาจากบ่อน้ำ และท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ เมื่อไปพบกับ
 นกซึ่งอยู่บนกิ่งไม้ คางคกก็ต้องการจะไปอยู่ที่สูงเหมือนกับนก คางคกอยากจะทำบินไปอยู่
 ในอียิปต์กับนกคาว ในขณะที่ยังคางคกเผลอนั้นคางคกถูกนกกระสาฆ่าตาย ผู้เขียนได้ใช้
 สัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปของบุคคลลาซิซฐาน คือ พฤติกรรมของคางคกแทนพฤติกรรม
 ความทะเยอทะยาน เหมือนกับพฤติกรรมของนก ถ้าคางคกไม่มีความทะเยอทะยานและ
 อยู่ในบ่อน้ำต่อไป คางคกก็ไม่ถูกนกกระสาฆ่าตาย คางคกเป็นที่รู้จักกันโดยทั่ว ๆ ไปว่า
 เป็นสัญลักษณ์ของความทะเยอทะยาน คนที่มีความทะเยอทะยาน เรามักจะเรียกว่า
 คางคกขึ้นวอ

สัญลักษณ์เบ็ดเตล็ดอื่น ๆ ที่ใช้อธิบายพฤติกรรม

นอกจากสัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายพฤติกรรมต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว แอนเดอร์สัน
 ยังได้นำเอาสัญลักษณ์อื่น ๆ ที่ใช้อธิบายพฤติกรรมตัวละครซึ่งปรากฏในนิทานเรื่อง
 คาง ๆ ดังนี้

สัญลักษณ์อธิบายพฤติกรรมที่แสดงความชั่ว จะมีในนิทานเรื่อง "The Girl Who Trod on the Loaf" เด็กหญิงคนหนึ่งในขณะที่เดินทางกลับไปเยี่ยมบ้านของเธอ เธอได้กินทางไปโดยลาพัง ระหว่างทางถนนเต็มไปด้วยโคลนตมจนเธอไม่สามารถเดินไปได้โดยสะดวก ดังนั้นเธอจึงเอาขนมปังวางลงบนพื้น และเหยียบบนขนมปังไปให้รองเท้าเลอะเทอะ ในทันทีที่เหยียบลงบนขนมปังนั้น เธอก็จุ่มคิงลงไปไต่พื้นดิน ผู้เขียนใช้ขนมปังซึ่งทางศาสนาคริสต์เรียกว่าแผ่นศีล เป็นสัญลักษณ์ของความดี และพฤติกรรมที่เด็กหญิงเหยียบลงบนขนมปังนั้นเป็นพฤติกรรมแสดงถึงการทำชั่ว เพราะว่าขนมปังเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้ในพิธีศาสนา เมื่อเธอเหยียบลงบนขนมปังแล้วเธอก็จุ่มคิงลงไปไต่พื้นดิน แสดงว่าเธอได้ทำความชั่วไว้ และความชั่วกับความดียอมไปด้วยกันไม่ได้

สัญลักษณ์อธิบายพฤติกรรมที่แสดงความไร้เดียงสาในเรื่อง "The Swineherd" ผู้เขียนอธิบายพฤติกรรมของเจ้าหญิงที่ชอบเล่นของเล่น เป็นสัญลักษณ์ของกวางไร้เดียงสา เจ้าหญิงในเรื่องนี้ เป็อโคโยนของเล่นที่มีเสียงจากคนเลี้ยงหมู เจ้าหญิงได้ไปขอของเล่นกับชายคนเลี้ยงหมู แม้จะมีสิ่งแลกเปลี่ยนก็ตาม ชายเลี้ยงหมูได้ขอจุมบอ์หญิงเป็นการตอบแทน เจ้าหญิงก็ยอมทำตาม เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับของเล่นนั้น ผู้เขียนได้ใช้สัญลักษณ์อยู่ในรูปพฤติกรรมของตัวละครที่ชอบเล่นของเล่น เป็นพฤติกรรมที่แสดงความไร้เดียงสาเหมือนกับเด็ก ๆ ที่ชอบเล่นของเล่นทั่ว ๆ ไป

สัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่งที่แอนเดอร์สันใช้อธิบายพฤติกรรมแสดงถึงความละเอียดอ่อนอยู่ในเรื่อง "The Princess on the Pea" เจ้าหญิงในเรื่องนี้ ได้แสดงพฤติกรรมออกมาแสดงถึงความละเอียดอ่อน โดยการนอนบนที่นอนหนาหลายชั้น ภายใต้ที่นอนชั้นล่างสุดมีเมล็ดถั่วอยู่ที่นั่น เจ้าหญิงก็ยังสามารถรู้สึกว่ามีอะไรแข็ง ๆ อยู่ข้างล่าง เจ้าหญิงมีความละเอียดอ่อนมาก จึงมีความรู้สึกไวต่อสิ่งทีแข็ง ๆ มากกระทบ พฤติกรรมที่เจ้าหญิงแสดงออกก็เป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็นถึงความละเอียดอ่อน

"Oh !" said the Princess. "No. I scarcely slept at all. Heaven knows what's in that bed. I lay on something so hard that I'm black and blue all over. It was simply terrible." (Hersholt. 1949 : 19)

สัญลักษณ์ที่ใช้พฤติกรรมบ่งแสดงออกถึงความไม่พอใจในตนเองของสุนัข ในเรื่อง "This Fable Is Intended for You" สุนัขในเรื่องนี้จะวิ่งไปยังปราสาทที่ตั้งอยู่บนเขาเมื่อได้ยินสัญญาณแตรดังขึ้น แต่เมื่อไปไ้ครึ่งทางสุนัขก็ได้ยินเสียงแตรของปราสาทอีกหลังหนึ่งดังขึ้น สุนัขจึงวิ่งไปยังปราสาทหลังที่สอง เสียงแตรนั้นเป็นสัญญาณของเวลาอาหาร สุนัขก็คิดในใจว่าตนเองจะห้องวิ่งไปกินอาหารที่ปราสาทหลังใดหลังหนึ่ง สุนัขแสดงพฤติกรรมที่ไม่พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ถ้าสุนัขวิ่งตรงไปยังปราสาทหลังใดหลังหนึ่งโดยที่ไปไหนกลับมาตั้งค้นใหม่เพื่อที่จะวิ่งไปยังปราสาทหลังที่สองอีก สุนัขก็จะไ้กินอาหารตามที่ตนเองปรารถนา ผู้เขียนใช้พฤติกรรมที่แสดงถึงความไม่พอใจในตนเองของสุนัข เป็นสัญลักษณ์แสดงถึงความไม่พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่

นอกจากนี้ บอนเคอร์สันได้ใช้สัญลักษณ์อธิบายพฤติกรรมของตัวละครที่แปลกไปจากนิทานเรื่องอื่น ๆ คือ ในเรื่อง "The Emperor's New Clothes" ผู้เขียนได้บรรยายพฤติกรรมของพระราชาในเรื่องนี้ คือ พฤติกรรมที่พระราชาแสดงออกตอนที่ให้ช่างตัดเสื้อตัดฉลองพระองค์ชุดใหม่ให้ช่างตัดเสื้อได้บอกกับพระราชาว่าฉลองพระองค์ชุดใหม่ทำขึ้นจากผ้าชนิดพิเศษที่คนทั่วไปไม่สามารถมองเห็นได้ เมื่อพระราชาสวมใส่ฉลองพระองค์ชุดใหม่เดินนำขบวนแห่ไปรอบเมือง ประชาชนมองเห็นพระราชาที่แปลกใจ เพราะว่าพระองค์ไม่ได้สวมอะไรเลย ในที่สุดประชาชนก็อดไม่ได้ที่เห็นพระราชาไม่มีเสื้อผ้าสวมอยู่ ประชาชนต่างก็ร้องตะโกนออกมาพร้อมกันว่า พระราชาไปไ้สวมอะไรเลย พระราชาที่ทรงทราบว่าพระองค์ไม่ได้สวมอะไรเลย พฤติกรรมที่พระราชาแสดงออกเช่นนี้แสดงให้เห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ใช้อธิบายความว่างเปล่าไม่มีอะไรในตัว และเป็นการใช้สัญลักษณ์อธิบายพฤติกรรมของนางที่คิดว่าตนเองมีอะไรที่ผิดในตัวเอง และต้องการจะแสดงว่าตนเองมีดีให้คนอื่นรับรู้แต่แท้ที่จริงแล้วก็ไม่มีอะไรคืออยู่ในตัวเลย

"But he hasn't got anything on," a little child said "But he hasn't got anything on" the whole town cried out at last.

The Emperor shivered, for he suspected they were right. But he thought, " This procession has got to go on." So he walked proudly than ever, as his noblemen held high the train that wasn't there at all. (Hersholt. 1949 : 83)

พฤติกรรมอีกแบบหนึ่งซึ่งแอนเดอร์สันได้ใช้เป็นสัญลักษณ์ที่แตกต่างไปจากพฤติกรรมอื่น ๆ ก็คือ พฤติกรรมที่แสดงถึงความเมตตาปราณีของหนูน้อยหัวแม่มือในเรื่อง "Thumbelina" หนูน้อยหัวแม่มือในเรื่องนี้ได้ช่วยชีวิตนกไวให้พ้นจากการหนาวตาย นกหนาวสิ้นมากจนเกือบตาย หนูน้อยใช้ความพยายามให้ความอบอุ่นแก่นกจนพ้นจากความหนาวและมีชีวิตอยู่ได้อีก ถึงแม้หนูน้อยมีตัวเล็กปึกเดียว แต่ก็สามารถช่วยชีวิตนก ซึ่งเป็นสัตว์ใหญ่กว่าได้

"Thumbelina was so frightened that she trembled, for the bird was so big, so enormous compared to her own inch of height. But she mustered her courage, tucked the cotton wool down closer around the poor bird, brought the mint leaf that covered her own bed, and spread it over the bird's head. (Hersholt. 1949 : 34)

ผู้เขียนอธิบายพฤติกรรมของหนูน้อยหัวแม่มือว่าถึงแม้ตัวจะ เล็กนิดเดียว แต่จิตใจที่มีความเมตตาปราณี ของหนูน้อยก็สามารถช่วยเหลือนกให้พ้นจากการหนาวตายได้นั้น เป็นสิ่งมหัศจรรย์มาก พฤติกรรมที่สามารถช่วยเหลือนกให้พ้นจากการหนาวตายนั้นเป็นสัญลักษณ์อธิบายถึงความเมตตาปราณี

บทที่ 6

สรุปผลและขอเสนอแนะ

ผลของการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาลักษณะสมจริงในนิทานของแอนเดอร์สันทั้งหมด 168 เรื่องนั้น ปรากฏว่ามีนิทานบาง เรื่องที่มีลักษณะสมจริง และ ลักษณะสมจริงที่ปรากฏอยู่ในนิทานของแอนเดอร์สันที่เห็นได้ชัด เจนสามารถจัด เป็นกลุ่มได้ดังนี้

1. ลักษณะสมจริงของต้นไม้และดอกไม้
2. ลักษณะสมจริงของสัตว์
3. ลักษณะสมจริงของสิ่งของ เครื่องใช้ภายในบ้าน
4. ลักษณะสมจริงของ สถานที่ต่าง ๆ และปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ
5. ลักษณะสมจริงของ คน

ลักษณะสมจริงของต้นไม้และดอกไม้ที่เป็นตัวละครเอก

ปรากฏเด่นชัดในนิทานของแอนเดอร์สัน คือ

1. ลักษณะสมจริงของต้นสนในเรื่อง "The Fir Tree"
2. ลักษณะสมจริงของต้นแฟลกซ์ในเรื่อง "The Flax"
3. ลักษณะสมจริงของเมล็ดถั่วในเรื่อง "Five Peas from a Pod"
4. ลักษณะสมจริงของต้นโอ๊กในเรื่อง "The Old Oak Trees Last

Dream"

5. ลักษณะสมจริงของต้นข้าวชนิดต่าง ๆ ในเรื่อง "The Buckwheat"
6. ลักษณะสมจริงของดอกไม้ในเรื่อง "Little Ida's Flowers"
7. ลักษณะสมจริงของดอกไม้ในเรื่อง "The Snowdrop"

ลักษณะสมจริงของต้นไม้และดอกไม้ที่เป็นตัวละครประกอบ

ปรากฏในนิทานเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. ลักษณะสมจริงของดอกกุหลาบในเรื่อง "The Rose Elf"
2. ลักษณะสมจริงของดอกเดซี่ในเรื่อง "The Daisy"
3. ลักษณะสมจริงของดอกกุหลาบในเรื่อง "A Rose from Homer's Grave"
4. ลักษณะสมจริงของดอกไม้ในเรื่อง "The Silent Book"
5. ลักษณะสมจริงของดอกกุหลาบในเรื่อง "Grandmother"
และในเรื่อง "The Child in the Grave"

ลักษณะสมจริงของสัตว์

ในนิทานของแอนเดอร์สัน มีปรากฏในนิทานเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. ลักษณะสมจริงของตัวหมัด และตั๊กแตนในเรื่อง "The Jumpers"
2. ลักษณะสมจริงของสุนัขในเรื่อง "This Fable Is Intended for You"
3. ลักษณะสมจริงของนกกระสาในเรื่อง "The Storks"
4. ลักษณะสมจริงของผีเสื้อในเรื่อง "The Butterfly"
5. ลักษณะสมจริงของคางคกในเรื่อง "The Toad"
6. ลักษณะสมจริงของกบในเรื่อง "Croak"
7. ลักษณะสมจริงของหอยทากในเรื่อง "The Happy Family"
และในเรื่อง "The Snail and the Rosebush"
8. ลักษณะสมจริงของจุลินทรีย์ในเรื่อง "The Drop of Water"

ลักษณะความจริงของสิ่งของ เครื่องใช้ภายในบ้าน

แอนเดอร์สันได้นำตัวละครที่เป็นต้นไม้และดอกไม้มาเขียนในนิทานให้เกิด ความสมจริงตามธรรมชาติของต้นไม้และดอกไม้ นั้น นอกเหนือจากต้นไม้และดอกไม้แล้ว แอนเดอร์สันก็ได้นำตัวละครที่เป็นสิ่งของ เครื่องใช้ภายในบ้านมากล่าวในนิทานในลักษณะ ความสมจริงด้วย ลักษณะความจริงของสิ่งของ เครื่องใช้ภายในบ้านมีดังนี้

1. ลักษณะความจริงของตุ๊กตาในเรื่อง "The Shepherdess and the Chimney - Sweep"
2. ลักษณะความจริงของกระปุกออมสินในเรื่อง "The Money Pig"
3. ลักษณะความจริงของตะเกียงในเรื่อง "The Old Street Lamp"
4. ลักษณะความจริงของเข็มเย็บผ้าในเรื่อง "The Darning Needle"
5. ลักษณะความจริงของปากกาและที่เสียบปากกาในเรื่อง "Pen and Inkstand"
6. ลักษณะความจริงของคอเสื้อในเรื่อง "The Shirt Collar"
7. ลักษณะความจริงของกาน้ำชาในเรื่อง "The Teapot"
8. ลักษณะความจริงของคอขวดในเรื่อง "The Bottle Neck"

ลักษณะความจริงของสถานที่ต่าง ๆ และปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ

ในนิทานเรื่องต่าง ๆ ที่ปรากฏเป็นสถานที่และปรากฏการณ์ธรรมชาตินั้นจะมีดังนี้

1. ลักษณะความจริงของการคมนาคมในเรื่อง "A String of Pearls" และในเรื่อง "Thousands of Years from Now"
2. ลักษณะความจริงของปรากฏการณ์ธรรมชาติในเรื่อง "Vano and Glano" เรื่อง "A Story from a Sand Dunes" และในเรื่อง "The Comet"
3. ลักษณะความจริงของวัน เดือน ปี ในเรื่อง "The Days of the Week" และในเรื่อง "The Story of the Year"
4. ลักษณะความจริงของโรงสีลมในเรื่อง "The Windmill"

ลักษณะสมจริงของคน

ได้ปรากฏอยู่ในนิทานเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. The Talisman
2. Ib and Little Christine
3. She Was Good for Nothing
4. Heartache
5. Aunty Toothache
6. Aunty
7. The Old House
8. Great - Grandfather
9. Under the Willow Tree
10. The Storks
11. Little Tuck

สรุป ตัวละครที่มีลักษณะความสมจริง ที่ปรากฏในนิทานของแอนเดอร์สันส่วนมากเป็นต้นไม้ และดอกไม้ รองลงมาคือตัวละครที่เป็นสัตว์ และสิ่ง เบ็ดเตล็ด ตัวละครที่เป็นต้นไม้และดอกไม้ ผู้เขียนได้บรรยายสภาพของดอกไม้และต้นไม้เหมือนกับสภาพที่เป็นจริงตามธรรมชาติของต้นไม้และดอกไม้ นั้น ส่วนดอกไม้ที่ผู้เขียนนามากล่าวถึงส่วนใหญ่จะเป็นดอกกุหลาบและดอกเดซี่ นอกจากดอกไม้และต้นไม้แล้วตัวละครที่มีบทบาทความสมจริงรองลงมาคือ สัตว์เล็ก ๆ ผู้เขียนได้นำเอาสัตว์เล็ก ๆ มาเขียนในนิทานโดยบรรยายสภาพต่าง ๆ ของตัวละครสัตว์ให้สมจริงตามธรรมชาติของสัตว์แต่ละประเภท การนำเอาต้นไม้ ดอกไม้ และสัตว์มาบรรยายสภาพความสมจริงนั้น ผู้เขียนได้กำหนดให้ตัวละครพูดได้อย่างมีชีวิตชีวา เพื่อให้การดำเนินเรื่องมีความสนุกสนานขึ้น ถึงแม้ตัวละครจะพูดได้ แต่สภาพต่าง ๆ ของตัวละครเป็นความจริงก็ถือว่ามีลักษณะความสมจริง เพราะในการเขียนนิทานนั้น ถ้าตัวละครทุกตัวพูดไม่ได้แล้ว นิทานเรื่องสั้น ๆ ก็ขาดความสนุกสนานไม่มีชีวิตชีวา ส่วนตัวละครที่เป็นคนนั้น ผู้เขียนได้บรรยายสภาพความสมจริงของคนได้เหมือนกับชีวิตจริง

ของคนทั่ว ๆ ไป ในการเขียนบรรยายสภาพทางภูมิศาสตร์และปรากฏการณ์ตามธรรมชาติ
 ในนิทานของแอนเดอร์สันนั้น จะไม่มีตัวละคร แต่ผู้เขียนก็สามารถบรรยายสภาพทาง
 ภูมิศาสตร์และปรากฏการณ์ตามธรรมชาตินั้น ๆ ได้เหมือนกับความจริงตามธรรมชาติ

ส่วนการศึกษาสัญลักษณ์ในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบว่าสัญลักษณ์ในนิทานของ
 แอนเดอร์สันส่วนใหญ่ใช้อธิบายนามธรรม และมีบางส่วนใช้อธิบายพฤติกรรมของตัวละคร
 นามธรรมที่เป็นสัญลักษณ์ต่าง ๆ มี 15 นามธรรม คือ ความดีความชั่ว ความตาย
 ความมีชีวิตชีวา ความอิสระความไม่มีอิสระ ความทุกข์ความสุข ความรัก ความเหงา
 ความคิด การทำลาย ความสง่างาม ความสูญเสีย และความเจริญรุ่งเรือง

ส่วนพฤติกรรมของตัวละครที่ปรากฏในรูปของสัญลักษณ์มีพฤติกรรมแสดง
 ความต้องการอิสระ แสดงความทะเยอทะยาน แสดงความชั่ว แสดงความไร้เดียงสา
 แสดงความละเอียดย้อน แสดงความไม่พอใจในตนเอง แสดงความว่างเปล่า และ
 แสดงความเมตตาปราณี

การศึกษาลักษณะที่ใช้ในการอธิบายนามธรรมและพฤติกรรมของตัวละคร
 ในนิทานแอนเดอร์สันนั้น พอที่จะจัดเข้ากลุ่มตามตัวละครประเภทต่าง ๆ ได้ดังนี้

สัญลักษณ์ที่เป็นสัตว์

ใช้อธิบายความสง่างาม ได้แก่ หงส์ ในเรื่อง "The Wild Swans"

ใช้อธิบายพฤติกรรมแสดงความทะเยอทะยาน ได้แก่ คางคก ในเรื่อง

"The Toad"

ใช้อธิบายความงี่เง่า ได้แก่ นก ในเรื่อง "The Phoenix Birds"

เรื่อง "The Swan's Nest" เรื่อง "The Poor Woman and the
 Canary Bird"

ใช้อธิบายพฤติกรรมแสดงความไม่พอใจในตนเองของสุนัข ในเรื่อง

"This Fable Is Intended for You"

สัญลักษณ์ที่เป็นต้นไม้และดอกไม้

ใช้อธิบายความดี ไคแก่ ใบไม้ ในเรื่อง "A Leaf from Heaven"

ใช้อธิบายความมีชีวิตชีวา ไคแก่ ดอกไม้ ในเรื่อง "The Butterfly"

และ "Little Ida's Flowers"

ใช้อธิบายความสุข ไคแก่ ดอกกุหลาบในเรื่อง "Grandmother" และ "Which Was the Happiest"

ใช้อธิบายความรัก ไคแก่ ดอกกุหลาบ ในเรื่อง "A Rose from Homer's Grave" และ "The World Fairest Rose"

ใช้อธิบายพฤติกรรมแสดงความต้องการอิสระ ไคแก่ เมล็ดถั่ว ในเรื่อง "Five Peas from a Pod"

ใช้อธิบายความทะเยอทะยาน ไคแก่ ต้นสน ในเรื่อง "The Fir Tree"

สัญลักษณ์เบ็ดเตล็ดอื่น ๆ

ใช้อธิบายความดี ไคแก่ พระผู้เป็นเจ้า ในเรื่อง "The Bell" และ "God Can Never Die" หยากน้ำตา ในเรื่อง "The Snow Queen"

ใช้อธิบายความชั่ว ไคแก่ กลิ่นดอกมะลิในเรื่อง "The Rose Elf" แม่มดในเรื่อง "The Tinder Box" และน้ำแข็งในเรื่อง "The Snow Queen"

ใช้อธิบายความตาย ไคแก่ เสื้อผ้าสีดำ ในเรื่อง "The Story of a Mother" รถเมล์ในเรื่อง "The Moving Day"

ใช้อธิบายความมีชีวิตชีวา ไคแก่ รองเท้าสีแดง ในเรื่อง "The Red Shoes"

ใช้อธิบายความไม่มีอิสระ ไคแก่ กรงนกหรือห้องขัง ในเรื่อง "Picture from the Ramparts" และในเรื่อง "The Daisy"

ใช้อธิบายความทุกข์ ไคแก่ กอนเมฆสีดำ ในเรื่อง "The Wild Swans" และไข่มุก ในเรื่อง "The Last Pearl" และ "The Story of a Mother"

ใช้อธิบายความสุข ไคแก่ เครื่องราง ในเรื่อง "The Talisman"

ใช้อธิบายความรัก ไคแก่ เด็กชายดื้อซน ในเรื่อง "The Naughty Boy" และหัวใจตะกั่ว ในเรื่อง "The Steadfast Tin Soldier"

ใช้ธิบายความเหงา ได้แก่ บ้าน ในเรื่อง "The Old House"
และสุสาน ในเรื่อง "The Child in the Grave"

ใช้ธิบายความคิด ได้แก่ ช่างขาย ในเรื่อง "The Little Match Girl"
และเด็กชนในเรื่อง "The Drop of Water"

ใช้ธิบายการทำลาย ได้แก่ ไฟ ในเรื่อง "The Windmill"
"The Steadfast Tin Soldier" และ "The Court Cards"

ใช้ธิบายความสว่างงาม ได้แก่ แทนบุชา ในเรื่อง "The Bell"

ใช้ธิบายความสูญเสีย ได้แก่ ฟองน้ำ ในเรื่อง "The Little Mermaid"

ใช้ธิบายความเจริญรุ่งเรือง ได้แก่ เทียนไข ในเรื่อง "The Candles"

ใช้ธิบายพฤติกรรมแสดง ความไม่มีอิสระ ได้แก่ เหรียญในกระปุก ในเรื่อง
"The Money Pig"

ใช้ธิบายพฤติกรรมแสดง ความชั่ว ได้แก่ ขนมปัง ในเรื่อง "The Girl
Who Trod on the Loaf"

ใช้ธิบายความไร้เดียงสา ได้แก่ ของเด็กเล่น ในเรื่อง "The Swineherd"

ใช้ธิบายพฤติกรรมแสดง ความละเอียดอ่อน ในเรื่อง "The Princess
on the Pea"

ใช้ธิบายพฤติกรรมแสดง ความไม่พอใจในตนเอง ในเรื่อง "This Fable
Is Intended for You"

ใช้ธิบายพฤติกรรมแสดง ความว่างเปล่าไม่มีอะไร ในเรื่อง "The Emperor's
New Clothes"

ใช้ธิบายพฤติกรรมแสดง ความเมตตาปราณี ในเรื่อง "Thumbelina"

สรุป

การใช้สัญลักษณ์ในนิทานของแอนเคอร์สันนั้น สิ่งที่คุณเขียนนำมาใช้เป็นสัญลักษณ์ มากก็คือต้นไม้และดอกไม้ รองลงมาก็คือสัตว์และสิ่ง เบ็ดเตล็ดอื่น ๆ ผู้เขียนได้นำเอา สัญลักษณ์มาใช้อธิบายนามธรรมและพฤติกรรมของตัวละคร สัญลักษณ์ที่ใช้อธิบายนามธรรม จะปรากฏเป็นส่วนใหญ่ ส่วนพฤติกรรมของตัวละครนั้นส่วนมากเป็นพฤติกรรมที่ตัวละคร แสดงออกโดยตรง แต่พฤติกรรมตัวละครที่เป็นสัญลักษณ์นั้นมีเป็นส่วนน้อย และจะเห็นได้ว่า ในนิทานของแอนเคอร์สัน มีสัญลักษณ์ปรากฏอยู่เพียงบางเรื่อง อาจจะเป็นเพราะว่า นิทานนั้นเขียนขึ้นสำหรับเด็ก ๆ การใช้ภาษาเพื่อให้เด็กเข้าใจชัดเจนจึงจำเป็นต้อง ใช้ภาษาที่ง่ายตรงไปตรงมา ผู้เขียนจึงใช้สัญลักษณ์ในนิทานบางเรื่องเท่านั้น

ขอเสนอแนะ

สำหรับผู้ที่สนใจจะทำการศึกษาเกี่ยวกับวรรณกรรมนิทานนั้น น่าจะศึกษาค้นคว้า ในเรื่องต่อไปนี้

1. ควรจะมีการศึกษาชีวิตจริงของแอนเคอร์สันที่สะท้อนออกมาในนิทานของเขา เพราะว่าเป็นนิทานบางเรื่องผู้วิจัยได้พบว่า แอนเคอร์สันได้กล่าวถึงตัวละครที่คล้ายคลึง จากชีวิตจริงของเขา

2. ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะความสมจริงและสัญลักษณ์ที่มี ในนิทานของแอนเคอร์สันกับนิทานไทย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กิ่งแก้ว อัทธจักร คติชนวิทยา เอกสารนิเทศการศึกษา กรมการฝึกหัดครู 2519,
366 หน้า

_____ วรรณกรรมจากบ้านใน เอกสารนิเทศการศึกษา กรมการฝึกหัดครู
2513, 444 หน้า

* กริม, เจคอบ และลูทวิช คาร์ล นิทานสำหรับเด็กและชาวบ้านบางเรื่อง แปลโดย
ฮาร์ลด์ ฮุนคีส อุนวิจิตรมาตรา และแก้วกัลยา จีรพันธ์ เมืองไมน์ เยอรมนี
โรงพิมพ์ไซน์โคลท์ ครุกเคโร 2508, 78 หน้า

กุหลาบ มัลลิกะมาส คตินาบ้าน สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย 2516,
273 หน้า

จันทร์ศรี สุนัญญากร วรรณกรรมไทยรามัญ จากตำบลดทรงคนอง อำเภอพระประแดง
สมุทรปราการ ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2517, 265 หน้า อักสำเนา

เจือ สตะเวทิน วรรณคดีวิจารณ์ สุทธิสารการพิมพ์ 2518, 178 หน้า

ฉันทนา ไชยชิต งานเขียนขึ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน ภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 531 หน้า

ชลธิรา สัตยารัตนา (กลัดอญู) การนำวรรณคดีวิจารณ์แนวใหม่แบบตะวันตกมาใช้กับ
วรรณคดีไทย วิทยานิพนธ์ อ.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513, 304 หน้า
อักสำเนา

ชำนาญ รอดเหตุภัย วรรณกรรมไทยลือ เอกสารนิเทศการศึกษา ฉบับที่ 158
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู กรุงเทพมหานคร 2518, 363 หน้า

สุข ชุมสาย, ม.ล. วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา ไทยวัฒนาพานิช 2516, 163 หน้า

ธวัช ปุณโณทก แนวทางศึกษาวรรณกรรมปัจจุบัน ไทยวัฒนาพานิช กรุงเทพฯ 2527,
183 หน้า

- ๗ บุญยงค์ เกกเทก วรรณกรรมวิเคราะห์ กรุงเทพฯ โอเดียนสโตร์ 2525, 213 หน้า
บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, ม.ล. วิเคราะห์วรรณคดีไทย ไทยวัฒนาพานิช 2517,
226 หน้า
- ประพันธ์ ภักษา และวัลลภา มีหลีสวัสดิ์ "สัญญาลักษณ์" ใน วรรณคดีอเมริกัน เล่ม 2
หน้า 87 - 125 โรงพิมพ์คุรุสภา 2516
- ประสิทธิ์ กายกอลอน ภาษาทวี ไทยวัฒนาพานิช 2518, 238 หน้า
- ๘ รัฐจวน อินทรกำแหง วรรณกรรมสำหรับเด็กวัยรุ่น พิมพ์ครั้งที่ 2 ดวงกลม 2520, -
167 หน้า
- ลัดดา ปานุทัย วิเคราะห์สัญญาลักษณ์ในวรรณคดีไทย ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2520, 307 หน้า อัดสำเนา
- ลัดดา สิริเจริญ การศึกษาคุณค่าของชาคกเพื่อใช้ในการสอนวรรณคดีไทย วิทยานิพนธ์
ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 251 หน้า อัดสำเนา
- วาสนา เกตุภาค คติชาวบ้าน กรุงเทพฯ โรงพิมพ์สหสยามพัฒนา จำกัด 2521,
150 หน้า
- ๙ วิชัย วงษ์ใหญ่ "หัวใจที่เบิกบานเสริมสร้างค่านิยม" คหเศรษฐศาสตร์ 4 :
54 - 56 ธันวาคม 2526 ๑
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ สมาคมภาษาและหนังสือแห่งประเทศไทย
2514, 332 หน้า
- วิภา กงกะนันทน์ วรรณคดีศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 2520,
191 หน้า
- ๑๐ สตรีอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย, สมาคม นิทานนานาชาติ สมาคมสตรีอุดมศึกษา
แห่งประเทศไทย 2496, 38 หน้า
- ๑๑ สมบูรณ์ คิงฆมานันท์ "การเล่านิทาน" บรรณศาสตร์ 4 : 31 - 38 ตุลาคม 2522 ๑
- สุขสมร ประพันธ์ทอง อิทธิพลของการใช้นิทานสำหรับเด็กและการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อ
พฤติกรรมไม่สัมฤทธิ์ของเด็กไทย วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม) มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ 2521, 183 หน้า อัดสำเนา

- สุชาติ พงษ์พานิช วิเคราะห์มหัศจรรย์ในวรรณคดีไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาถึงรัตนโกสินทร์ตอนต้น (พ.ศ. 1992 - 2411) ปริญญาทิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2517, 223 หน้า อัดสำเนา
- ๕ สุพรรณิ โกศลวัฒน์ "อย่างไรจึงเรียกว่าสมจริง" โลกหนังสือ 5(6) : 33 - 39 มีนาคม 2525 ๗
- อรทัย จันทวิชานุกรณ์ รูปแบบของนิทานที่ส่งผลต่อความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 ปริญญาทิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 151 หน้า อัดสำเนา
- Arden, Harfeý. "The Magic World of Hans Christian Andersen," National Geographic. 12 : 825 - 849, December, 1979. ๗
- Barnhart, Clarence L. and Barnhart K. Robert. The World Book Dictionary. Vol 1, 213 p. Chicago, Doubleday, 1980.
- Bowra, C.M. Heritage of Symbolism. London, Macmillan, 1954. 232 p.
- Bredsdorff, Elias. "The Ugly Duckling," Time. 2 : 56, January, 1976. ๗
- Chamber's Encyclopaedia. Vol 5 p. 416 - 417, New Revised Edition, New York, Pergamon Press, 1966.
- Dixon, David, James Johnson and Eli Saltz. "Training Disadvantaged Preschoolers on Various Fantasy Activities : Effects on Cognitive Functioning and Impulse Control," Child Development. 2 : 367 - 379 June, 1977. ๗
- Encyclopaedia International. Vol. 17, p. 450, New York, Lexicon Publications, 1963.
- Engels, Friedrich. Marx, Karl. New York, Library of Congress, 1955. 435 p.
- Fielding, Henry. Tom Jones. Philadelphia, J.C. Winston, 1984. 375 p.
- Funke, Phyllis Ellen. "Fairytale Denmark Hans Christian Andersen Country," Travel Holiday. 6 : 51 - 53, June, 1984. ๗

- Haugard, Christian Erik. "The Poet Who Lives," The Hornbook Magazine. 10 : 442 - 448, October, 1975. 2
- Hersholt, Jean. The Complete Andersen. New York, The Heritage Press, 1949. 430 p.
- Holman, Hugh C. A Handbook To Literature. New York, The Odyssey Press, 1972. 644 p.
- Kunitz, Stanley J. and Colby Vineta, European Authors 1000 - 1900. New York, Wilson, 1967. 1017 p.
- McClelland, David C. The Achieving Society. New York, D. Van Nostrand 1961. 512 p.
- Morris, William. The Heritage Dictionary. New York, American Heritage Publishing, 1969. 1550 p.
- Parker, Bertha Morris. The Golden Book Encyclopedia Book 1 and 2. New York, Golden Press, 1959. 192 p.
- Reeves, Pamela. "Hawthorne's Setting. Forest, City, Country and Garden," in Dissertation Abstracts International. A. The Humanities and Social Sciences, 35(8) : 5359-A, February, 1975. 2
- Sendak, Maurice and Gallience Eva Le. Seven Tales by Hans Christian Andersen. New York, Harper and Brothers, 1959. 128 p.
- Sideman, Belle Becker. The World's Best Fairy Tales. New York, The Reader's Digest Association Ltd., 1969. 832 p.
- Srichalalai, Chitsomanas. Animal and Bird Symbolism in English Romantic Poetry. Bangkok, Master Degree Thesis of Chulalongkorn University, 1956. 252 p. Mimeograph.
- Stirling, Monica. "Once Upon a Time," Time. 24 : 58, December, 1965. 2
- Thompson, Stith. The Folktale. New York, The Dryden Press, 1951. 510 p.
- Motif Index of Folk - Literature. 5 : 559 - 564, Bloomington, Indiana University, 1955.
- Wellke, Rene. Theory of Literature. Harcourt Brace and World Inc., New York, 1956. 375 p.